HELEN STAR

Un loc în inima ta

Traducerea si adaptarea în limba română de
CORNELIA BITOIANU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Niciodată nu văzuse fetiţe atât de frumoase. Amândouă în vârstă de opt ani, îşi păstraseră părul blond deschis si minunaţii ochi albaştri din copilărie. Părul şi ochii moşteniţi de la mama lor.

Daniel Marshall era în picioare în uşa camerei sale de la hotel. Să le vadă pe Kendall şi pe Jessica, fiicele lui, la câţiva paşi de el, îi tăiase tot cheful de a ieşi. Resimţea acelaşi sentiment de mândrie şi de tandreţe amestecate, la fel ca la naşterea lor. Ce uşurare să contate că anii de despărţire nu alteraseră nicidecum dragostea lui pentru ele.

Fetiţele erau în plină discuţie. In ciuda dorinţei lor arzătoare de a le vorbi, ezita încă

să se apropie de ele. De altfel, îl vor recunoaşte oare? Ii era greu să recunoască, dar i-ar fi plăcut ca Annie VerHollan să fie prezentă la această

regăsire. Deoarece, deocamdată, sora lui Kathy era singura legătură dintre el si fiicele lui.

El observă cămăşile lor de noapte din bumbac si papucii ciudaţi cu ciucuri de blană. "O ţinută nu tocmai obişnuită pe un culoar de hotel", se gândi el. Ieşind din penumbra camerei sale, Daniel ciuli urechile. Nu se va arăta decât dacă se dovedea că aveau realmente nevoie de ajutorul lui.

- Ce vom face, Kendall? întrebă Jessica, neliniştită.

- Lasă-mă să mă gândesc puţin.

Kendall închise ochii, prefăcându-se că se concetrează. Daniel nu se putu stăpâni să nu zâmbească la acest spectacol.

- Cum vom face să ne întoarcem înăuntru? insistă Jessica, sărind de pe un picior pe altul.

- Lasă-mă să reflectez.

- Suntem închise afară. Când va veni Annie?

- După cumpărarea proviziilor pentru micul dejun.

- Vreau să revină imediat!

Daniel se încordă auzind hohotele din vocea fiicei lui. Dar Kendall părea că ştie cum să descurce situaţia.

- Jessica dragă...., făcu ea, trecând o mână liniştitoare, aproape maternă, peste umerii surorii ei. Nu te necăji, Annie va şti să ne scoată din asta.

Ea tăcu un moment, în căutarea unei soluţii.

- Ştiu! exclamă ea deodată.

Va găsi o femeie de serviciu să ne deschidă.

- Care femeie de serviciu? întrebă Jessica, strâmbându-se.

- Ei bine, cea care ne face paturile. Oh, ador să fiu la hotel! Dacă s-ar putea să rămânem aici pentru totdeauna.

- Mie nu. Deja aş vrea să fiu acasă. Nimeni nu încuie uşa cu cheia, acasă.

- Ştiu, Jessie! Hei, dacă am cânta un cântec de Crăciun, aşteptând? Asta va face să treacă timpul mai repede. Ce spui de Jingle Bells?

Fetiţa care plângea ezită puţin, apoi sfârşi prin a-şi alătura vocea subţire celei a surorii ei mai îndrăzneţe. Daniel zâmbi auzind cele două voci puţin false. Nu mai avea de-a face cu bebeluşele pe care le părăsise ca să plece în Africa. Aveau doi ani, atunci. Se schimbaseră de când le văzuse ultima dată, acum doi ani, la înmormântarea mamei lor... Cât regreta că nu profitase de primii lor ani de viaţă. Kathy nu mai era acolo, dar nu se putea împiedica să-i poarte pică pentru că-l frustrase de cele două fiice ale lui.

Kendall şi Jessica terminau un cuplet când uşile ascensorului se deschiseră, lăsând să apară Annie VerHollan. Ea le zări pe cele două copile şi se repezi imediat spre ele, fără măcar să remarce prezenţa lui Daniel. Acesta se sprijini de pervazul uşii şi-o examină pe tânăra femeie. I-ar fi dat optsprezece ani. Totuşi, trebuia să aibă cel puţin douăzeci şi patru, acum.

In doi ani, Annie nu se schimbase. Avea acelaşi păr blond

auriu şi aceeaşi siluetă armonios mulată în blugii ei gri cu roz. Tânăra femeie îşi păstrase toată prospeţimea, înfăţişarea ei adorabilă de liceană, chiar dacă anii adăugaseră acea maturitate care transformă o fată drăguţă într-o femeie frumoasă.

Daniel se redresă, îngrozit. Niciodată n-o privise pe Annie cu aceşti ochi. Dornic să alunge cât mai repede asemenea gânduri din mintea lui, încercă să rememoreze cum ajunseseră să se deteste reciproc.

Se gândi o clipă să ia imediat legătura cu ea, dar se răzgândi. Gemenele n-aveau nevoie de asta. Cel mai bine era să-i lase un bilet lui Annie şi să aştepte ca ea să-l sune, aşa cum fusese prevăzut.

- Noi ne jucam, explică Kendall. Jessica şi cu mine alergam pentru a merge să apăsăm butonul ascensorului şi să revenim până la cameră înainte ca uşa să se închidă. Şi apoi... a doua oară n-am reuşit... Iată, acum suntem imboilizate aici! Dar tu, poţi să deschizi uşa, nu-i aşa?

Annie începu să râdă şi scutură din cap.

- Aveţi noroc să am cheia la mine! Altfel am fi putut rămâne blocate pe acest culoar o bună bucată de timp. Şi cum ne-am fi luat micul dejun?

Ea îşi puse proviziile jos, apoi scoase cheia şi o strecură în broască. Jessica se furişă în faţa ei ca să-i ţină uşa.

Annie se îndreptă imediat spre frigider pentru a pune acolo cumpărăturile de la băcan. Apoi, le servi un bol de cereale

gemenelor, care se aşezară în faţa televizorului. Apartamentul în care erau instalate toate trei oferea tot confortul la care se putea spera într-un hotel modern.

Totuşi, va trebui să le explice celor două neastâmpărate cum să se comporte într-un stabiliment ca acesta, se gândi Annie. Dar avea alte preocupări în minte. Sosirea lui Daniel îi fusese confirmată la recepţie. El ocupa camera vecină, şi aştepta telefonul ei.

Tânăra femeie se urcă pe un taburet în spatele barului, cu o ceaşcă de cafea în mână. De acolo, putea să le supravegheze pe cele două fetiţe, care erau fascinate de un program de desene animate. Ele nu păreau deloc preocupate. Totuşi, Dumnezeu ştie dacă erau conştiente de venirea tatălui lor astăzi. Poate le ieşise din cap, exaltate cum erau la ideea de a lua avionul pentru a merge să-şi petreacă vacanţa la New York.

Dacă Jessica şi Kendall uitaseră sosirea lui Daniel, în schimb era departe de a fi cazul lui Annie. Simţea un ghem în stomac şi avea o uşoară migrenă. Toate astea din cauza unui simplu telefon de dat. O dată mai mult, se întreba cum putuse ajunge la asta?

Printr-un gest nesăbuit, pur şi simplu... Când Daniel îi trimisese un cec în alb pentru aniversarea şi Crăciunul celor două micuţe, crezuse că se sufocă de indignare. Un cec în alb! Cum îndrăznise? In felul acesta înţelegea să se achite de datoria sa faţă de fiicele lui? Orbită de furie, tânăra femeie completase

cecul cu o sumă astronomică: un milion de dolari! Care au fost consecințele? Un telefon din Africa pentru început. In ciuda legăturii cu paraziți, Daniel se făcuse foarte bine înțeles, vorbindu-i fără ocolişuri. In ceea ce le privea pe gemene, ele câştigaseră un Crăciun în compania tatălui lor, ocazie ideală pentru a se cunoaşte mai bine.

In definitiv, nu acesta fusese scopul manevrei?

Cu o ridicare din umeri, Annie încercă să-şi alunge teama şi ridică receptorul.

Ar fi putut merge să bată direct la uşa lui Daniel, dar nu se simțea în stare, dimineața asta.

El răspunse de la primul apel.

- Marshall, anunță el cu o voce rece şi impersonală.

- Daniel? întrebă tânăra femeie, dregându-şi vocea. Annie VerHollan la aparat.

Voiam să-ți spun că am sosit, şi aş vrea să fixăm o întâlnire ca să ne vedem cu toții.

- Annie, este suficient să deschizi uşa de comunicare dintre camera mea şi apartamentul vostru.

Nota de cinism din vocea lui îi amintea de alte conversații pe care ar fi preferat să le uite pentru totdeauna.

- Da, este o posiblitate, admise ea, dar micuțele urmăresc un film de desene animate şi ar vrea să se îmbrace înainte să te vadă.

- Ascultă, Annie, dacă n-ai destulă autoritate în fața lor ca să

te ridici, să închizi televizorul şi să le spui să se îmbrace...

- Nu-i vorba de asta. Ele sunt în vacanţă, şi le-am permis să privească la televizor.

De ce era oare atât de slabă? Ce se întâmplase cu curajul ei?

- Cum vrei... Voi fi acolo într-o oră: ies să fac puţină mişcare. La întoarcerea mea, voi trece să vă iau ca să mergem undeva. Crezi că poţi să le smulgi din faţa televizorului, până atunci? încheie Daniel.

Acest sarcasm avu darul să-i redea tinerei femei toată combativitatea. Ii trânti receptorul în nas şi, pentru a pune capac, se strâmbă la telefon.

Se întoarse pentru a arunca o privire micuţelor, şi atunci îşi dădu seama că Jessica era foarte aproape de ea. Fetiţa avea un aer grav şi-şi privea mătuşa drept în ochi.

- Annie, era tata? întrebă ea.

- Da, scumpo. Va veni peste o oră, o anunţă ea îngenunchind lângă nepoata ei. O să-ţi facă plăcere... dar te şi temi puţin, nu-i aşa?

Jessica clătină din cap, în timp ce lacrimi începură să-i curgă de-a lungul obrajilor.

Annie îi trase corpul firav în braţele ei şi o strânse cu tandreţe la piept.

- Să nu uiţi niciodată cât de mult te iubim, tatăl tău şi cu mine, îi murmură ea acoperind părul blond al fetiţei cu sărutări.

Aceste cuvinte părură s-o liniştească pe copilă, care încetă imediat să plângă.

Intr-o oră, aveau tot timpul să se pregătească, toate trei. La urma urmei, într-un hotel, n-ai nici veselă de spălat, nici paturi de făcut, nici haine de călcat. Această vacanță prezenta câteva avantaje... încercă să se convingă Annie, silindu-se să-şi păstreze calmul. Dar de ce se simțea întotdeauna stingherită când Daniel era în preajmă?

La drept vorbind, asta începuse de la prima lor întâlnire, cu câteva luni înainte de a se căsători cu sora ei. Kathy nu încetase să vorbească despre el din momentul când îl cunoscuse.

- Daniel are douăzeci şi unu de ani, Annie, şi a trecut deja prin multe. S-a născut la New York, a crescut în Africa, şi acum este student la universitatea din Augusta.

Privind în urmă, n-avea nici o dificultate să identifice sentimentul pe care-l stârnise David în ea pe vremea aceea. Gelozia. Da.

Fusese geloasă pe acest bărbat care o acapara total pe sora ei mai mare, şi rupsese intimitatea lor.

El era puțin mai în vârstă şi mai rafinat decât băieții pe care Annie şi tinerele fete de vârsta ei îi frecventau în mod obişnuit. De fapt, de fiecare dată când el venea la Avon, prietenele ei găseau întotdeauna pretexte să treacă pe acasă şi să-i spună bună ziua. El se arăta atunci întotdeauna amabil şi zâmbea la toată lumea. De fapt, Annie îl găsea cinic şi paternalist. Dacă

una din prietenele ei venea să-i vorbească despre el, ea schimba imediat subiectul.

Animozitatea adolescentei care era pe atunci se potolise cu timpul, cum devenea evident că Daniel Marshall nu era doar un capriciu pentru Kathy. Contrar părerii părinților ei, acesta începea să se gândească la căsătorie. Annie făcu atunci tot posibilul să-şi depăşească antipatia față de cel care se anunța drept viitorul ei cumnat. Daniel păruse să aprecieze eforturile ei, şi zâmbetul lui păruse tinerei că devenise mai deschis, prietenia lui mai sinceră.

Şi devenise în ochii ei un adevărat erou în ziua când el şi Kathy acceptaseră s-o însoțească la un bijutier ca să i se facă găuri în urechi, în ciuda obiecțiilor părinților. Acest gest de independență şi furia părintească pe care o declanşase în mod inevitabil aveau să pecetluiască legăturile lor de prietenie.

Mai târziu, când Kathy anunțase că era însărcinată şi că se va căsători, Annie se bucurase de ceea ce i se părea căsătoria cea mai romantică a secolului. In schimb, nu era şi părerea domnului şi doamnei VerHollan care nu vedeau nimic bun în această unire.

Ziua celebrării fu o zi minunată, debordând de bucurie şi entuziasm, încât nimic nu reuşi după aceea s-o facă să uite.

După naşterea copilului, Annie plecase pentru un sejur în Spania. In acel timp, copilul murise în mod neaşteptat, de-abia în vârstă de câteva luni. Tânăra vrusese să se întoarcă acasă

imediat, dar Daniel şi Kathy insistaseră să rămână în Europa. Annie nu asistase la durerea care, timp de câteva săptămâni urmase acestei morţi subite. Ea nu ştiuse nimic despre sentimentul de vinovăţie al surorii ei, despre durerea mută a cumnatului ei, care începuse să macine relaţia lor. Imaginea pe care o păstrase deja despre această căsătorie era de armonie şi de fericire.

Doi ani mai târziu, Kathy era din nou însărcinată. Şi puţin după naşterea gemenelor, Daniel părăsise familia ca să plece în străinătate. Cuplul lor mergea în derivă. Kathy începu atunci să-i mărturisească surorii mai mici tot ce avea în inimă, şi aceasta văzu cum sentimentele ei faţă de Daniel se schimbă din nou. Annie începu să-l urască fără reticenţă. Fiindcă o părăsise pe sora ei, dar mai ales pentru că distrusese iluziile ei cele mai scumpe asupra dragostei şi căsătoriei.

Divorţul era inevitabil. Kathy încetă complet să facă aluzie la fostul ei soţ; se mulţumea să încaseze cecul de pensie pentru copii, şi evita cu grijă să menţioneze numele lui. In mod curios, această situaţie părea să-i convină lui Daniel. El nu dădu o singură dată veşti despre el şi nu mai călcă la Avon decât pentru înmormântarea lui Kathy, patru ani mai târziu. In acel moment, rămăsese o săptămână, şi-i ceruse cumnatei lui să binevoiască să se ocupe de gemene până când va termina proiectul care-l ţinea ocupat în Africa. Estima că mai avea un an, şi promisese să revină îndată ce va fi posibil.

Annie crezuse atunci că se hotărâse în sfârşit să-şi asume rolul de tată. Ea încurajă gemenele să-i scrie şi să-i trimită desene. Daniel a răspuns prin scrisori lungi presărate cu anecdote plăcute şi glume, într-un stil care nu-i era obişnuit. Annie începuse să-i aştepte scrisorile cu tot atâta nerăbdare ca şi cele două fetiţe.

Totuşi, observă cu timpul că nu făcea niciodată aluzie la întoarcerea lui. Indispoziţia tinerei femei creştea. El vorbise de un an, dar trecuseră deja doi... Doamna VerHollan remarcase triumfător că se aştepta la asta şi Annie luase atunci apărarea lui Daniel, dar cu din ce în ce mai puţină convingere, totuşi. Şi apoi, într-o zi, primise acel faimos cec în alb. Ce insultă, ce ofensă, se gândise ea atunci. Şi după acea zi, hotărâse să ia taurul de coarne.

Daniel se întorsese aşadar în viaţa lor... Pentru Annie, fusese o luptă grea să-şi convingă părinţii de necesitatea acestei călătorii până la New York... Gemenele aveau dreptul să-şi vadă tatăl. Desigur, această întâlnire n-o încânta, şi vacanţa nu va fi fără îndoială dintre cele mai agreabile, dar era atât de importantă pentru Jessica şi Kendall.

De altfel, în prezenţa gemenelor, Daniel va avea poate tactul să-şi păstreze cinismul pentru el. Pentru Annie, se punea problema să se ocupe cât putea de bine de cele două fetiţe şi să le pregătească pentru revederea cu tatăl lor, absent atâta timp. Misiunea sa în Africa trebuie să fi ajuns la sfârşit acum, şi se

putea crede că se va ocupa în sfârşit de fiicele lui.

Annie se încordă la perspectiva de a-l lăsa să-şi reia gemenele. Dar mai întâi, era săptămâna care se anunța. Pentru binele tuturor, cel mai bine era fără îndoială să nu revină asupra trecutului şi să facă progrese.

Când auzi bătându-se la uşă, Annie se afla în camera micuțelor şi încheia pieptănatul Jessicăi.

După cinci minute, deja, Kendall era în picioare lângă uşă, pândind vizitatorul. Ea fu cea care-i deschise, de la prima ciocănitură.

Annie auzi zvon de conversație în salon. Nu-şi făcea nici o grijă pentru Kendall. Ea nu era deloc sălbatică şi gata să trateze orice necunoscut drept un confident. Tocmai era în curs de a povesti călătoria lor de la Avon când mătuşa şi sora ei geamănă intrară în salon.

Daniel era la fel de seducător, ochii lui erau de acelaşi albastru ca oceanul într-o zi însorită. Era evident că trebuia să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului afară. Pielea nu părea bronzată, ci brună natural, ca şi cum anii petrecuți sub soarele african îi schimbase definitiv culoarea.

- Atunci, Jessica a început să plângă, îi explica Kendall, şi Annie i-a spus că nu poate să-i scoată centura de siguranță, dar putea să-i dea o pernă care era în cutia de bagaje de sub banchetă. Atunci a trebuit oprită maşina ca să coborâm. Apoi, Jessie şi cu mine a trebuit să mergem la toaletă, şi atunci Annie

a spus că va aştepta până când...

Daniel ridică spre Annie o privire rugătoare, şi tânăra femeie trebui să-şi muşte buza ca să nu izbucnească în râs. Nici nu se punea problema să-i vină în ajutor! Era timpul să cunoască satisfacţiile paternităţii... S-o facă să tacă pe Kendall va fi una din primele lui încercări.

- Ei bine, am impresia că aţi făcut o călătorie senzaţională, îi aruncă el fiicei sale. Sper că-mi vei povesti urmarea în amănunt, dar aş vrea mai întâi să spun bună ziua surorii tale şi lui Annie.

Cum Daniel înainta spre ele, Jessica îşi ascunse faţa în fusta mătuşii ei. Tatăl ei se aşeză pe vine ca să fie la înălţimea ei, dar înţelesese deja că nu va fi la fel de uşor de cucerit ca sora ei.

El îi lăsă timp să-şi recapete curajul de a lăsa mâna lui Annie şi de a-l privi în ochi.

- Bună ziua, Jessica, îi spuse el în fine. Sper că şi tu ai ceva să-mi povesteşti despre călătorie. Dar ce-ai spune dacă vom ieşi toţi împreună? Annie mi-a spus că vrea să vă cumpere paltonaşe noi de iarnă.

Fetiţa rămase tăcută.

- In felul acesta, continuă Daniel, poate vom putea să mergem mâine să patinăm pe gheaţa de la Rockefeller Center.

- Nu vreau să patinez, vreau doar să privesc, răspunse fetiţa.

- De acord, vom privi împreună.

Daniel se ridică şi-şi trecu o mână prin părul Jessicăi. Apoi se întoarse spre Annie. P

rivirea lui se înăspri uşor, în timp ce deschidea braţele s-o îmbrăţişeze. Tânăra femeie fu mai surprinsă de propria reacţie decât de această demonstraţie neaşteptată de afecţiune. Nu-i plăcea acest magnetism care o atrăgea spre el.

Cum el slăbi strânsoarea, o privi zâmbind.

Annie recunoscu imediat acest zâmbet pe care prietenele ei de odinioară îl găseau atât de fermecător.

- Eşti la fel de frumoasă, murmură el. Este o plăcere să te revăd.

Apoi o sărută.

Un sărut de-abia schiţat, aproape pe furiş, dar atât de neaşteptat. Contactul buzelor sale, mirosul de brad al apei lui de toaletă, presiunea corpului lui asupra trupului ei... toate astea o readuceau pe Annie la fantasmele ei cele mai secrete.

Ce-l găsise? se gândi ea, în timp ce se îndepărtau unul de celălalt. Asta nu-i semăna deloc lui Daniel! Trebuise s-o facă pentru a linişti gemenele.

Dar acest sărut, atât de scurt cum fusese, declanşase în ea un val de emoţii tulburătoare pe care ar fi preferat să le uite imediat.

Dar gemenele începuseră deja să-şi îmbrace paltonaşele uzate. Kendall îi explică lui Daniel că Annie încercase să comande altele după catalog, dar li se trimiseseră măsuri

greşite.

Tânăra femeie se întoarse spre oglinda situată în spatele barului, sub pretextul că-şi aranjează pălăria. Avea un aer normal, slavă Domnului.

Respirând adânc ca să se calmeze, se întoarse, rugându-se ca Daniel să păstreze distanţa...

Ieşiră toţi patru din cameră, Annie închizând rândul. Odată pe stradă, Kendall fu în fruntea grupului, în timp ce Jessica, mai liniştită, ţopăia în spatele surorii ei.

- N-ai crede că sunt surori gemene, nu-i aşa? remarcă Daniel către Annie. Au personalităţi diferite.

- Ştiu. De fapt, majoritatea oamenilor nici măcar nu-şi dau seama că sunt gemene. Fie că este vorba de fizic sau chiar de caracter.

Kendall clocoteşte de energie în timp ce Jessica este imaginea seninătăţii.

Totul va merge bine dacă se mulţumeau să vorbească despre micuţe, se gândi Annie. Această dragoste pentru gemene era poate singurul lucru pe care ea şi Daniel puteau să-l aibă în comun.

Câteva minute mai târziu, un taxi îi lăsa în faţă la Macy's. Micul grup intră în marele magazin şi porni imediat în direcţia raionului pentru copii. Deşi Crăciunul era aproape, nu era prea multă lume în magazin. Annie nu întârzie să găsească pentru gemene combinezoane de schi la un preţ moderat, în timp ce

Daniel insista să le ia în plus paltonaşe lungi şi ghetuțe îmblănite.

Pe măsură ce maldărul de haine creştea, entuziasmul gemenelor scădea. Annie nu înțelegea nimic. De obicei, adorau să facă multe cumpărături. Kendall fu cea care-i explică ce le necăjea pe ea şi pe sora ei.

- Annie, întrebă ea cu nelinişte, vom putea totuşi să avem cadouri de Crăciun?

Daniel auzise cu siguranță. "Dacă râzi, Daniel Marshall, promit să te omor pe loc!" gândi tânăra femeie.

Dar el nu spuse nimic. Şi în timp ce fetițele îmbrăcau paltonaşele noi, el ceru ca celelalte lucruri să fie trimise la hotel. După aceea, împinse pe toată lumea într-un ascensor pentru a ajunge la etajul opt. Când trei perechi de ochi mirați se întoarseră spre el, nu se putu împiedica să nu zâmbească.

- Ştiți că Moş Crăciun face un mic tur pe aici în fiecare zi, declară el. Ei bine, m-am gândit că ar fi o idee bună să vă aşezați amândouă pe genunchii lui şi să-i cereți ce vreți de Crăciun... Şi în timp ce sunteți pe genunchii lui, adăugă el cu un zâmbet, Annie va putea să se aşeze pe ai mei!

Gemenele începură să chicotească pe înfundate şi Annie clătină din cap, zâmbind fără să vrea.

Străbătură labirintul raionului de jucării, oprindu-se uneori ca să admire cele mai frumoase modele, ca acele automate care se mişcau în sunetul muzicii. Ajunşi în fața unui mic podium,

fetițele se fotografiară cu Moş Crăciun. Daniel profită pentru a vorbi cu Annie.

- Spune-mi, te-ai ocupat deja de cadouri de Crăciun?

Tânăra femeie trecu imediat în defensivă. Simțise o urmă de cinism în întrebarea lui.

- Da. Pot să-ți arăt o listă cu tot ce a sosit. Pachetele sunt în dulapul din camera mea. Şi apoi, prefer să-ți spun, mi-am cumpărat câteva fleacuri... şi chiar două sau trei lucruri pentru tine.

Daniel puse o mână pe umărul lui Annie, imitând gestul lui Moş Crăciun care era aşezat la câțiva paşi de acolo.

- Bineînțeles, sunt sigur că ai fost şi tu o fetiță drăguță. Şi banii nu sunt o problemă, nu-i aşa?

Aluzia la acel faimos cec în alb era evidentă.

- Trebuie să-ți spun că este o adevărată plăcere să faci pe Moş Crăciun pentru tine însuți... încuviință ea. Mai ales cu banii altuia!

Se întoarse şi se îndepărtă de el, grăbită să pună capăt acestei discuții.

Toată buna ei dispoziție dispăruse, înlocuită de un dezagreabil sentiment de nelinişte.

Cum gemenele veneau spre ei, Daniel se apropie de Annie şi termină discuția cu voce scăzută.

- Ard de nerăbdare să văd ce mi-ai cumpărat, mărturisi el. Praf de strănutat... sau un bilet de întoarcere în Africa?

Annie se întoarse repede spre el. Fețele lor aproape se atingeau, dar ea ignoră căldura din privirea lui, mângâierea respirației lui pe obrajii ei.

- De fapt, nu mi-a fost prea greu să aleg: o bucată de cărbune învelită într-o hârtie de cadou.

Fără să-şi abandoneze zâmbetul, Daniel se duse să plătească la casă pentru fotografii. Coborâră toți patru scările rulante şi ajunseră curând pe trotuar, în frigul acestei luni de decembrie. Tăcerea se instalase între ei de un timp, când Kendall luă cuvântul.

- Annie, am vorbit cu Moş Crăciun despre stiloul pe care-l vrei şi despre papuci, o anunță Kendall. De fapt, tată, adăugă ea ridicându-şi capul spre tatăl ei, de ce nu se mai vorbeşte cu Moş Crăciun când devii mare? Cum face să ghicească ce vrei? Nu ştiam ce ți-ar face plăcere, astfel că n-am putut să-i cer.

Daniel se aplecă să-i răspundă.

- La drept vorbind, draga mea, nu mai am nevoie de cadouri. Tu şi Jessica sunteți cele mai frumoase cadouri de Crăciun pe care le-aş putea avea. Este mult timp de când aştept acest moment. Imi vor trebui câțiva ani pentru ca dorința să-mi fie împlinită.

In timp ce se urcau într-un taxi, Annie se gândea la ultimele cuvinte ale lui Daniel. Hotărât lucru, nu înțelegea nimic despre bărbatul acesta. Işi iubea fiicele, era mândru de ele. Atunci, de ce lăsase să treacă atâția ani fără să le vadă? De ce se mulțumise

să le trimită cecuri la Crăciun?

In cursul câtorva ore pe care le petrecuse în compania lui, tânăra femeie crezuse că recunoaşte calităţile bărbatului pe care-l apreciase atât de mult odinioară. Un lucru era sigur, în orice caz: Daniel Marshall exercita încă asupra ei acelaşi farmec irezistibil. Şi pentru a spune totul, părea chiar că efectul acestui farmec crescuse de-a lungul anilor. Dacă Annie era destul de cinstită cu ea însăşi pentru a recunoaşte, refuza totuşi să cedeze acestuia.

Acest bărbat era o enigmă. Şi avea zece zile s-o dezlege.

Capitolul 2

Daniel îşi croi drum prin mulţimea care se înghesuia la balustradă, în speranţa să le zărească pe Annie şi pe gemene pe pista patinoarului. El privi bradul de Crăciun luminat care se găsea în mijlocul Rockefeller Center. Deşi era încă ziuă, decoraţiunile electrice erau aprinse şi-şi reflectau luminile multicolore pe gheaţă.

In această dimineaţă, când fixaseră întâlnirea, el nu prevăzuse că prânzul lui de afaceri se va prelungi. Mai erau oare acolo sau preferaseră să se întoarcă la hotel nevăzându-l venind? O clipă, Daniel se mai întrebă ce va crede Annie despre el; şi apoi, gândindu-se bine, hotărî să nu-i pese.

Doar gemenele contau. Şi ele păreau într-adevăr fericite să-l revadă.

Cum nu vedea fetiţele şi nici pe Annie pe pistă, prins de o

intuiție subită, aruncă o privire spre peretele de sticlă al restaurantului care domina patinoarul. Şi nu întârzie să descopere două micuțe capete blonde ieşind din două paltonaşe albastre. Se repezi spre intrarea restaurantului, strecurându-se prin mulțime.

Observând trioul de la intrare, înțelese că Annie era mama acestor două fetițe în toate sensurile acestui cuvânt. Făcuse bine că i le încredințase spre supraveghere după moartea lui Kathy. Situația politică în țara africană unde se găsea era atât de imprevizibilă, încât trebuise să amâne de multe ori data întoarcerii lui, până când proiectul de acolo să fie terminat. Pe de altă parte, nu era destul de nebun să le supună vreunui risc, luându-le acolo cu el.

Ce situație crudă... Copiii lui nu puteau să i se alăture, iar el, dinspre partea lui, nu putea să-şi abandoneze munca. Acest contract era mult prea important: era primul, şi Daniel trebuia să-l ducă până la capăt, pentru a reveni cu cele mai bune recomandări profesionale posibile.

Iată. Era unul dintre motivele pentru care îi ceruse lui Annie să se ocupe de fiicele lui. Ele tocmai suportaseră o pierdere cumplită. Daniel îşi amintea prea bine cât suferiseră, după moartea mamei lor. El vrusese să le consoleze, dar rămăsese ca un străin pentru ele, un străin chinuit de culpabilitate şi de sentimentul eşecului. Ori, gemenele aveau nevoie de o viață de familie, pentru a-şi alina suferința. Şi cei

din familia VerHollan erau un model în această privinţă.

După moartea lui Kathy, clanul îşi strânsese rândurile pentru a face faţă durerii. Nu numai o dată auzise spunându-se: "Micuţele sunt tot ce ne-a rămas de la Kathy". Dar trăise toate astea din exterior, şi se simţise întotdeauna exclus.

Nimic nu conta mai mult pentru el decât să-şi ştie fiicele fericite... De aceea, Daniel acceptase să le lase în Georgia până când îşi vor depăşi durerea, până când vor fi pregătite să-l accepte în viaţa lor. Şi alegerea lui Annie se impusese pentru a se ocupa de cele două micuţe.

Aceasta îşi dădea oare seama până în ce măsură acest cec de un milion de dolari folosea planurilor lui? Pentru Daniel, această vacanţă de Crăciun era momentul ideal ca să devină în sfârşit o persoană reală în ochii fiicelor sale. Ele puteau astfel să dea o faţă celui care le scrisese acele scrisori după moartea mamei lor.

Un lucru era de sperat: să nu fie prea târziu.

Erau toate trei atât de absorbite de spectacolul patinatorilor care se învârteau pe gheaţă, încât nu-l văzură apropiindu-se. El puse o mână pe umărul lui Annie şi tânăra femeie tresări.

- Tată, tată! strigară în cor fetiţele.

Daniel vru să-i prezinte scuze lui Annie, dar aceasta îl opri cu un gest al mâinii.

- Sunt atât de mulţumită că ne-ai găsit! exclamă ea cu un zâmbet surprinzător. Am pândit un timp intrarea patinoarului,

dar cum am sosit cu întârziere, m-am temut că ne-am pierdut.

- V-a fost greu să găsiți un taxi?

Annie clătină din cap.

- S-ar spune că este o conspirație! In timp ce tu n-ai decât să ridici brațul ca să apară unul.

- La drept vorbind, sunt mai curând mulțumit că n-ați găsit unul prea repede, deoarece mă scuteşte de mustrări din partea ta. Şi prefer mult mai mult zâmbetul tău.

Imediat, fața lui Annie se întunecă şi ei se priviră în tăcere. Daniel văzu în ochii tinerei femei cum străluceşte dorință, apoi tulburare, şi în fine furie. Daniel înțelegea. El însuşi simțise aceste sentimente amestecate.

- Credeam că vă găsesc pe toate trei pe gheață, arătă el întorcându-se spre gemene.

Jessica scutură viguros din cap.

- Annie voia să patinăm, dar noi am preferat să privim... Pare într-adevăr greu! remarcă ea întorcându-se spre pistă.

- Sunt patinatori experimentați aici, îi explică Daniel. Ce-ați spune dacă v-aş duce la patinoarul din Central Park? Nu este atâta lume, şi este mai uşor pentru a învăța.

înainte ca ele să aibă timp să răspundă, un chelner se apropiase să le întindă un meniu.

- Eu iau un hot dog si Jessica o înghețată de ciocolată cu sos caramel, interveni imediat Kendall.

- Şi tu? o întrebă Daniel pe Annie.

Ea zâmbi malițios.

- Ceai însoțit de această minunată prăjitură Forêt Noire.

- Văd că tot nu rezişti la ciocolată, asa-i?

- Este vacanță, nu?

Daniel închise meniul, apoi îl restitui chelnerului fără s-o părăsească pe Annie din ochi.

- O Forêt Noire şi pentru mine, spuse el. Spuneți-mi, reluă el adresându-se gemenelor, vreți să încercați patinajul înainte să părăsim Nez Yorkul?

Kendall fu mai întâi încântată.

- Oh da! Nu putem să facem acasă, n-aveam aproape niciodată gheață.

- Dar uneori ninge, preciză Jessica.

- Şi o dată, continuă sora ei, când aveam trei ani, zăpada a rămas toată noaptea, şi mama ne-a permis să ieşim în miezul nopții ca să facem un om de zăpadă!

- Eu nu încetez să-i spun că a auzit atât de des spunându-se povestea asta, încât crede că şi-o aminteşte, remarcă Annie zâmbind.

- Da, înțeleg.... făcu Daniel.

El se întoarse spre gemene.

- Unchiul vostru Davis, le explică el, este ferm convins că îşi aminteşte ziua când "Pe aripile vântului" a ieşit pe ecrane. Cum ar putea cineva încă în scutece să-şi amintească asta? Este imposibil... Iți aminteşti de Davis, Annie?

Tânăra femeie clătină din cap.

- Ei bine, acum trăieşte la New York.

- A revenit în Statele Unite?

- Da.

Pe pistă, doi adolescenţi patinau în compania unei perechi mai în vârstă.

- In fiecare an, explică Daniel, bunica ne ducea, pe mine şi pe fratele meu, să patinăm. După părerea ei, era cel mai bun mod de a începe vacanţa de Crăciun. Din acest motiv doream să vin astăzi aici, cu voi... Este un fel de tradiţie în familia Marshall.

- Este adevărat, tată? întrebă cu voce mică Kendall. Vă duceaţi să patinaţi?

- Sigur. Bineînţeles, am crescut în Africa. Dar la fiecare Crăciun, părinţii mei erau atât de ocupaţi la misiune, încât ne trimiteau la New York, la bunica.

Kendall păru foarte impresionată. In schimb, Annie părea să oscileze între amuzament şi neîncredere.

- Este adevărată, povestea asta? întrebă ea.

Cum Daniel clătina din cap, Kendall reluă:

- Povesteşte-ne restul!

Să vorbească despre trecut, îi procura o senzaţie de căldură agreabilă. Işi punctă povestea cu detaliile cele mai pitoreşti, prea fericit să demonstreze că spiritul de familie nu era apanajul celor din familia VerHolln.

- Şi apoi, bunica a devenit puţin prea slabă ca să continue să patineze şi atunci se mulţumea să ne aştepte, aşezată la o masă în faţa unor ciocolate calde pe care le comanda pentru noi. Noi rămâneam atât de mult pe gheaţă, încât eram evident reci când ajungeam lângă ea. Dar nouă ni se părea delicioasă în ciuda acestui fapt!

Daniel o observă pe furiş pe Annie. Era limpede că bănuia că inventase complet această poveste, cu scopul de a face concurenţă familiei VerHollan. Câteva amănunte suplimentare o vor convinge poate de veridicitatea poveştii lui.

- Când am intrat la universitate, reluă el, eram prea "bătrâni" ca să patinăm, dar simţeam tot atâta nevoie s-o vedem pe bunica noastră, cum de altfel avea şi ea nevoie de prezenţa noastră. Ne plăcea plăcea pur şi simplu să fim împreună şi să privim patinatorii în faţa unei ceşti de ceai.

Inainte de a evoca aceste amintiri, Daniel nu realizase niciodată cât de mult contase această tradiţie în viaţa lui. Ocaziile de a-şi împărtăşi astfel sentimentele erau rare. Şi nu se temea acum decât de un lucru: ca Annie să nu-şi bată joc de ele.

- Este ciudat cum unele tradiţii contează într-o familie, se mulţumi ea să remarce.

- Da, lui Davis şi mie ne plăcea foarte mult să privim patinatorii. Bunica a murit acum doisprezece ani şi, de atunci, am încetat să venim. De asemenea, ei au renovat patinoarul, acum câtva timp, dar amintirile nu se şterg atât de uşor.

Gemenele erau încă la fel de fascinate de spectacolul patinoarului. Annie se întoarse spre Daniel.

- Tradiția de Crăciun în familia Marshall... Şi când mă gândesc că atunci când ai apărut la Avon, eram convinsă că n-aveai trecut.

- Trebuie să te înclini în fața evidenței, Annie, sunt o mulțime de lucruri pe care nu le ştii despre mine.

- Ei bine, de ce nu umpli lacunele mele? întrebă tânăra femeie cu un real interes.

Daniel încercă să ghicească motivele profunde ale acestei invitații de a vorbi despre el. Annie voia oare să-i câştige încrederea, să afle amănunte despre trecutul lui pe care le-ar putea apoi folosi împotriva lui? Sau era doar bunăvoință, aceeaşi bunăvoință de care dădea dovadă față de gemene? Dar aceste motive aveau puțină importanță, în definitiv. Annie părea gata să facă pace cu el, şi el nu putea decât să accepte acest armistițiu.

- Vrei aşadar să-ți povestesc viața mea? Ce ai vrea să ştii?

- Eşti născut la New York, vreau să spun chiar în oraş? întrebă ea, vizibil stânjenită.

- Nu-mi spune că faci parte din acei oameni care nu-i admiră decât pe cei din New York?

- Nicidecum.

Răspunsul venise prea repede ca să nu fie o minciună.

- Davis şi cu mine ne-am născut într-un orăşel din nordul

statului, preciză Daniel. Tatăl meu era pastor acolo, înainte de a se hotărî să accepte o misiune în Africa.

- Tatăl tău este pastor? exclamă ea, ca şi cum era surprinsă că un om evlavios poate să dea naştere unui asemenea fiu.

Daniel nu se formaliză de o astfel de reacţie.

- Desigur, făcu el. Aveam şapte ani când am plecat în Africa. Şi părinţii mei au rămas acolo până la moartea lor. Ei n-au revenit niciodată în Statele Unite, decât pentru colectarea de fonduri de susţinere.

- Ce studii ai făcut?

- Mama era profesoară, şi în jurul nostru erau mulţi cercetători care mi-au trezit interesul pentru inginerie. Când am fost la vârsta de a intra la liceu, am primit o bursă pentru a merge să studiez la seminarul teologic din Virginia. Am avut multe de recuperat, în special la matematică. Dar am muncit cu îndârjire, deoarece ştiam că voiam să devin inginer.

- Nu ţi-a fost greu să-ţi părăseşti familia? întrebă atunci Annie.

Venind de la o VerHollan, această întrebare n-avea nimic uimitor. Nici un membru al acestei familii nu trebuise niciodată să depăşească limitele Avonului!

- Ba da, bineînţeles! Dar era timpul să mă lansez singur în viaţă. Părinţii noştri ne-au încurajat întotdeauna să fim independenţi, să facem noi experienţe. Şi eram curios să ştiu care era viaţa în Statele Unite, această ţară pe care o părăsisem

de atâţia ani.

- Eu am fost crescută într-un mod atât de diferit, remarcă Annie. Este ca şi cum am aparţine la două culturi distincte, împărtăşind aceeaşi limbă.

Daniel izbucni în râs, observând faţa Anniei încadrată de părul ei auriu.

- La drept vorbind, nu eram chiar sigur că vorbesc aceeaşi limbă ca voi când am debarcat în Georgia! Acel accent din sud mi se părea la fel de ciudat ca sârbo-croata...

- Cum aşa? făcu Annie, exagerând accentul ei sudist. Noi n-avem deloc accent. Voi sunteţi cei care vorbiţi ciudat!

- Kathy mi-o repeta întotdeauna.

Daniel regretă imediat această observaţie.

El se grăbi să schimbe subiectul, în speranţa de a face o diversiune şi de a readuce un zâmbet pe faţa Anniei, care se întunecase.

- Să ştii, reluă el, mi-ar plăcea să petrecem o seară cu Davis, cât suntem la New York.

Stratagema reuşi, dar o notă de amărăciune se simţea în cuvintele tinerei femei.

- Sunt uimită că a revenit la New York, mărturisi ea. Credeam că se hotărâse să rămână în Europa. Ar fi bine ca gemenele să poată să-l întâlnească, deoarece nu l-au văzut decât o dată sau de două ori, cred. Familia este atât de importantă.

Cum putea să spună aşa ceva?

Daniel trebui să facă un efort ca să nu-i arunce în faţă ce gândea. In timpul acestor ani, familia VerHollan îl ţinuse departe de propriii săi copii şi iată că Annie îi ţinea discursuri despre importanţa familiei.

Chelnerul sosi în fine cu comenzile lor şi masa fu imediat încărcată de bunătăţi unele mai apetisante decât altele. Daniel se miră de asemenea de mărimea lor.

- Vei putea să termini totul? o întrebă el pe Jessica.

- Nu ştiu, recunoscu ea, dar voi încerca. Nu vreau mai ales să-l decepţionez pe bucătar...

- înţelegi, îi explică Kendall tatălui ei, Annie devine foarte furioasă când Ray vine să se plângă de ce-a pregătit ea. Domnişoara Winston spune că nu trebuie să decepţionezi bucătarul şi trebuie să savurezi totul chiar dacă te gândeşti că n-o să-ţi placă.

Daniel întoarse o privire întrebătoare spre Annie şi aceasta începu să se apere.

- Acest bărbat n-are nici un simţ de aventură! Se vede de fiecare dată când îi servesc sushi. In afară de pui fript sau biftec, nu-i place nimic... Dar presupun că micile noastre decepţii provinciale nu te interesează, se grăbi ea să adauge.

- Dimpotrivă! Este ziua dezvăluirilor, pe cât se pare. Vorbeşte-mi puţin despre acest Roy...

Cum mătuşa ei ezita, Kendall nu se lăsă rugată să răspundă în locul ei.

- Este prietenul Anniei. Este profesor de gimnastică la şcoală. Noi îl vom avea anul viitor şi domnişoara Winston va fi învăţătoarea noastră.

Numele de Winston îi era familiar lui Daniel, dar nu auzise niciodată vorbindu-se despre acest Roy. Işi imagina un bărbat numai muşchi, conducând o maşină deformată de lovituri, sau şi mai bine încă, un vechi Land-Rover, cu o puşcă în spate... pe scurt, genul de personaj pe care nu-l putea suporta.

Annie bătu mâna lui Kendall înainte s-o întreruptă.

- Roy este prietenul meu întocmai ca Mary Jane Winston, preciză ea. Noi petrecem unele momente împreună, asta-i tot. Şi apoi, îi plac gemenele şi.....................

- Mi-a spus că voia să se căsătorească cu o blondă frumoasă, crezu Jessica potrivit să spună, pufnind.

Dar eu nu sunt încă la vârsta să mă mărit.

Daniel se întoarse spre Annie şi-şi ridică sprâncenele, încurajând-o să continue. Dar tânăra femeie le ajuta pe gemene să-şi termine îngheţata.

Această conversaţie cu privire la Roy îl intriga. Aşadar, exista un bărbat în viaţa ei. Asta explica poate de ce Annie îşi manifestase brusc dorinţa ca cele două micuţe să fie luate în grijă de tatăl lor. Fără îndoială, se pregătea să-şi facă viaţa cu acest mâncător de biftec prăjit şi gemenele deveniseră prin urmare un obstacol.

Asta cădea bine, deoarece Daniel le voia lângă el, o ştia cu

certitudine, acum. Entuziasmul lui Kendall, seninătatea Jessicăi îl cuceriseră şi începea să vadă deja lumea într-o altă lumină. Ieri, totul i se părea trist şi cenuşiu, dar când le văzuse pe gemene îşi recăpătase speranța în viitor. Şi dacă Jessica şi Kendall îl iubeau la fel cum le iubea el, totul va fi cât se poate de bine.

Annie surprinse expresia îngrijorată a lui Daniel. Ce se întâmpla cu el?

Obosise oare deja să facă pe bunul tată de familie? Şi-a amintit în ultimul moment de o întâlnire importantă? Sau nu era în definitiv decât un mizantrop, incapabil să profite cu toată seninătatea de un singur moment de bucurie? Tânăra femeie se simți cuprinsă de o iritare confuză. De ce oare unele persoane erau atât de complicate?

- De ce nu vă duceți la marginea patinoarului? le întrebă ea pe gemene, care terminaseră masa. Venim şi noi în cinci minute.

Daniel plăti nota. Se înfundă în scaun şi o scrută pe Annie cu privirea. Cum îl fixa şi ea, el clătină uşor din cap şi zâmbi.

De ce îi arunca această privire când erau pe punctul să plece? Annie avea impresia că el încerca să se lămurească în privința ei. Totuşi, ea n-avea nimic să-i ascundă, fusese totdeauna directă şi sinceră cu el... ceea ce nu se putea spune despre el.

Işi împreună cât putu de calm mâinile pe masă, şi scutură din cap.

- Este într-adevăr un mister, Daniel, declară cu un zâmbet slab. Am petrecut o oră foarte agreabilă, şi mi se pare că acum faci tot posibilul să strici totul. Nu înţeleg.

Daniel lăsă această întrebare în suspensie, vizibil puţin dispus să-i vină în ajutor tinerei femei. Işi încrucişă braţele la piept, apoi se sprijini de spătarul scaunului.

- Spune-mi, Annie, ce încerci de fapt?

Această întrebare o lăsă cu gura căscată.

- Nimic! Aş vrea doar să-ţi dai seama ce fetiţe minunate ai.

- Mă aşteptam să-mi spui asta, dar ştiu că este vorba de altceva. De ce vrei ca ele să mă cunoască mai bine? făcu el aplecându-se peste masă, cu o privire acuzatoare.

Ce beneficiu aştepţi din asta?

- Daniel, nu înţeleg nimic din ce încerci să-mi spui, răspunse Annie cu o voce tremurătoare. Fapt este că eşti tatăl lor şi că au ajuns la vârsta când este important ca ele să înveţe să-l cunoască cine este. Dacă n-ai intenţia să revii acasă şi să-ţi joci rolul, cel mai puţin ce poţi face este să vii să le vezi din când în când. Singurele două persoane cărora le face plăcere această experienţă sunt afară şi privesc patinatorii... Cât despre mine, sincer vorbind, am văzut destul. Că asta te plictiseşte, că eşti incapabil să te pui în locul lor, nu faci decât să confirmi părerea pe care o am despre tine.

Cu aceste cuvinte, tânăra femeie se ridică în picioare.

Inspiră lung, ca să-şi potolească furia surdă care o stăpânea.

- Noi ne întoarcem la hotel, îi aruncă ea prompt. Ne vom vedea mai târziu.

Şi părăsi în grabă restaurantul. Mai bine să înfrunte mulțimea newyorkezilor grăbiți decât să mai rămână o secundă în plus în compania lui!

Capitolul 3

In ciuda disputei de la patinoar, Daniel se întoarse cu Annie şi cu gemenele la hotel. Sosite în hol, fetiţele se repeziră să cheme ascensorul. Annie oftă. Văzuţi din exterior, trebuia să treacă toţi patru drept o familie ca oricare alta: mama, tata şi cele două fiice ale lor, însufleţiţi cu toţii de apropierea Crăciunului. Nimeni nu trebuia să-şi dea seama de tensiunea care domnea între cei doi adulţi.

Erau în ascensor. Kendall, conform obiceiului ei, nu înceta să sporovăiască, punând întrebare după întrebare, şi abia lăsa timp tatălui ei să-i răspundă. Când uşile culisante se deschiseră, Daniel o luă de mână pe Jessica, în timp ce Kendall alerga deja pe culoar cu cheia.

Annie, puţin retrasă, îi observă. Hotărât lucru, acest bărbat era o enigmă. Părea să ştie de ce avea nevoie fiecare fetiţă, făcând dovada unei sensibilităţi care era în contradicţie cu atitudinea lui dintotdeauna. Dacă el arătase vreun interes pentru gemene înainte ca ea să facă presiuni asupra lui, ar fi ştiut să se arate mai tolerantă, acum. Dar cum să uite şi să ierte toate acele luni, toţi acei ani când el nu se manifestase niciodată? Bineînţeles, trimisese întotdeauna cecul, cu punctualitate, dar fără să adauge vreodată un cuvânt de însoţire.

Toţi acei ani pierduţi... Chiar după divorţ, de ce-şi lipsise fiicele de prezenţa lui? Era oare un mijloc de a-şi lua revanşa?

Daniel îşi dădea seama că era perdant, ca şi cele două micuțe?

De fapt, poate era pe punctul de a înțelege, chiar în acest moment... Se simțea vinovat şi asta putea explica proasta lui dispoziție.

Apartamentul fusese aranjat în timpul absenței lor. încântate, Kendall şi Jessica alergau dintr-o cameră în alta, ca să verifice dacă paturile fuseseră făcute, şi masa debarasată. Daniel şi Annie se întoarseră unul spre celălalt zâmbind, amuzați de încântarea naivă a fetițelor.

- Tată, tată, vrei să te joci cu noi? strigă Kendall, trăgându-l pe tatăl ei în camera de zi.

- Şi dacă ați veni amândouă în camera mea, mai curând? Am ceva care v-ar putea ajuta să aveți răbdare până la Crăciun.

Annie le lăsă şi se întoarse în camera ei. Apoi, aşezându-se pe pat, luă telefonul şi formă numărul părinților săi, la Avon. Le promisese să-i sune din două în două zile; Annie ştia că se vor simți singuri de Crăciun, anul acesta.

- Alo? făcu vocea blândă şi catifelată a Lilianei VerHollan.

- Bună ziua, mamă, sunt Annie.

Inutil să încerce să spună mai mult. Doamna VerHollan se lansase deja într-o conversație, cu viteza unei rachete părăsind atmosfera.

- Draga mea! Am aşteptat toată după-amiaza telefonul tău. Noi trebuia să mergem la Bennet, dar i-am spus tatălui tău că nu se pune problema să mă mişc înainte de a avea veşti de la

voi. De ce nu m-ai sunat, ieri? Uită povestea aceea cu telefonul la două zile. Poți suna cu taxă inversă, n-o să murim din asta! Cu această călătorie cu avionul, mi-era teamă să nu se fi întâmplat ceva. Dar Wallace mi-a repetat că era o prostie, că se revizuiesc permanent aparatele. Totuşi, mă întrebam ce se va întâmpla în acel oraş teribil. In fine, ne-am făcut sânge rău...

Annie se răsturnă pe pat, fără a scăpa receptorul. Ştia de unde avea Kendall această capacitate de a vorbi fără să lase timp interlocutorilor să intervină. Cât despre "sânge rău"... Lilian îşi făcea deja griji când fiica sa mergea la Augusta, darămite la New York! Din fericire, soțul ei era acolo pentru a-i tempera neliniştea.

Ascultând cu o ureche distrată flecăreala mamei, Annie aştepta o pauză.

- Bărbatul acela este cu voi?

- Da, mamă, Daniel este cu gemenele chiar în acest moment.

- Este oare prudent să-l laşi singur cu ele?

Tânăra femeie îşi ridică ochii spre cer. Slavă Domnului că mama ei nu este prezentă decât la telefon. O clipă, aprecie câtă dreptate avusese Daniel să insiste ca ei să se întâlnească la New York.

- Mamă, este normal să fie singur cu ele! Este tatăl lor, totuşi!

In camera vecină, îi auzea pe Daniel şi pe fiicele lui

flecărind şi râzând.

- Vreau să vorbesc cu Kendall şi cu Jessica, ceru doamna VerHollan.

- Mamă... oftă Annie. Ti-am spus deja că ele au nevoie de timp pentru a construi o relaţie cu tatăl lor. Rişti să le tulburi, şi n-au nevoie de asta în acest moment.

- Asta-i bună! Atunci de ce m-ai sunat, dacă nu pot nici măcar să vorbesc cu bebeluşele mele?

- Sunt nepoatele tale, mamă, nu bebeluşele tale. Ei bine, te-am sunat ca să te anunţ că am sosit cu bine. Sărută-l pe tata din partea mea... mă auzi?

- Da, te aud, i-o întoarse Lilian fără să-şi ascundă furia.

Bun, nu văd de ce am continua această discuţie dacă persişti să fii atât de dezagreabilă. S-ar putea să nu fiu aici când vei suna data viitoare.

O ameninţare în aer... gândi Annie. Totuşi, o cunoştea destul pe mama sa ca să-i aprecieze decepţia.

- Ascultă mamă, te iubesc, şi le iubesc şi pe micuţe şi încerc doar să fac cum este mai bine.

- Asta spui tu! Dar mă întreb de când te crezi mâna dreaptă a Atotputernicului, Annie.

- Este o dezbatere veche, mamă.

Răbdarea şi simţul umorului ale Anniei începuseră să slăbească în mod serios. O auzi pe mama ei oftând la celălalt capăt al firului. Ghicea deja ce va urma.

- Annie, ştiu că tu crezi să faci cum este mai bine, şi ştiu că nu-ți uşurez sarcina, dar gemenele îmi lipsesc cu adevărat. Nu-l scăpa din ochi pe Daniel, mai ales nu-l lăsa să le răpească pe iubitele noastre.

Tânăra femeie trebui să-şi muşte buzele ca să nu izbucnească în râs: Daniel răpindu-şi propriii copii, ce absurditate!

- Asta este... Bun, la revedere, mormăi ea, înainte de a închide.

Frecându-şi ceafa, deschise un sertar şi căută o aspirină. Se gândi o clipă s-o sune pe Mary Jane, pentru a primi încurajări şi susținere morală, pe care mama sa ştiuse să i le aducă.

Se bătu la uşă în timp ce ridica din nou receptorul.

- Annie, vino să vezi!

Era vocea lui Kendall, care aştepta în spatele uşii s-o ducă în camera vecină.

O casă de păpuşi în stil african era pusă pe podea în mijlocul unui munte de hârtie de ambalaj şi de cutii de carton. De fapt, era vorba de un mic sat compus din trei colibe de pământ în care evoluau şapte personaje în costume locale. Existau de asemenea câteva animale sculptate în lemn şi pictate cu migală.

- Tata le-a făcut pentru noi.... Ia te uită! Priveşte! Se poate deschide spatele casei şi să faci să intre oamenii!

Kendall, în culmea exaltării, se întoarse spre tatăl ei.

- Spune, tată, unde îşi garează maşinile?

Daniel izbucni în râs şi începu să vorbească despre modul cum trăiau oamenii în aceste sate africane. El folosea personajele ca să-şi ilustreze povestea şi Annie, aşezată pe canapea, asculta la fel de atentă ca gemenele, pasionată de această evocare ciudată şi sensibilă a vieții africane.

Cât de în largul lui era cu copilele.... Şi după aceste două zile, Annie era acum sigură că nu era un joc. El îşi iubea fiicele, asta sărea în ochi. Cum va avea oare curajul să plece din nou în Africa după acest timp petrecut cu ele?

Camera era agreabilă, foarte confortabilă şi decorată cu gust. Locul ideal pentru o cină de îndrăgostiți. Dar Annie nu era într-o dispoziție romantică, seara asta. Aruncă o privire în jurul ei, oprindu-se asupra celor două fotolii albastru intens instalate de fiecare parte a căminului, şi separate de o măsuță joasă. Un covor oriental elegant acoperea podeaua.

Apropiindu-se de şemineu, se gândi la o duzină de moduri de a scăpa de Daniel astă-seară. Desigur, ar fi preferat o retragere strategică în camera sa, dar aveau de discutat despre anumite lucruri, trebuia să ia decizii. La ce bun să amâne scadența, asta n-ar fi făcut decât să prelungească jena. Şi migrena persistentă a tinerei femei indica fără dubiu că tensiunea era la maximum.

Cu privirea pierdută în flăcări, se gândea la ultimele ore scurse. Daniel păruse că apreciază simpla rutină domestică,

jucându-se cu Kendall şi cu Jessica, privind cu ele desenele animate de Crăciun, înainte de cină. Le culcase apoi pe fetiţe, purtându-le în braţe şi dându-le un ultim sărut.

In cursul cinei discutaseră despre ce intenţionau să facă în timpul vacanţei. Gemenele ţineau să înveţe să patineze, şi perspectiva de a asista la spectacolul de Crăciun dat de planetariumul din Hayden păru să le încânte.

Daniel prevăzuse să cineze cu fratele lui, pe care toată lumea îl aştepta cu nerăbdare. In schimb, vizita la muzeul de Istorie Naturală nu ridica acelaşi entuziasm... Dinspre partea sa, Annie se întreba dacă Daniel acorda aceeaşi importanţă ca slujbei de Crăciun.

De altfel, religia mai avea vreo importanţă pentru el?

Auzi un murmur confuz care provenea din cealaltă cameră, şi recunoscu întrebările pe care Kendall avea obiceiul să le pună ca să întârzie momentul culcării.

Aşezată pe podea, tânăra femeie luă între degete unul din personajele satului african care reţinuse atenţia fetiţelor toată seara. Işi sprijini capul de marginea divanului, apoi închise ochii, încercând să facă să-i dispară migrena.

- Spune-mi, Annie, cum faci să reuşeşti s-o calmezi pe Kendall ca să adoarmă?

Annie, surprinsă, se redresă brusc, lăsând micul personaj care-l ţinea în mână. Daniel veni să ia loc în fotoliul din faţa ei.

- La drept vorbind, răspunse ea pe un ton cât mai lejer,

Jessica este cea care m-a pus pe calea cea bună. Kendall are nevoie să se simtă ascultată când vorbeşte. Jessica m-a făcut să observ că dacă mă prefăceam că dorm, atunci sora ei se oprea.

Daniel aprobă cu un semn din cap, apoi rămase tăcut.

- Tu fumai pipă cândva, nu-i aşa? întrebă deodată Annie pentru a-şi ascunde jena.

- Da, am uitat-o din greşeală şi mi-am spus că era ocazia să mă opresc. Dar a fost o prostie din partea mea... acum îmi lipseşte.

Din nou, tăcerea se lăsă între ei. Daniel privea paharul de brandy pe care-l ținea în mână.

- Ai fi putut face o afurisită harababură în contabilitatea mea cu acel cec de un milion de dolari, observă el, dar de fapt mi-ai făcut un serviciu.

"Oh, nu, nu asta!" se gândi Annie. Era cel puțin a treia oară când readucea subiectul pe tapet.

- Şi tu, replică ea, dacă mi-ai explica de ce mi-ai trimis un cec în alb? N-a fost foarte elegant din partea unui bărbat care pretinde că-şi iubeşte copii.

- Ai auzit vorbindu-se despre războiul civil care face tavagii în această regiune din Africa? întrebă Daniel fără să se supere.

- Da.

- Ei bine, în momentul când ți-am trimis cecul, credeam că existau şanse mari ca proiectul la care lucram să fie distrus, şi americanii prezenți să fie luați ostatici.

Furia Anniei dispăru instantaneu.

- Oh, Daniel! Eram foarte departe de a-mi imagina aşa ceva. Ştiam bine că erau lupte acolo, datorită ziarelor şi televiziunii, dar asta-i tot.

Ea nu adăugă că-şi făcuse griji pentru siguranța lui. Şi dacă ar fi ştiut că-şi asuma un real pericol, ar fi fost şi mai bulversată.

- Am făcut atâtea eforturi ca să încerc să restabilesc dialogul cu fetele, continuă Daniel, încât mi-era teamă de ce s-ar putea întâmpla dacă mă opream brusc să scriu.
Trimițând acel cec, m-am gândit că tu ai putea păstra aparențele până când situația se stabilizează.

- Acum că te explici, încep să văd clar, declară Annie, conştientă că multe confuzii ar fi putut fi evitate atât de uşor... Dar ai fi putut să mă avertizezi când mi-ai trimis cecul, scrisoarea ta nu era deloc clară. Eşti întotdeauna atât de misterios, Daniel. S-ar spune că te temi să-ți dezvălui cărțile.

Rezemată în coate de masa joasă, se aplecă înainte. Ar fi vrut atât de mult să-l facă să înțeleagă că exista cale de înțelegere.

- Nu există motiv să ne jucăm de-a v-ați ascunselea, Daniel. Pentru copii, trebuie să lucrăm împreună, ca parteneri de bridge, nu ca jucători de pocher.

- Frumos spus, Annie, dar cum să ştiu dacă avem acelaşi scop? Şi spune-mi, cum consideri să înțeleg gestul tău când ai completat acel cec cu suma de un milion de dolari?

Relaxarea lui nu era decât o faţadă, Annie o ştia. Cât despre ea, se simţea ca un martor al apărării având răspuns la întrebările procurorului general.

- Ti-am explicat în această după-amiază, răspunse ea. Voiam doar să te anunţ că ai două fete care aveau mai mare nevoie de dragoste, decât de banii tăi.

Deodată, Daniel păru că se înfurie. Orice iluzie de destindere dispăru.

- Ce te-a făcut să crezi că uitasem, chiar şi o secundă, de ce aveau nevoie copiii mei? se revoltă el. Nu m-am gândit oare la binele lor când am hotărât să ţi le încredinţez, după moartea lui Kathy? Dacă nu mă aveau decât pe mine, le-aş fi îmbarcat în avion pentru Africa.

In ciuda tensiunii care domnea, Annie se destinse puţin. Fără îndoială, Daniel avusese dreptate, să acţioneze astfel pe vremea aceea, dar comisese câteva greşeli, după aceea. Tânăra femeie luă unul din micile personaje în mâinile ei şi-i rearanjă costumul. N-avea nici un chef să se certe; de data asta, voia răspunsuri clare.

- Inţeleg perfect, spuse ea. Contractul tău nu trebuia să mai dureze decât un an. Dar după doi ani, eram totuşi încă în acelaşi punct. Şi în tot acest timp, niciodată nu ne-ai lăsat să înţelegem că ai putea reveni curând. Ce se presupunea să cred?

Ti-am spus deja că nu eram foarte tare să ghicesc planurile sau sentimentele tale... Amândoi vrem să le facem fericite pe

Kendall şi pe Jessica, nu?

- Bineînţeles, făcu Daniel, dar împărtăşim oare aceeaşi viziune despre fericirea lor?

Annie era hotărâtă să nu abandoneze partida, dar era din ce în ce mai obosită să se joace de-a v-aţi ascunselea.

- Vreau ca tu să faci parte din viaţa lor, să te porţi cu ele ca un tată, să nu fii doar cu numele.

- Dar dăm acelaşi înţeles la ceea ce numeşti "să fac parte din viaţa lor?"

Era un punct pe care Annie ar fi vrut să-l lămurească, dar Daniel nu-i dădu timp.

- Cum ai reacţiona dacă ţi-aş spune că n-am intenţia să revin să mă stabilesc în Statele Unite? o anunţă el.

- Adevărat?

- Pentru asta am aceste întâlniri de afaceri în acest moment. Şi dacă trebuie să plec din nou după Crăciun, nu va fi decât pentru câteva săptămâni.

Annie îşi reprimă un zâmbet cinic, dar tonul vocii îi trăda neîncrederea.

- Nu este prima dată când aud acest refren, făcu ea remarca. Ai o noţiune foarte personală despre calendar... Aceste câteva săptămâni vor sfârşi fără îndoială prin a se face câteva luni.

- Ascultă, reluă Daniel, în defensivă. Acest proiect reprezintă ani de muncă şi milioane de dolari. Această apă este

vitală pentru regiune. Este o problemă de supraviețuire, nu este vorba de piscine! Nu puteam să plec, şi nu voiam, nu în momentul când eram atât de aproape de a reuşi.

- Şi acum, eşti gata să rişti totul?

Cum putea un bărbat care-şi abandonase familia atâta timp să-şi schimbe atât de uşor prioritățile? Annie nu era deloc convinsă.

- Nu-mi rămâne decât să-mi repatriez afacerile şi să numesc un coordonator acceptabil pentru cele două facțiuni rivale.

- Voi crede când voi vedea, declară tânăra femeie, după o scurtă ezitare. Ce te va împiedica să găseşti un nou proiect care, din nou, va fi mai important decât familia ta? Şi apoi, pentru început, n-ar fi mai simplu să-mi explici în sfârşit ce te-a determinat să pleci în Africa?

Deodată, Daniel se sătură să se joace de-a şoarele şi pisica. Ii trebuia explicații sincere şi spera ca ea să se arate înțelegătoare.

- Vrei să ştii de ce am plecat în Africa? Răspunsul este simplu: pentru bani.

El se opri. Cum va reacționa oare Annie?

- Oh, Daniel, făcu ea scuturând din cap, uneori am impresia că vrei într-adevăr să cred tot ce este mai rău despre tine. Să ştii că n-ai nevoie să adaugi nimic... este destul de firesc.... Trebuie să existe un alt motiv, adăugă ea, ca după reflexie.

El clătină din cap în semn de încuviinţare.

- Atunci, spune-mi, de ce Africa?

- Ei bine, începu Daniel, m-am trezit cu o soţie şi doi copii, şi fără nimic pentru a mă îngriji de nevoile lor. Erau multe luni de când căutam de lucru, şi aveam puţine speranţe; nu se căutau decât oameni cu experienţă. Aveam diplome, desigur, dar de-abia terminasem universitatea... Şi apoi, după cinci luni de nelinişti, am primit un telefon de la un antreprenor care lucra pentru Agenţia Internaţională pentru Dezvoltare. Ei aveau un proiect în curs în Africa Occidentală şi inginerul lor murise de o criză cardiacă. Ori, aveau nevoie de cineva, şi foarte repede. Un prieten din Departamentul de Stat m-a recomandat... Era într-adevăr o şansă unică. Tot ce visasem. Am plecat la Washington ca să semnez contractul, apoi m-am întors ca să-i anunţ vestea lui Kathy.

- Dar de ce n-ai luat-o cu tine? întrebă Annie.

- Este într-adevăr păcat că nu mai este aici ca să-mi explice de ce a refuzat, regretă Daniel, cu o notă de cinism în voce.

- Vrei să spui că a refuzat să te urmeze?

- Exact.

- Să fim clari, făcu Annie, redresându-se. Ai vrut să-i iei cu tine pe Kathy şi pe copii şi ea a spus nu?

- Asta este. Mi-a răspuns că nu voia să-şi ia cu ea copiii într-o ţară de sălbatici, cel puţin nu înainte ca ei să fi terminat vaccinările. Repeta că avea nevoie de ajutor, că nu putea să se

ocupe singură de gemene.

Şi când i-am propus să ia o bonă, revenea asupra bebeluşului pe care-l pierduse, spunând că n-ar putea să suporte încă o dată. Eu o înțelegeam perfect, dar îi repetam că existau doctori foarte competenți chiar şi în Africa. Dar degeaba.

Cu un aer neîncrezător, vizibil consternată, Annie asculta, fără un cuvânt.

- N-ai întrebat-o niciodată pe Kathy, despre acest subiect? o întrebă el.

- Mi-a spus că poate ți se va alătura cu copiii puțin mai târziu, dar că tu ai preferat să fii singur la început.

Daniel oftă: această deformare a adevărului nu-l mira, din partea lui Kathy.

- S-ar spune că sunt două poveşti diferite, nu-i aşa? remarcă el.

- Dar de ce mințea? Tu îi lipseai, Daniel. Plângea tot timpul, la început.

Să răscolească astfel trecutul devenea dureros. Daniel se ridică şi părăsi intimitatea focului din şemineu pentru a face câțiva paşi. Apoi se întoarse. Ştia de ce Kathy mințise, şi de ce plânsese. Ea voise întoarcerea lui, dar în propriile ei condiții: el să rămână la Augusta sau şi mai bine, ca ei să se instaleze cu gemenele la Avon, în fieful familiei VerHollan, unde el ar fi sfârşit probabil să se sufoce.

Daniel veni să se sprijine de spătarul canapelei unde rămăsese aşezat până atunci.

- Annie, murmură el, Kathy nu voia să-şi abandoneze casa. Era incapabilă să se rupă de familia sa.

- Dar tocmai avusese gemenele, nu era pregătită pentru o nouă schimbare.

Cu un gest al mâinii, Daniel dădu de înțeles că vorbise destul despre asta şi că se va duce la culcare.

- Ascultă, Annie, gândeşte-te bine la ceea ce-ți voi spune, încheie el. Voi ați lăsat-o să distrugă această căsătorie... I s-a spus o singură dată că ar fi trebuit să fie cu soțul ei? Nu este întru totul vina voastră. Ar fi trebuit să-i vorbesc înainte de a semna contractul, dar la urma urmei ce şansă reală aveam în fața barajului întregii familii VerHollan?

El închise încet uşa camerei în spatele lui, părăsind-o pe Annie cu aceste cuvinte amare.

Capitolul 4

- Tata ne duce să patinăm, Annie.

Kendall intră în trombă în camera ei, fără măcar să bată la uşă. Annie ridică greu capul.

Ea petrecuse ore întregi ieri seară încercând să vadă clar în povestea lui Daniel, şi fetița o trezise dintr-un vis ciudat care părea să fie o repetiție a discuției din ajun, în care se amestecau scene suprarealiste de care-i era greu să-şi amintească.

- La patinaj? Dar este formidabil, draga mea. Când plecăm?

Era încă somnoroasă. Cât timp îi va trebui pentru un duş şi să se îmbrace?

- Tata a spus că ne duce doar pe noi două, pentru ca tu să poți avea timp pentru tine.

Era amabil din partea lui Daniel, dar această generozitate neaşteptată nu se potrivea cu furia lui din ajun.

Se auzi o bătaie în uşă şi Daniel îşi făcu apariția cu un platou în mână, urmat de Jessica, aducând ziarul.

El zâmbea, părând totuşi în gardă, ca şi cum nu era sigur de reacția Anniei. Ce-l nelinişte? Nu ea plecase ofensată ieri seară. Se pregătise să înfrunte proasta lui dispoziție, nu această timidă dovadă de reconciliere.

In timp ce Kendall o ajuta să ridice pernele, Annie încerca disperată să-şi păstreze în acelaşi timp ochii deschişi. Il privi pe Daniel punând tava pe măsuța de toaletă deschise gura să vorbească, dar cuvintele ei fură înecate într-un enorm căscat.

- Fetele m-au prevenit, declară el turnând cafea într-o ceaşcă. Nu eşti într-adevăr matinală.

Deşi era întors cu spatele, Annie era sigură că râdea. Daniel îi vorbise pe tonul de superioritate al celui care se trezise înainte de revărsatul zorilor şi îndeplinise cel puțin jumătate din sarcinile zilei.

Cu un suprem efort, tânăra femeie se redresă pe perne.

- Am crezut întotdeauna că dacă Dumnezeu a vrut ca noi să ne sculăm înainte de amiază, el ar fi făcut din asta una din

poruncile sale.

Este oare uman să fii plin de vioiciune înainte de ora opt dimineața?

El se apropie de pat cu ceaşca de cafea şi un şervet în mână.

- Vrei cafea? întrebă Daniel.

Cum el se aşeză la piciorul patului, Annie îşi simți imediat toate simțurile trezite. Işi dădu seama cât de mult o tulburase prezența sa. Visele din această noapte, chiar dacă nu şi le mai amintea, lăsaseră în urma lor un straniu sentiment de stânjeneală.

- Copii, făcu Daniel adresându-se fetițelor care se zbenguiau încolo şi încoace prin cameră. Fiți drăguțe, mergeți să debarasați bolurile de la micul dejun. Apoi luați haine călduroase. Este foarte frig afară, astăzi.

Cum gemenele părăseau camera, Annie bău o înghițitură de cafea, şi se consideră deodată mult prea ipocrită. Cămaşa de noapte de bumbac era demnă de o soră, iar cearşaful şi pătura groasă care o acopereau o protejau cu prisosință de privirea lui Daniel.

Dar cum să se protejeze de propria imaginație care lucra cu mare viteză, acum când el era aşezat la câțiva centimetri de ea? Nu-şi venea în fire. Daniel? Dar nu avusese niciodată un gest tandru față de ea. De fapt, exceptând sărutul de revedere, n-o atinsese practic niciodată. De ce prezența lui o arunca într-o asemenea tulburare?

- Am crezut că este bine să-ți las timp să-ți iei micul dejun în pat, să-ți termini cumpărăturile, şi chiar să mergi la muzeu, îi explică el. In realitate, Annie, este felul meu de a mă scuza pentru ieri-seară... N-ar fi trebuit să plec aşa. Este singurul mod de a stabiliza situația dintre noi. In loc de asta, n-am făcut decât să-mi întrețin ranchiuna împotriva familiei tale şi să arunc vina asupra lor. In cele din urmă am hotărât, în această dimineață, că tu şi cu mine am putea să schimbăm această situație.

Răspunsul ei va fi decisiv, înțelese Annie. Ea aprecia efortul pe care trebuie să-l fi făcut pentru a se deschide atât de sincer şi să-şi explice purtarea. Ieri-seară, o făcuse să simtă că el era victima, şi că cei din familia VerHollan îi datorau scuze.

Astfel, Daniel admitea că nici o soluție nu va putea fi obținută fără un compromis de o parte şi de alta. El avea nevoie de cooperarea Anniei, dar văzându-l şi auzindu-l, nu părea deloc sigur de reuşită.

Tânăra femeie simți cum carapacea lui se fisurează uşor. Putea oare să se îndoiască o clipă de bunăvoința ei? Desigur, exista amărăciune de fiecare parte, dar gemenele contau înainte de toate.

Ea îşi drese glasul.

- Apreciez gestul tău, Daniel, şi scuzele tale!

Poate că nu erau cuvintele cele mai potrivite, dar cel puțin Annie era sinceră. Daniel clătină din cap, şi-i reapăru zâmbetul.

- Ne vom întoarce înainte de prânz, o anunță el ridicându-

se. Las pancarta "Nu deranjați" pe uşă... Spune-mi, adăugă el înainte de a închide uşa, cum se face că pari atât de sexy în această cămaşă de noapte de bunică?

Annie scotoci în portmoneu şi scoase un bilet de un dolar. Cu tichetul în mână, sări în autobuz. După ce căscase ochii la vitrine pe bulevardul Madison, urcase puțin pe Strada cinci pentru a lua acest autobuz, care o va lăsa aproape de marile magazine.

Magia Crăciunului părea contagioasă. In autobuz, oamenii răspundeau zâmbetelor ei, şi chiar dacă nu mai erau locuri libere, fiecare îşi păstra buna dispoziție. Annie observa călătorii din jurul ei şi mulțimea pietonilor de pe trotuar. Toate aceste cupluri, toate aceste familii... Tânăra femeie îşi simți imediat entuziasmul părăsind-o. Câțiva călători solitari erau oameni în vârstă care păreau că se simt la fel de singuri ca şi ea.

Brusc, avu bănuiala că Daniel o părăsise intenționat, pentru a-i arăta ce se putea simți să fii ținut deoparte.

Şi el trebuise să suporte asta ani de zile.

Ieri încă, era convinsă că el era cel care alesese această viață, aşa cum Kathy o lăsase întotdeauna să înțeleagă, şi ca o soră loială, Annie nu-i pusese niciodată cuvântul la îndoială.

Acum, se îndoia. Versiunea lui Daniel părea foarte plauzibilă. Şi dacă unul singur din familia VerHollan ar fi îndemnat-o pe Kathy să se alăture soțului, nu s-ar simți niciodată atât de vinovată, acum. Dar nu se întâmplase astfel.

Faptul că familia acceptase cu atâta uşurinţă despărţirea, dusese inevitabil la divorţ.

Şi Daniel fusese ţinut deoparte de celula familială la crearea căreia contribuise. Amărăciunea lui era de înţeles.

Voia oare în mod serios să revină să se stabilească în Statele Unite? Avea intenţia să-şi ia fiicele cu el? In mijlocul călătorilor care se înghesuiau în autobuz, Annie simţi un val de solitudine strângându-i inima.

Mai bine să fie cinstită: dacă dorea ca gemenele să înveţe să-şi cunoască tatăl, pentru nimic în lume nu voia să se despartă de Kendall şi de Jessica.

Cum s-ar putea hotărî să redevină pentru fetiţe un membru al familiei ca toţi ceilalţi? Cu lacrimi în ochi, Annie înţelese că acea poveste cu cecul în alb o angajase într-un proces ireversibil.

Deodată, promiscuitatea autobuzului îi deveni insuportabilă şi coborî la prima staţie. Daniel îi promisese să-i lase toată dimineaţa, dar deja se săturase; era hotărâtă să se urce în primul taxi şi să se întoarcă la hotel.

Cum putuse Daniel suporta să trăiască atâţia ani lipsit de copiii lui? Annie nu se despărţise de Kendall şi de Jessica decât de câteva ore şi deja îi lipseau.

Era oare hotărât în mod serios să revină şi să ceară custodia legală a copiilor lui? Şi în acest caz, ce speranţă avea să se instaleze în apropiere de Avon, oraşul care-l respinsese în trecut? Ce speranţă era să se arate mărinimos faţă de familia

VerHollan, care-l tratase cu atâta dispreț?

- Trebuie într-adevăr să fac siesta, Annie? Nu sunt obosită deloc... Am putea privi la televizor, sunt cu siguranță desene animate, sau un film pentru copii...

- Ascultă, Kendall, dacă nu dormi puțin, nu te vei amuza diseară! Şi ştii că unchiul tău Davis a prevăzut ceva excepțional. Haide, îmbrăcați-vă treningurile şi apoi voi veni să vă citesc un capitol din "Mica Prințesă".

Annie ştia cum să le îmbuneze pe gemene şi ele se supuseră imediat. Tânăra femeie dispăru atunci în camera sa pentru a-şi scoate rochia pe care o purtase toată ziua, şi îşi puse un pantalon şi un pulover de angora pe care i-l oferise Mary Jane la Crăciunul trecut. Rozul pastel îi stătea foarte bine, şi-i punea în valoare culoarea naturală a pomeților. Işi perie părul, gândindu-se la dimineața pe care o petrecuseră micuțele.

Se întorseseră radiind de bucurie de la partida de patinaj şi laudele tatălui pentru progresele lor nu făcuseră decât să le sporească exaltarea.

Prinzându-şi părul în spatele cefei cu ajutorul unei clame, Annie puse peria în sertar, apoi ieşi. Din camera fetițelor se auzea vocea lui Daniel. Tânăra femeie se opri în cadrul uşii: gemenele erau ghemuite în patul lor mare, în timp ce Daniel, stătea într-un fotoliu şi le povestea despre Crăciunul african.

Jessica făcea eforturi să rămână trează, în timp ce Kendall făcea ochii mari pentru a respinge asalturile somnului. Daniel

îşi dădea oare seama cât de obosite erau fetiţele? La lumina lămpii, Annie observă reflexele castaniu-roşcate din părul lui negru, pe care-l purta scurt.

Faţa lui părea mai puţin dură, trăsăturile îndulcite de privirea plină de mândrie şi de dragoste cu care îşi fixa fiicele. Daniel luă mâna mică a lui Kendall într-a lui, continuând s-o asculte pe Jessica, trezită brusc şi arătându-se uimitor de vorbăreaţă. Gestul lui era un mijloc de a o face pe Kendall să participe fără s-o domine pe sora ei. Cum înţelesese oare atât de repede cât de greu îi era lui Kendall să nu ocupe în mod constant faţa scenei?

Părăsindu-şi postul de observaţie în vârful picioarelor, Annie se duse să pregătească ceaiul. Apoi, cu o ceaşcă în mână, se instală într-unul din fotoliile din faţa şemineului. Vocea puţin înăbuşită a lui Daniel ajungea la ea, în timp ce îşi termina povestea. Annie începu să se gândească la rolul pe care-l jucase în îndepărtarea dintre Daniel şi copilele lui.

După moartea lui Kathy, nu-i sugerase niciodată lui Daniel să vină să-şi petreacă vacanţele cu fetele lui. In scrisoarea lunară, îl invitase să vină la întâi noiembrie, de sărbătoarea tuturor sfinţilor, dar această invitaţie era pur formală. Primise un răspuns la o săptămână după sfârşitul vacanţei, în care îi explicase că scrisoarea sosise prea târziu. Acum că o pusese la curent cu instabilitatea politică din acea regiune a Africii, tânăra femeie era înclinată mai mult să-l creadă decât la vremea aceea.

Doi ani mai târziu, îşi reînnoise tentativa, dar de data asta nici măcar nu primise răspuns. De aceea, sfârşise prin a-şi abandona eforturile. Acum, se întreba dacă primise vreodată invitaţia ei... Ar fi venit oare dacă l-ar fi făcut să simtă într-adevăr că era binevenit?

Pentru prima dată, Annie se întrebă dacă sora ei îl invitase măcar o singură dată. Nu, fără îndoială... Ce brambureală! Acum, el era acolo, şi Kathy plecase.

Deodată, înţelese ce era această impresie de gol care o cuprindea: se simţea neocupată. Imediat, trecu în revistă lista lucrurilor de făcut, şi-şi aminti de cele două valize de cadouri ascunse în fundul dulapului ei.

Tocmai răsturnase conţinutul uneia dintre ele pe pat, când auzi bătându-se încet la uşă. De teamă să fie surprinsă de una din gemene, alergă la uşă, şi deschizând-o încet, aruncă o privire prin deschizătură. Era Daniel, care scutura din cap zâmbind.

- Annie, discreţia ar face din tine un hoţ perfect, dar figura pe care o faci te-ar trăda cu siguranţă. Imi închipui că eşti pe cale să ambalezi cadourile, nu?

Cum ea clătina din cap, el îi propuse:

- Vrei o mână de ajutor?

Dacă tânăra femeie nu era sigură că vrea să fie ajutată, nu ştia cum să-l refuze... Şi apoi, nu era el cel care plătise pentru majoritatea cadourilor?

- Dacă vrei, reuşi ea să răspundă.

Puse pe podea grămada de cadouri şi hârtia la îndemână. Apoi, îi întinse lui Daniel a doua pereche de foarfece şi bandă adezivă pe care o cumpărase pentru gemene. El se sprijini de capătul patului şi o privi organizând operațiunile.

- Este un întreg ceremonial, remarcă el. Spune-mi, familia VerHollan reutilizează aceeaşi hârtie de la un an la altul?

- Bineînțeles, răspunse Annie, arătând un vraf de hârtie pliată atent. Nimeni nu poate s-o acuze pe mama că uitase economiile anilor de război.

- Oh, nu! Au rămas încă acolo?

- Ei, da, făcu ea cu un oftat. Este ca şi cum armistițiul s-a semnat ieri.

- Ei bine, este o tradiție care-mi place, recunoscu Daniel. Este o păpuşă Barbie? întrebă el luând una din cutii.

Annie clătină din cap, aşteptându-se la o critică.

- Ea îți seamănă... La amănunt aproape, adăugă el după o nouă privire spre Barbie.

- Ştiu! exclamă Annie. Dar picioarele mele sunt mai mari...

Daniel izbucni în râs împreună cu ea, şi agită un braț în direcția grămezii de cadouri.

- Cum fac ele să nu se comporte ca nişte copii răsfățați după toate astea?

- Am grijă de asta. In ultimii doi ani, le-am cerut să aleagă

o societate de caritate la care ar putea să contribuie. Atunci, au făcut mici treburi pentru mine, şi eu le-am dat banii pe care ele le trimit apoi acestor opere de caritate. Mai târziu, mi-ar plăcea să se implice personal, dar...

Cuvintele îi muriră pe buze, în timp ce devenea conştientă că gemenele poate nu vor mai face parte curând din viaţa ei.

Daniel nu-şi dădea seama de tulburarea ei? In orice caz, nu lăsă nimic să se vadă.

- Bună idee, făcu el.

Incepură amândoi să împacheteze şi să lege cu panglici pachetele. Şi foarte repede, fu evident că Daniel n-avea nimic dintr-un profesionist în ambalare. Tânăra femeie se opri o clipă pentru a-l privi ce face, până în momentul când el îi întâlni privirea.

- Nu ai prea multă practică în acest domeniu, nu-i aşa? îl întrebă ea.

- Pe cuvântul meu, este mai complicat decât să sapi un puţ în plin deşert, îi destăinui el lăsând să cadă cutia pe care încerca în zadar s-o ambaleze. Aş face poate mai bine să mă mulţumesc să te privesc.

- Nici nu se pune problema!

Apropiindu-se de el, îi luă pachetul şi hârtia din mâini.

- Haide, Daniel, eşti inginer! N-ar trebui să-ţi pună nici cea mai mică dificultate, afirmă ea pe un ton profesoral.

Ea ambală cutia în hârtie argintie şi o legă cu ajutorul unei

benzi adezive, apoi se întoarse o clipă spre Daniel.

- Ai înțeles, până aici? întrebă ea.

Cum el clătina din cap, începu să îndoaie colțurile pentru a forma un triunghi. Când atacă al doilea colț, el puse o mână pe brațul ei pentru a o opri.

- Aşteaptă. Reîncepe mai încet.

Ea îşi degajă brusc brațul, înainte de a roşi de violența reacției sale. Incercă să se concentreze la ceea ce făcea, dar îşi pierduse îndemânarea şi trebui să reia a doua oară.

- Ah, este bine să ştii că chiar şi profesioniştii pot avea unele dificultăți.

Luă o jucărie aşezată într-o cutiuță de carton dreptunghiulară.

- Mă voi antrena cu aceasta.

Brațul lui atinse piciorul Anniei în momentul când ridica pachetul.

"O face oare intenționat?" se întrebă ea îndepărtându-se uşor.

Această şedință de ambalaj le luă mult timp, mult mai mult, în orice caz, dacă ar fi fost singură. Daniel comenta fiecare cadou, se oprea să vadă cum face tânăra femeie, îi cerea sfaturi... şi ea se surprindea vorbindu-i liniştit despre cumpărăturile ei, despre lista de Crăciun a gemenelor, în loc să se consacre lucrului său.

In cele din urmă, ajunseră la ultimele două pachete. Daniel

luă unul din ele, plat şi fără semn distinctiv.

- Ce este acesta? întrebă el agitând cutia.

Cum se pregătea s-o deschidă, Annie sări literalmente să i-o ia din mână.

- N-o deschide! exclamă ea, agăţându-se de misteriosul cadou.

Dar Daniel nu părea dispus să-i dea drumul; dimpotrivă, trase până când căzu pe spate, antrenând-o pe Annie în căderea lui. Apoi, o rostogoli pe tânăra femeie pe spate, ţinând-o la podea cu o mână, trăgând pachetul cu cealaltă.

- Este unul din cadourile tale, îi explică ea cu răsuflarea tăiată.

Ea îl privea cu ochii mari, încercând să uite contactul coapselor lor, mâna lui pe umărul ei, încercând să-şi amintească în ce măsură îi displăcea acest bărbat.

Timp de o clipă, Daniel păru că nu vrea să se destindă. Erau atât de aproape unul de altul, încât Annie putea să vadă inelul brun care-i înconjura irisul şi micile pete cenuşii care adăugau căldura ochilor lui albaştri. Incet, el se redresă şi o ajută să se ridice, întinzându-i faimosul pachet.

După care ridică ursul din pluş care rămăsese. Evident, ambalarea lui nu va fi o partidă de plăcere.

- Bun, acesta va fi al meu, de acord? Unul din douăzeci şi cinci, nu-i atât de rău, adăugă el cu un zâmbet, privind grămada impozantă de cadouri de lângă el.

In ciuda emoțiilor care o tulburau, Annie îi întoarse zâmbetul.

- Nu contează cantitatea, ci calitatea, remarcă ea cu veselie.

Daniel râse la rândul lui, şi intensitatea momentului fu uitată, ca şi tensiunea care domnise între ei de la începutul vacanței. Din partea ei, Annie înțelegea că niciodată, înainte, nu recunoscuse atracția pe care o încerca pentru Daniel. Ce-i mai rămânea să descopere ce nu îndrăznise să-şi mărturisească? N-avea importanță. Un singur lucru conta în ochii ei: petrecuseră împreună o oră, fără să schimbe un singur cuvânt ironic.

Capitolul 5

- Nu seamănă cu un cartier rezidențial, nu-i aşa? murmură Annie.

Daniel ar fi vrut s-o liniştească, dar împărtăşea aceleaşi îndoieli ca şi ea. Gemenele erau aşezate în spate, pe fiecare parte a banchetei, şi priveau cu ochii țintă peisajul, deşi nu era mare lucru de văzut. O uşoară ceață făcea să lucească şoseaua pavată.

In fine, taxiul se apropie de trotuar ca să oprească.

- Sunteți sigur că este adresa pe care v-am dat-o? îl întrebă Daniel pe şofer.

El privea pe fereastră, pentru a încerca să găsească un nume de stradă.

- Dacă este strada bună? exclamă celălalt. Ascultați, domnule, sunt douăzeci de ani de când conduc taxiul!

Incep să cunosc oraşul. Dacă vă spun că este aici.............aşa

este!

"Poate, dar n-ar fi prima dată când Davis îmi dă o adresă falsă!. Exista astfel la Paris un bulevard pe care Daniel ajunsese să-l ştie ca pe tatăl nostru doar pentru că fratele lui inversase numerele. In schimb, acest cartier era tipic pentru Davis, şi era mai mult decât probabil că îşi alesese domiciliul într-un loc retras. Să locuiască într-un fost atelier dezafectat
i se potrivea.

- Atunci, reluă şoferul, vreţi să coborâţi sau continuaţi să vă gândiţi? Contorul funcţionează..............

- Puteţi să aveţi răbdare o clipă cât să verific dacă este bine aici? îl întrebă Annie, aplecându-se peste geamul despărţitor. N-aţi vrea totuşi ca micuţele să aştepte în frig, nu-i aşa?

- Sunt obligat să las contorul să meargă, îi răspunse omul, puţin ursuz, dar încă politicos.

Daniel coborâse deja din maşină şi se îndrepta spre numărul treizeci şi doi. Se opri înaintea unei uşi impozante de fier, lângă care se găsea un interfon discret. Apăsă pe buton şi aşteptă, aruncând o privire în jur. Strada nu i se mai părea ostilă acum, doar diferită de cele pe care le cunoştea la New York.

El privi în spate spre taxi, şi, agită mâna într-un mod liniştitor. Annie zâmbi şi-i răspunse cu un mic semn din mână. In fine, uşa se deschise şi Davis Marshall apăru, deschizând braţele ca să-l primească pe fratele lui.

- Ce mai faci, frate mai mare? exclamă el. Imi face atâta

plăcere să te văd! A trecut atâta timp.... prea mult timp.

Daniel clătină din cap, şi răspunse îmbrăţişării fratelui său.

Şoferul acţionă claxonul şi-i făcu pe cei doi bărbaţi să tresară. Imediat, se repeziră spre maşină. Davis deschise portiera pasagerilor, în timp ce Daniel plătea taxiul. Când ajunseră pe trotuar, gemenele începură să ţopăie de bucurie.

Când erau copii, Daniel şi fratele lui ar fi putut trece drept gemeni, dar Davis se oprise să crească destul de curând şi părul lui era mai creţ şi mai ales, mai lung decât al lui Daniel. Era un bărbat frumos şi stilul lui boem i se potrivea perfect.

Micul grup intră repede în clădire, şi urcară toţi cinci într-un lift enorm, care trebuie să fi fost la origine folosit pentru mărfuri.

Davis nu se oprea o clipă de a vorbi fetiţelor.

- Aţi venit să-l vedeţi pe Moş Crăciun? Ce spuneţi despre Rockefeller Center? Şi despre FAO Schwartz?

- Cine este? întrebă Kendall.

- Nu este o persoană, draga mea, îi explică unchiului ei. Doar cel mai mare magazin de jucării din lume!

Şi n-ai fost încă acolo? Va trebui să ne ocupăm de asta.

Ascensorul se opri la al treilea etaj şi ieşiră într-un culoar lung şi îngust, cu o uşă la capăt. Davis o deschise, apoi se retrase un pas.

Pe moment, Daniel crezu că fratele lui trăia efectiv într-un fost antrepozit. Apoi se răzgândi, îşi spuse că Davis aranjase

locul special pentru Crăciun, într-un mod destul de spectaculos. Şi apoi, în sfârşit, îşi dădu seama că neoanele multicolore şi căluşeii care-i atrăseseră privirea făceau parte dintr-un decor permanent. Intrarea era separată de restul sălii printr-un zid de doi metri şi jumătate, deasupra căruia strălucea o firmă de bar. Un număr neobişnuit de mantouri erau agăţate de perete şi Davis trebui să facă puţin loc ca să permită invitaţilor să-şi lase hainele. Fetiţele îi urmară în încăperea principală.

- Dumnezeule, este de necrezut! îi murmură Annie lui Daniel.

- Da, dar este tipic pentru Davis. Pentru el, viaţa este o sărbătoare permanentă. Sloganul lui este "Acolo unde există jenă, nu există plăcere".

- S-ar spune că este un teren uriaş de jocuri.

- Cam aşa ceva. Davis vrea ca toată lumea să se distreze la fel de mult ca el. Vino, să intrăm.

In timpul primei ore, fratele lui Daniel se jucă împreună cu fetiţele. Le lăsă să se urce pe caii de lemn, în timp ce-i explica Anniei unde găsise unele dintre cele mai extravagante comori ale lui.

- Tată, tată, priveşte! strigă Jessica alergând apoi dându-se pe parchet ca pe gheaţă.

Ea îi arătă lui Daniel un acvariu electric în interiorul căruia se deplasau peşti de plastic. Ca şi sora ei, era convinsă că erau adevăraţi, şi Davis luându-le pe amândouă în serios, le sugeră

să le dea un nume la fiecare.

Cum uitase să pregătească prânzul, Annie propuse să meargă să cumpere ceva de la băcănia din colț.

- Nu-i nici o problemă, îi spuse el. Mâncarea chinezească a fost inventată tocmai pentru ocazii ca aceasta.

Daniel se îndoia că gemenele mâncaseră vreodată aşa ceva. Acest gen de exotism nu era obişnuit la Avon. Bețigaşele transformară repede masa într-un joc pentru fetițe, care nu ezitară o clipă în fața clătitelor de creveți, rață fiartă cu sos şi orez cantonez.

- De ce să ne forțăm să folosim aceste instrumente? oftă Annie lăsând să-i cadă bețişoarele. Mor de foame! Unde sunt furculițele, vă rog!

Instalați în jurul mesei joase pe perne, făcură toți cinci o veritabilă sărbătoare din acest prânz. Davis părea să aibă un dar pentru a scoate la iveală dramul de nebunie pe care fiecare îl ascunde în el. Annie luă în derâdere abilitatea ei de manevrare a bețigaşelor chinezeşti şi simulă un dispreț provincial pentru această bucătărie exotică. Se lăsă în voia împrejurărilor, fără reticență, destinsă şi zâmbitoare şi Daniel observă pentru prima dată cât de nostimă putea să fie.

Ca şi ceilalți, îl asculta cu atenție pe Davis, care povestea aventurile lui în Hong Kong, din timpul când realiza o serie de reportaje pentru televiziunea britanică.

Daniel se întrebă dacă această fascinație era sinceră: nu-l

ascultase cu aceeaşi fervoare când îi povestise despre copilăria lui? N-o făcea oare decât ca să inducă în eroare?

In fine, se strânseră farfuriile, şi Annie îşi propuse să spele vasele. Daniel vedea că fascinaţia pe care o exercita fratele lui asupra Anniei era reciprocă. Sedus de farmecul tinerei femei, Davis spunea poveste după poveste doar pentru a savura plăcerea de a o face să râdă.

De fapt, era într-adevăr irezistibilă. Spontaneitatea şi căldura ei îl atrăgeau pe Daniel ca un magnet. In câteva zile, mai bine decât oricine, reuşise să-l facă să iasă din cochilia lui. Şi acum era rândul lui Davis să fie fermecat, neobosit povestitor de anecdote pe care le acumulase de cinci ani. Daniel se simţea ca un adolescent care îşi dă seama că prietena lui este pe punctul să plece cu cel mai bun prieten al său. Incă puţin şi-i va trânti un pumn în faţă lui Davis, ca s-o ducă înpoi pe Annie la hotel şi să profite astfel singur de zâmbetele ei.

Avea oare acest efect asupra tuturor bărbaţilor?

Daniel nu trebuise să se bată cu fratele lui de peste zece ani... Era deja destul să gândească asemenea unui adolescent, nu mai era nevoie să se comporte în acelaşi fel! Părăsi grupul de adulţi ca să se alăture fetiţelor lui, înţepenite în faţa unui joc video japonez care se dovedea dificil de manipulat.

- Tată, exclamară gemenele văzându-l pe tatăl lor.

Ele abandonară jocul şi-l antrenară pe Daniel lângă fereastră, unde se găsea un biliard electric.

- Ne arăţi cum se joacă acest joc?

Amintirea interminabilelor partide pe care le făcea pe vremuri cu fratele lui îl făcu să zâmbească. Impinse un scaun în faţa biliardului pentru ca fetele să poată vedea ecranul şi luminile lui intermitente, apoi scoase câteva monede din buzunar şi dădu una Jessicăi ca s-o strecoare în deschizătură.

In fine, trimise prima bilă de oţel. Un val de amintiri îl copleşi în timp ce ea se avânta şi, pierdut în reveria lui o lăsă să coboare pe planul înclinat al biliardului fără să facă să răsune soneria, şi fără să aprindă becurile.

- Asta-i tot? făcu Kendall, vizibil decepţionată.

- Imi lipseşte antrenamentul, scumpo. Să încercăm din nou.

Fetiţele îl priviră pe tatăl lor cu atenţie. De data asta, Daniel păstră bila mai mult timp pe platou, stârnind soneriile şi aprinzând becurile biliardului. Ii revenea forma de odinioară. Şi când câştigă prima partidă gratuită, gemenele erau definitiv cucerite! Atunci, veni rândul lor să-şi încerce norocul. Ele jucară împreună cinci minute, apoi Kendall vru neapărat să încerce singură.

Jessica avu răbdarea s-o lase să joace o dată.

- Este rândul meu! strigă ea, curând.

Kendall refuză să-i cedeze locul, dar sora ei insistă şi începu foarte repede să apese pe butoane în acelaşi timp cu ea ca să-i saboteze jocul. Urmă un schimb violent de cuvinte şi Jessica veni să se refugieze plângând în braţele tatălui ei.

Acesta asistase la scenă, neputincios. Cum ar fi trebuit să le pedepsească pe gemene? El rămase acolo mângâind părul fetiței, străduindu-se să găsească un răspuns.

- Cred că este timpul să ne întoarcem, murmutră Annie în spatele lui. Aşa se întâmplă când sunt prea enervate, precizä ea zâmbind. Consoleaz-o pe Jessica, în timp ce eu încerc s-o smulg pe Kendall de la jocul ei.

Daniel clătină din cap, cu Jessica ghemuită în brațele lui şi o urmări pe tânăra femeie care vorbea cu Kendall. In cele din urmă, adună ultimele monede şi se îndreptă spre uşă, în timp ce Kendall rămânea cu încăpățânare în fața biliardului, forțându-se să-l facă să funcționeze fără bani. Dar, cum maşina nu părea că vrea s-o asculte, ea se răsuci pe scaun.

- Nu vreau să mă întorc la hotel, bombăni ea.

Cele două ore care urmară au fost penibile. Daniel spera că-şi vedea fetițele în cea mai proastă zi a lor. Datorită Anniei, care făcea față cu sânge-rece protestelor, furiilor şi lacrimilor, reuşi să nu-şi piardă răbdarea, observând totodată cum proceda ca să calmeze fetițele. Tânăra femeie sfârşi de altfel prin a le despărți, punând-o pe Jessica în camera lui Daniel, ca să evite să întrețină furia lui Kendall. Şi în seara asta n-au fost poveşti, nici şedințe de râs.

In fine, Daniel şi Annie reuşiră să se instaleze liniştiți în fața unui pahar, lângă şemineu.

- Nici măcar nu ştiu dacă i-am spus la revedere lui Davis!

exclamă deodată Annie.

- Ba da. Aminteşte-ţi, era tocmai după ce Jessica o ciupise de braţ pe Kendall şi când aceasta a tras-o de păr ca măsură de represalii.

Ea ridică o mână.

- Te rog, scuteşte-mă de amănunte! Ce coşmar! Crezi că ar fi rezonabil să le lăsăm mâine la Davis? El n-are prea mare experienţă cu copiii.

- Este adevărat. De fapt, nu este el însuşi decât un copil mare, remarcă Daniel. Dar nu crezi că merităm un răgaz? Tu, în special. Intr-o zi, am înţeles că încă mai am lucruri de învăţat pentru a fi un tată bun.

El era aşezat într-un fotoliu, în timp ce Annie se instalase pe podea.

Privind focul cu un aer absent, ea îşi trecu o şuviţă de păr blond după ureche.

- Nu ştiu dacă se poate învăţa cum să creşti copii, mărturisi ea. Este în parte ceva instinctiv. In orice caz, când ele se comportă ca în seara asta, uit tot ce-am învăţat şi nu mă încred decât în intuiţia mea. Slavă Domnului, asta nu se întâmplă des.

Daniel întinse un braţ pe spătarul fotoliului şi-şi puse picioarele pe măsuţa joasă.

- Niciodată nu m-am purtat ca ele când eram obosit. Găseam un colţ izolat, şi pur şi simplu adormeam. Ele trebuie c-au moştenit această reacţie de la familia VerHollan.

- N-o să mă faci să cred asta, Daniel, replică Annie scuturând din cap. Davis mi-a mărturisit că nu ezitai să-i trânteşti câte un pumn uneori.

- Davis a spus asta? In realitate, el provoca mereu neplăceri şi eu eram cel care le prelua pentru că...

- Erai mai mare. M-a prevenit că vei spune asta.

Pentru o clipă, Daniel se simţi ofensat. Apoi, izbucni în râs.

- M-am distrat bine cu Davis, dar sunt mulţumită că ne-am întors aici, mărturisi tânăra femeie cu un suspin. Nimic uimitor că fetele au fost atât de exaltate. N-am văzut niciodată atâtea obiecte atât de ciudate în acelaşi loc. Este într-adevăr o persoană originală...

- Te prevenisem.

- Sunt sigură că este nemaipomenit, dar nu este genul de persoană spre care doreşti să te întorci pentru a găsi reconsolare şi linişte.

Annie îşi lăsă capul pe braţul lui Daniel şi continuă:

- N-aş vrea să par că-l critic, dar face oare câteodată lucruri cam nesăbuite? Când mi-a relatat poveştile lui despre acea turnare de film în locuri imposibile... încă mă întreb cum este în viaţă!

- Când eram mai tineri, îşi aminti Daniel, a vrut să exploreze o carieră veche; altă dată, începuse să hrănească din mână un pui de elefant. Il împiedicam întotdeauna. Cine ştie,

poate a găsit o altă gardă de corp, de atunci.

- Este nostim, recunoscu Annie redresându-se, dar sincer, n-aş fi putut suporta mult timp această frenezie. Trebuie că n-a fost uşor să creşti cu el?

- Ei bine, mărturisi malițios Daniel, mă descurcam... Mă cățăram într-un copac şi citeam liniştit, la adăpost de poznele lui.

Schimbară un zâmbet de complicitate perfectă. Un zâmbet care şterse instantaneu toate accesele de gelozie pe care le putuse încerca Daniel în aceste ultime ore.

Cu paharul de vin alb în mână, el fixă un lung moment şemineul. Bineînțeles, exista Roy... Dar Roy nu era poate altceva decât un prieten, la urma urmei?

Capitolul 6

Annie îşi ridică ochii de la nasturele pe care era pe punctul să-l coasă la paltonul lui Kendall. Fetiţa tocmai apăruse, încă somnoroasă. Ora siestei trecuse, şi acum fetiţele ardeau de nerăbdare să iasă. Unchiul lor trebuia să treacă să le ia ca să le ducă la FAO Schwartz, faimosul magazin de jucării.

In timp ce Daniel deschidea un pachet de fursecuri, tânăra femeie dădu de înţeles că această ieşire cu Davis o neliniştea. El puse pachetul cu fursecuri pe o tavă şi se întoarse spre ea.

- Fii atentă, draga mea, sau vei sfârşi prin a-mi aminti de mama ta.

Annie nu ştia dacă trebuia să râdă, sau să se simtă ofensată.

El o tachina bineînţeles, dar în spatele glumei exista un fond de adevăr pe care ea îl accepta greu.

- Totul va fi bine, Annie, o linişti el. Davis ştie să se arate un adult responsabil când situaţia o cere.

Annie puse un bol cu lapte pe tava pe care Daniel lăsase fursecurile.

- Nu mă neliniştesc pentru siguranţa lor, îi explică ea, ci de ceea ce riscă să aducă de la magazin.

- Ştiu la ce te gândeşti, şi eu m-am gândit la asta. Dar cum el va sosi dintr-un minut în altul, este puţin cam târziu pentru a da înapoi.

Departe de ea ideea de a anula această ieşire. Davis era unchiul gemenelor la urma urmei şi avea dreptul să petreacă

puţin timp cu ele. Şi dacă se întorceau cu un elefant din pluş în mărime naturală, care era problema?

Această vacanţă nu va mai fi curând decât o aventură îndepărtată. O dată ce Daniel va pleca în Africa, micuţele vor păstra ca pe o comoară preţioasă amintirea acestor zece zile. Desigur, ele vor păstra în memorie această ieşire cu Davis, dar îşi vor aminti mai ales acele poveşti pe care tatăl lor le spunea în fiecare seară înainte de a adormi.

Momente care vor hrăni dragostea lor crescândă pentru Daniel.

Cele două fetiţe erau acum postate la fereastră, pândind sosirea unchiului lor. Deodată, Kendall îşi părăsi postul de la fereastră şi se repezi spre uşă, pregătită să deschidă îndată ce se va auzi soneria.

Davis îşi făcu intrarea în cameră.

El sărută gemenele care se agăţaseră de gâtul lui şi anunţă că o maşină îi aşteaptă jos. Fetiţele săriră în ghetele lor, îşi îmbrăcară paltonaşele şi în mai puţin de cinci minute erau gata.

Daniel era la fel de uluit ca Annie de această rapiditate puţin obişnuită. Davis era deja afară când se întoarse ca să anunţe:

- De fapt, pentru a vă ocupa, v-am rezervat o masă să luaţi ceaiul la "Pierre" la ora patru. Să nu întârziaţi, dacă nu vreţi să fiţi pe lista neagră a chelnerului şef.

Să ia ceaiul la "Pierre" era într-adevăr o idee minunată, se

bucură Annie. Acest loc era rafinat şi în acelaşi timp intim. Poate puţin prea intim, de altfel. Pentru Annie şi Daniel, ar fi fost fără îndoială mai uşor să facă să dureze armistiţiul lor mergând fiecare pe seama lui. El ar putea să citească, în timp ce ea să meargă să caşte ochii la vitrine. La urma urmei, tânăra femeie era aici pentru ca gemenele să înveţe să-şi cunoască tatăl. Adulţii de faţă nu erau deloc obligaţi să se simpatizeze.

Pe de altă parte, era o prostie să piardă o ocazie de a trăi această experienţă numai pentru că se temea de această înfruntare faţă-în-faţă.

- Am impresia că această idee cu ceaiul nu-ţi spune nimic?

Vocea lui Daniel o readuse la realitate. Annie ridică ochii şi-l văzu în picioare în spatele barului, privind-o fix.

- De ce? răspunse ea. Nu, este formidabil. Tocmai îmi spuneam că ar fi un mod foarte drăguţ de a petrece după-amiaza.

- Da, poate... Dar găsesc că fratele meu mai mic are tendinţa să se amestece în ceea ce nu-l priveşte.

Annie zâmbi, hotărâtă brusc să-l convingă să meargă acolo.

- Şi ce-i cu asta, ce s-ar putea întâmpla? Vom bea un ceai cu fursecuri şi apoi vom putea să ne amuzăm privind bătrânele doamne care vin acolo ca într-un templu.

Timp de o clipă, se întrebă dacă el dorea într-adevăr să vină.

- Oh, haide, Daniel, va fi nostim, insistă ea. Este o experienţă care nu trebuie scăpată, poate fi chiar o aventură.

- Să mergem acolo pentru experienţă, dar mă voi lipsi de aventură! Spune-mi, ce trebuie să porţi în acest gen de ocazie?

Timp de câteva minute, discutară despre haine, înainte să dispară fiecare în camera lui, ca să se îmbrace. In timp ce căuta cu ce să se îmbrace, Annie se întrebă despre ce vor putea vorbi. Nici nu se punea problema pentru ea, de exemplu, să abordeze tema Avon sau familia sa. Şi nu deschisese un ziar de când era la New York.

Salonul de ceai nu era decât la câteva minute de mers de la hotel. Ceaţa din ajun dispăruse şi aerul era curat şi înviorător, amintindu-i Anniei de zilele de iarnă din Georgia.

Aici, totuşi, nimic nu era ca acasă la ea. Străzile erau ticsite, femeile în mantouri de blană erau o mulţime şi toată lumea era încărcată cu pachete. La fiecare colţ de stradă, anunţate de un clopoţel, erau organizate colecte de bani pentru opere de binefacere. Toate astea, cu mirosul difuz de castane prăjite, anunţa apropierea Crăciunului şi atmosfera lui de sărbătoare.

Pătrunseră în ambianţa caldă şi discretă de la "Pierre", celebrul salon de ceai. Annie privi în jurul ei, prea fascinată pentru a nu lăsa să pară că era acolo ca turistă. Când se întoarse spre Daniel, văzu că şi el îi împărtăşea admiraţia. O luă de braţ şi se aplecă o clipă spre ea.

- Am impresia că este preferabil să vorbim în şoaptă, ca să nu fim daţi afară. Spune-mi, cravata mea nu este prea ţipătoare?

Annie îşi permise un mic râs înfundat, care atrase imediat

privirea unui grom. Daniel o conduse pe tânăra femeie spre salonul de ceai. Mai multe perechi aşteptau la intrare, dar când Daniel îşi spuse numele chelnerului şef, acesta îi conduse imediat la una dintre mesele cele mai bine situate. Scaunele erau tapisate şi confortabile. Fețe de masă de un alb imaculat, tacâmuri de argint, şi chelneri puşi la patru ace... A lua ceaiul în acest loc luxos era un veritabil exercițiu de bună-cuviință.

Podeaua de marmură, statuetele dispuse ici şi colo, şi tablourile agățate de pereți sporeau şi mai mult confortul clasic al locului. Annie îşi scoase mantoul, bucuroasă că hotărâseră să se îmbrace potrivit.

Ce puteau să comande, dacă nu tradiționalul ceai englezesc? Serviciul era rapid şi eficace şi masa lor fu imediat aprovizionată cu tot ce trebuia pentru un excelent ceai cu lapte.

Annie luă o înghițitură din ceaiul ei Earl Grey, apoi reveni să se sprijine de spătarul scaunului său.

- Este într-adevăr un fel de joacă de a face pe adulții, nu-i aşa?

- Da, recunoscu Daniel. Mai puțin dacă eşti englez şi să ai destul timp liber pentru a-ți sorbi ceaiul timp de o oră.

- De obicei, în această perioadă a anului mă rog la Dumnezeu să-mi acorde câteva ore în plus pe zi.

- Seratele, cumpărăturile de Crăciun...

- Da, şi apoi prepar prăjituri, organizez lucrurile pentru şcoală. Imi ia întotdeauna mult timp pentru a descoperi cadouri

potrivite pentru mama şi pentru tata.

In acest an, Annie făcuse comanda unui portret al gemenelor, pe care Mary Jane îl va oferi din partea ei părinților săi. Spera astfel să atenueze furia lor.

- Şi Roy?

- Ce vrei să spui?

Daniel se aplecă puțin deasupra mesei.

- Cât timp îți trebuie să-i găseşti un cadou?

- Mi-ar plăcea să-ți arăt că te înşeli dacă tu crezi că Roy este un prieten intim. Marie Jane nu mi-ar ierta-o niciodată şi, de altfel, el n-a fost niciodată decât un simplu prieten.

De unde scosese că Roy era iubitul ei? se miră tânăra femeie.

Era chiar ridicol! Şi ea, de ce ținea atât să-i demonstreze că nu era nimic între ea şi Roy?

- La Avon, toată lumea ştie că mariajul lui Mary Jane nu mai este decât o chestiune de timp, preciză ea.

- Şi tu vei fi domnişoară de onoare?

- Şi fără îndoială martorul lor, spuse ea zâmbind.

- Nu visezi niciodată să ajungi în fața altarului?

Această întrebare o descumpăni pe Annie. Visase vreodată să se căsătorească?

- Nu tocmai... Dar îmi imaginez că trebuie să fie minunat să întâlneşti pe cineva cu care poți să împarți totul. Aşa cum am făcut în aceste ultime zile... Dar de ce să clădeşti vise în jurul

unei persoane fantastice?

- In jurul a ce gravitează visele tale, atunci?

Conversaţia lua un curs la care Annie nu se aşteptase deloc.

- Oh, Daniel, tu ştii deja totul despre mine... Ai trăit la câţiva kilometri ani de zile.

- Bineînţeles, recunoscu el, ştiam esenţialul. Dar cum ţi-am vorbit despre planurile mele, acum aş vrea să le cunosc pe ale tale.... Inainte ca Kendall şi Jessica să ajungă în viaţa ta ce doreai să faci?

De ce ţinea să cunoască visele ei de adolescentă de vreme ce aproape le uitase ea însăşi? Aceste conversaţii cu Mary Jane durau de ani de zile. Bineînţeles, îşi făcuseră planuri, amândouă.

- Voiam să mă angajez într-o organizaţie de ajutor a ţărilor în curs de dezvoltare, mărturisi ea fixând fundul ceştii.

- Adevărat? exclamă Daniel, surprins.

Annie ridică ochii, ofensată de reacţia lui. Era oare atât de neconceput ca un membru al familie VerHollan să poată vedea puţin mai departe decât Avon?

- De fapt, cred că Davis m-a influenţat, mărturisi ea.

- Presupun că asta n-a avut urmare.

- Nu, recunoscu tânăra femeie scuturând din cap. Părinţii mei m-au convins că puteam să fiu la fel de utilă rămânând la Avon.

- Kathy nu este aşadar singura care a cedat cultului sacrosanct al familiei.

- N-am cedat "cultului sacrosanct al familiei", cum spui tu! Cel puţin nu complet. Am lucrat pentru un proiect de ajutor de dezvoltare la Augusta în timpul vacanţei universitare. Eram pe punctul de a obţine o slujbă cu normă întreagă la sfârşitul studiilor şi chiar găsisem un apartament în oraş. Dar destinul a hotărât altfel: din cauza reducerilor bugetare, postul n-a mai fost înfiinţat. Şi apoi, pe lângă asta, Kathy reclama cu tot mai multă insistenţă prezenţa mea lângă ea şi gemene. Cred că avea într-adevăr nevoie de ajutor.

Annie îşi amintea cu claritate al doilea ei an la universitate. Kathy de-abia îşi depusese cererea de divorţ şi niciodată relaţiile între Daniel şi familia VerHollan nu fuseseră atât de proaste.

- Ei bine, o dată ce mă voi stabili din nou în Statele Unite, vei putea să reînvii unele din aceste vise şi să iei un nou start în viaţă.

- Micuţele şi familia mea sunt toată viaţa mea acum, Daniel. Să trăiesc în Avon nu era fără îndoială una din principalele mele aspiraţii, dar lucrurile s-au schimbat, şi familia mea trece înainte de toate de acum înainte.

- Dar dacă revin, totul va fi altfel, insistă Daniel. De ce ai impresia că ai făcut o alegere irevocabilă?

El părea că nu înţelege cu adevărat. Şi, la urma urmei, nu

era deloc uimitor din partea cuiva care îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă departe de ţara lui, de casa lui, mergând din misiune în misiune.

- Pe de o parte, explică Annie, nu sunt sigură că vei reveni atât de repede cum vrei să spui. Pe de altă parte, am trăit întotdeauna la Avon, acolo am rădăcinile mele. Familia mea are nevoie de mine şi nu numai ca să mă ocup de fiicele tale.

- Nu înţeleg de ce vor să te aibă lângă ei în orice moment.

Ea căută diferite modalităţi de a-i răspunde, dar Daniel nu va înţelege fără îndoială niciodată. De altfel, această discuţie nu-i va duce cu siguranţă nicăieri... dacă nu la o ceartă. Şi Annie nu dorea să strice această după-amiază.

- Ascultă, Daniel, nu vreau să ne certăm pentru asta şi pentru orice altceva. Acest loc este atât de minunat.

- De acord, dar nu înseamnă că, ignorând problema, ea va dispărea.

- Atunci, s-o amânăm discuţia pentru mai târziu, şi să facem astfel ca şi cum am fi în vacanţă.

Să profităm de fiecare moment!

- Bine, bine, făcu Daniel. Atunci, spune-mi, ce crezi despre cum este timpul la New York?

Annie pufni în râs.

Când părăsiră salonul de ceai, se simţeau cu adevărat ca doi turişti profitând din plin de sejurul lor. Annie îşi strecură braţul sub cel al lui Daniel şi se întorseră liniştiţi la hotelul lor,

depunând câteva monede în cutiile Armatei Salvării şi cântând tot drumul cât îi ținea gura cântece de Crăciun.

Când intrau în hol, Annie îşi aminti că trebuie să cumpere lapte pentru micul dejun. Daniel era nerăbdător să afle dacă Jessica şi Kendall se întorseseră. Ea îl încurajă să urce până în camera lor, în timp ce ea dădea o fugă la băcănie.

Când reveni după câteva minute, recepționera îi atrase atenția asupra unei serii de mesaje care o aşteptau. Toate erau de la mama ei. Speriată, Annie realiză că uitase complet s-o sune... In ce stare trebuia să fie Lillian!

Cu o privire sumbră, se repezi spre lift, strângând micile foi de hârtie roz între degete. Incerca deja să-şi imagineze scuze susceptibile să liniştească furia maternă. Uşa apartamentului era întredeschisă şi recunoscu vocea lui Daniel, care vorbea la telefon. La prima vedere, gemenele încă nu reveniseră.

- V-am spus deja, Lillian. Annie s-a dus să caute lapte şi micuțele au ieşit cu fratele meu.

Annie auzea vocea mamei răsunând la celălalt capăt al firului.

- Noi ne-am întors târziu ieri seară, îi explică din nou Daniel. Fiica dumneavoastră trebuie să fi uitat să vă sune. Era obosită.

Dezbrăcându-şi mantoul, tânăra femeie îi făcu semn să-i dea receptorul.

- Un moment, Lillian, Annie tocmai s-a întors. Annie, draga

mea, îmi pare rău, murmură el punând palma peste receptor. Ascultând-o, s-ar spune că v-am asasinat pe toate şi sunt pe cale să vă ascund corpurile.

Tânăra femeie îi întinse mesajele roz în loc de explicație, apoi luă receptorul. Ea îşi făcu rapid o rugăciune, apoi îşi salută mama.

Imediat, Lilian VerHollan se lansă într-o violentă diatribă privind ingratitudinea copiilor. Annie ascultă primele fraze, apoi, când consideră că auzise destul, o întrerupse pe mama ei.

- Mamă.

- Nu înțeleg cum ai putut uita...

- Mamă!

- Tatăl tău mi-a spus că poliția ar fi sunat dacă o catastrofă...

- Mamă! Ascultă-mă o secundă, te rog! Totul este în ordine. Aşa cum ți-a spus Daniel, ieri seară ne-am întors târziu şi n-am vrut să te trezesc în plină noapte.

In realitate, Daniel fusese mai cinstit spunând că probabil uitase s-o sune... Conversația se prelungi şi Annie trebui să se supună interogatoriului înverşunat al mamei sale. In cele din urmă, domnul VerHollan îi veni în ajutor.

- Wallace vrea să închid. Mai ales nu uita să mă suni. Amândoi am fost bolnavi de îngrijorare. Niciodată n-am petrecut un Crăciun atât de îngrozitor.

Annie închise.

Ea se strădui să facă ce i se părea corect, încerca să facă astfel ca toată lumea să fie fericită. De ce mama ei nu dădea dovadă de puțină bunăvoință?

Epuizată, furioasă, vinovată şi jenată, rămase mult timp rezemată cu coatele de bar.

- Imi pare rău că te-am făcut să suporți asta, murmură ea.

Daniel veni prin spate şi o înconjură cu brațele. Cu surprindere, tânăra femeie primi acest gest ca pe un lucru natural.

- Nu te nelinişti. Data viitoare, îți voi aminti să-ți suni părinții, murmură el la urechea Anniei.

Ea rămase fără să mişte în brațele lui, savurând plăcerea de a se simți protejată. Era minunat să ai pe cineva să te consoleze, fără să i-o fi cerut.

- Ai dreptate, să ştii, absolută dreptate, părinții nu mă lasă să respir o secundă, mormăi ea cu capul sprijinit pe pieptul lui Daniel.

El îşi strecură mâinile sub cele ale lui Annie, apoi o conduse până la divan pe care o făcu să se întindă. Apoi, se aşeză lângă ea.

- Annie, draga mea, ştiu bine că nu vrei să vorbeşti despre asta. Vreau să spun, despre familie, despre părinți... Dar există o diferență între a-ți iubi copiii şi a-i ține prizonieri. Şi părinții tăi nu par s-o facă. Să ştii că nici pentru părinții mei n-a fost foarte uşor să ne vadă plecând, pe Davis şi pe mine. Dar ei ştiau cât de

important era pentru noi să ne câştigăm independenţa.

Cât de mult i-ar fi plăcut s-o sărute pentru a alunga aceste lacrimi pe care le reţinea cu toată puterea... Annie înţelegea ce se străduia el să-i explice. Daniel o ştia... Dar era oare pregătită să accepte spusele lui despre părinţii ei?

- Ei folosesc toate mijloacele să te reţină, continuă el. Vinovăţie, responsabilităţi. Dragostea lor este egoistă şi distrugătoare.

- Se poate ca părinţii mei să ţi se pară posesivi, recunoscu Annie. Dar nu sunt sigură că tu ai primit o educaţie mai bună... Tatăl tău şi mama ta te-au încurajat să devii independent şi uite cât te-a costat asta.

- Ei m-au pus pe calea cea bună, dar eu sunt cel care am făcut greşeli. Le-am aflat pe pielea mea. Ei nu sunt vinovaţi de eşecurile mele.

Apropiindu-se de ea, Daniel îi luă mâna. El ardea de dorinţă s-o elibereze, s-o facă fericită, s-o vadă zâmbind. Cu blândeţe, o atrase spre el, apoi îi ridică bărbia până când se regăsiră faţă în faţă, ochi în ochi.

- Este atât de extraordinar să nu râzi, remarcă el. Tu care păreai atât de fericită înaintea acestui stupid apel telefonic.

Annie scutură din cap şi închise ochii.

- Am impresia că sunt secole de când n-am avut ocazia să zâmbesc.

- Pot oare să te ajut?

Cu aceste cuvinte, îşi puse cu delicateţe buzele peste cele ale tinerei femei. Acest sărut fu ca o descărcare electrică. Daniel dorea s-o strângă în braţe cu toată puterea să simtă căldura corpului lui lipit de al ei. Incepu prin a-i acoperi faţa şi buzele cu sărutări fugitive. O clipă, o simţi că se încordează, apoi se abandonă fără rezerve. Resimţea oare acelaşi lucru ca el?

O ultimă dată, o sărută pe colţul gurii, înainte de a se îndepărta.

- Asta m-a ajutat mult, murmură Annie cu un zâmbet.

Daniel îşi trecu un braţ în jurul taliei ei şi depuse un sărut tandru pe tâmplele ei. In câteva minute, trăise momentele cele mai intense din viaţa lui. înainte de acest sărut, nu înţelesese prea bine ce i se întâmpla. Dar era limpede, acum. O iubea prea mult ca s-o abandoneze.

Capitolul 1

- Era genial, tată! se extazia Kendall făcând piruete pe pat. Ei au făcut o navă spaţială din piese de Lego. S-ar putea chiar să poată merge înăuntru! După părerea ta, câte piese le-a trebuit ca să facă asta?

- Milioane, cred, răspunse Jessica.

Annie se apleca spre Daniel şi-i murmură la ureche:

- Dacă voiai să ai o discuţie liniştită înainte să le culci, ai ales un subiect nepotrivit.

Pentru prima dată, împărtăşeau acest moment privilegiat care era ritualul culcării.

Daniel clătină din cap şi se întoarse spre cele două gimnaste în perspectivă.

- Bine, ascultaţi-mă bine amândouă, este timpul să vă culcaţi. Dacă nu puteţi să ne povestiţi aventura voastră fără să transformaţi patul în trambulină, prefer să sting lumina imediat.

Această ameninţare n-avu nici un efect, până în momentul când, luând mâna Anniei, se prefăcu că părăseşte camera.

Jessica şi Kendall se priviră o clipă şi se opriră imediat din a sări pe saltea. Apoi se strecurară repede între cearşafuri şi luară un aer atât de angelic, încât Annie şi Daniel nu se putură împiedica să nu râdă.

- Bun, sunt mulţumit că-aţi înţeles, remarcă el. Ce-aţi spune să vă citesc un capitol din "Mica prinţesă?"

- De acord, exclamă Kendall. Nu ai decât să joci rolul domnilor şi Annie rolul doamnelor.

- Crezi că aş fi acceptat contrariul? răspunse tatăl ei zâmbind.

Annie avea rolul cel mai mare. In timp ce ea citea, Daniel asculta cu atenţie, lăsându-se încântat de dulcea melodie a vocii ei. El îşi amintea căldura buzelor ei când o sărutase adineauri... când înţelesese că o iubea.

Cei doi adulţi schimbară un zâmbet, apoi Annie le arătă fetelor o ilustraţie. Da, era sigur acum, o iubea. Ii plăcea modul ei de a vorbi, de a-şi bea ceaiul, de a zâmbi, de a merge... îi plăcea totul la ea!

- Tată! Nu eşti atent!

Kendall îi amintea că era rândul lui să citească.

- Rolul tău nu este lung, preciză Annie zâmbind, dar este foarte important.

Desigur, îl tachina, era totuşi mult mai mult în cuvintele ei. Dacă Daniel nu putuse juca un rol în viaţa gemenelor în ultimii ani, tânăra femeie ştiuse să-i arate cât de mult conta el - şi cât va conta întotdeauna pentru fiicele lui.

In această dimineaţă, lumina era cenuşie, şi Annie crezu mai întâi că se înşelase asupra orei. Totul era atât de liniştit. Fără sirene de poliţie, fără camioane de gunoi, fără circulaţie. Işi adună tot curajul ca să verifice ora. Era totuşi şapte şi jumătate. Trebuia oare să se dea jos din pat? Era în vacanţă, la urma urmei, şi gemenele puteau să rămână puţin mai mult în pat, o dată. Scoţând un oftat de satisfacţie, Annie se lăsă să cadă din nou pe pernă şi se cuibări sub cearşafuri.

Avea nevoie să reflecteze, trebuia să-şi pună ordine în idei înainte să-l revadă pe Daniel. Raporturile lor evoluaseră, şi tânăra femeie nu reuşea să se decidă: trebuia oare să se bucure sau să-i pară rău?

Nu reuşea să înţeleagă cum putea un biet sărut să provoace asemenea bulversare? Dumnezeu ştie câtă nevoie de îmbărbătare avusese după acea discuţie cu mama sa. Şi Daniel fusese perfect. El o strânsese în braţe, îi ştersese lacrimile. Dintr-o dată, îi apăruse cu totul altfel şi nu se gândise nici o clipă să se

opună sărutului său.

Atunci, de ce se simţea stânjenită?

Explicaţia părea să se impună: Annie se simţea vinovată deoarece Daniel fusese soţul lui Kathy. Totuşi, rămânea convinsă că acesta nu era singurul motiv.

Deoarece în sărutul pe care-l schimbase cu Daniel, era mult mai mult decât consolare. Trebuia să se încline în faţa evidenţei: era vorba de pasiune. O pasiune atât de intensă, încât se înfiora şi acum. îmbrăţişarea trezise în ea un evantai de senzaţii necunoscute.

Acest fapt recunoscut, stânjeneala dispăru imediat.

Zâmbi o clipă, savurând descoperirea unei plăceri noi. Ce înflăcărare să împărtăşească o dorinţă atât de intensă...

Dar era oare înţelept? Era corect să lase să se dezvolte o asemenea relaţie între ei? Trebuia mai întâi să se gândească la gemene, nu? Cel mai rezonabil ar fi fără îndoială să se mulţumească doar cu o relaţie amicală...

Bineînţeles, n-ar fi simplu pentru Annie să-şi înfrângă elanurile şi să se rezume la sentimente mai puţin pasionale. De aceea, trebuia imediat să înceapă să lucreze în acest sens, înainte ca unul din ei să dezvăluie celuilalt ce simţea.

Sacrificiul merita efortul.

Ar fi cruţată astfel de săptămâni, poate ani de frământări. Şi apoi, noua lor prietenie le va face viaţa atât de uşoară! Când Daniel va pleca în Africa, sau în altă parte, legătura nu va fi

ruptă. Ea şi fetele vor putea să meargă să-l vadă şi să ştie în sfârşit unde trăia, pe cine frecventa şi să petreacă puţin timp în compania lui.

Câteva ciocănituri în uşă o smulseră pe Annie din reveria ei.

- Intră.

Daniel împinse uşa şi-şi vârî capul prin deschizătură.

- Bună, murmură el.

Afişa un zâmbet atât de vesel, încât Annie fu imediat sigură de două lucruri: nu va fi simplu să reziste farmecului său, iar prietenia era într-adevăr soluţia cea mai înţeleaptă.

- Priveşte pe fereastră, spuse el.

Şi, fără să adauge ceva, închise uşa în spatele lui.... Imediat, tânăra femeie luă capotul de la capul patului. Crezu mai întâi că fereastra era acoperită de aburi. Apoi observă că luminozitatea care o trezise atât de dimineaţă era datorată stratului gros de zăpadă care se formase în timpul nopţii. Fulgi mari continuau încă să cadă.

Acest spectacol avu acelaşi efect ca o ceaşcă bună de cafea. Plină de energie, Annie se repezi în salon, unde îl găsi pe Daniel în faţa marii ferestre.

- Este fantastic, nu? îi aruncă ea.

Daniel se întoarse spre ea şi clătină din cap în semn de încuviinţare, în timp ce tânăra femeie veni să i se alăture la fereastră. Rămaseră tăcuţi să privească această zăpadă care

acoperea încet oraşul, ca o pătură uşoară.

- Totul este atât de liniştit, murmură Annie. Este fără îndoială ceea ce m-a trezit. Cu această zăpadă care înăbuşe toate sunetele, nu auzeam zgomotul obişnuit al oraşului.

Geamurile trimiteau înapoi un curent de aer rece şi Annie se înfioră. Daniel îşi puse atunci un braţ în jurul umerilor ei şi o strânse uşor lângă el. Rezistând impulsului de a-şi pune capul pe umărul lui, ea hotărî totuşi să profite de ceea ce era poate ultimul moment de tandreţe.

- Când ai văzut zăpadă ultima dată? îl întrebă ea întorcându-şi capul spre el.

Timp de o clipă, cedă tentaţiei de a admira curba bărbiei lui apoi, amintindu-şi hotărârea ei din ajun, se îndepărtă de el. Daniel era acum singur în faţa ferestrei.

- Trebuie să fi trecut cinci ani, răspunse el în cele din urmă.

- In ceea ce mă priveşte, n-a trecut atât de mult, dar la noi zăpada nu rămâne niciodată mai mult de o zi. Gemenele vor fi încântate.

- Annie! Tată! Aţi văzut zăpada? Putem să ieşim?

Kendall şi Jessica dădură buzna în salon alergând, doar pe jumătate îmbrăcate.

- Eram pe punctul să vin să vă trezesc, copilaşele mele adorate, făcu Annie.

- Repede, înainte ca zăpada să se topească! gemu Kendall, trăgând-o pe mătuşa sa de mânecă.

Cinci minute mai târziu, toată lumea era pregătită. Gemenele erau numai zâmbet şi nerăbdătoare să ajungă în parc. Daniel, deşi era într-o bună dispoziţie, părea preocupat.

Cum micul grup ajunse în hol, făcu semn fetiţelor să plece.

- Mergi înainte, Annie, adăugă el. Aş vrea să mă ocup de ceva înainte să vă ajung. Ai putea să mă aştepţi la intrarea în parc? întrebă el după ce se gândi.

Tânăra femeie ar fi vrut să afle mai mult, dar se feri să-l chestioneze.

însoţită de cele două micuţe, traversă Manhattanul în direcţia Parcului Central. Gemenele aveau tot timpul câteva lungimi avans faţă de mătuşa lor. Ele dădeau lovituri de picior în nămeţii de zăpadă şi se amuzau să alunece pe porţiunile alunecoase ale trotuarului. Din obişnuinţă şi din afecţiune, Annie reuşea să zâmbească, dar era prea absorbită de gândurile ei pentru a participa cu adevărat la bucuria lor.

Acea stratagemă pe care şi-o imaginase, acea poveste cu prietenia, va crea tensiuni la fel ca înainte... îşi dădea seama acum. Poate nu-şi mărturisiseră sentimentele în mod deschis, dar existau sute de alte moduri de comunicare decât cuvântul.

Un bulgăre de zăpadă îi lovi piciorul.

- Vino, Annie, strigă Kendall. Vino să te joci cu noi.

Greu să reflectezi în mod serios cu aceste două mici diavoliţe! Annie aruncă la rândul ei un bulgăre în direcţia lor, apoi le antrenă spre intrarea în parc. Se întreba de unde ar putea

închiria săniuțe pentru micuțe, când sosi Daniel. Purta două platouri de plastic, asemenea celor pe care le foloseau băieții de pe etaj din hotelul lor.

- Oh, Daniel, ai găsit săniuțe! exclamă Annie încântată şi amuzată de ingeniozitatea sa.

- Da, dacă este ceva ce am învățat să fac, este să improvizez.

Se întoarseră spre parc, în căutarea lui Kendall şi a Jessicăi; acestea descoperiseră o pantă minunată pentru dat cu săniuța.

- Ei bine, nu suntem singurii care am avut ideea să venim aici, remarcă Annie punând stăpânire pe un platou. Este multă lume.

Daniel se opri chiar în spatele ei, şi tânăra femeie îi simți mâna care se aşezase pe umărul ei. Se degajă imediat, făcând un pas lateral şi îşi îmblânzi gestul cu un zâmbet, un zâmbet grațios şi amical.

Ce se întâmpla? se întrebă Daniel. Nu înțelegea...

El tocmai voia să-i împărtăşească lui Annie sentimentele lui, dar aceasta se grăbi să orienteze altfel conversația.

- Priveşte zăpada de pe copaci, s-ar spune într-adevăr că este o carte poştală de Crăciun.

El clătină încet din cap, încă surprins. Cât despre gemene, puseseră mâna pe săniuțe fără să se întrebe o clipă de unde apăruseră.

- Vom coborî panta cea mai mare! strigă Kendall.

Dar Daniel o opri, punând o mână pe umărul ei.

- Domnişoară, veţi începe să coborâţi pe aici! ordonă el arătând un loc unde mamele şi copiii lor erau deja adunaţi. Când veţi învăţa mişcarea, veţi putea încerca ceva mai dificil.

El le urmări în timp ce alunecau pe pantă, fiecare pe săniuţa ei improvizată. Kendall părea dezgustată şi chiar şi Jessica părea plictisită.

- Nu crezi că ar putea să încerce ceva puţin mai captivant? interveni Annie.

- Ba da, ai dreptate.

- Şi apoi, sunt sigură că arzi de dorinţă să cobori panta mare de acolo! Să mergem! Avem şi noi dreptul să ne distrăm!

A fost cu adevărat o zi de vis. După interminabile alunecări şi mai multe bătălii cu bulgări de zăpadă, descoperiră că mureau toţi de foame. Daniel se duse să cumpere hot dog şi ciocolată caldă de la un vânzător ambulant care se afla la ieşirea din parc. Apoi Annie avu ideea să construiască un om de zăpadă.

Avea acum sentimentul că totul va merge bine, că ea şi Daniel vor putea deveni buni prieteni, aşa cum o dorea din toată inima ei.

- Vino, Annie, spuse Jessica indicând un loc plat şi degajat.

Daniel veni să i se alăture.

- Continuă să ningă, o informă el, şi există toată zăpada care trebuie. Să continuăm să le privim pe gemene lucrând.

- Nici nu se pune problema! protestă tânăra femeie. N-am aproape niciodată ocazia să fac un om de zăpadă.

- Da, tată! Şi tu trebuie să ne ajuţi, interveni Kendall care rostogolea un enorm bulgăre de zăpadă pe sol.

- N-aş vrea să vă dezamăgesc, dar în calitate de şef de şantier experimentat, pot să vă spun că v-ar trebui o macara pentru a pune capul pe corpul omului de zăpadă.

Gemenele nu putură decât să-şi recunoască greşeala. Annie dădu înapoi.

- Dumnezeule, fetelor, tatăl vostru are dreptate! exclamă ea. Este de două ori mai mare decât voi. Nu se va reuşi niciodată să i se pună capul. Trebuie s-o luaţi de la capăt.

- Tată, ştiu ce vom face! spuse Kendall, cu ochii strălucitori. Tu şi cu Annie veţi construi omul de zăpadă, iar Jessica şi cu mine vom supraveghea lucrările. De acord?

Noi ne vom aşeza aici.

Fetițele îşi amenajară scaune în zăpadă şi făcură semn celor doi muncitori improvizați să înceapă.

După vreo zece minute, respirând greu, Annie şi Daniel se dădură înapoi ca să-şi admire opera. Omul de zăpadă era aplecat puțin într-o parte, dar cu boneta lui albastră, împrumutată de tânăra femeie, şi fularul roşu, contribuția lui Daniel, era perfect!

Când el încercă să-i ia mâna, ea se repezi să aranjeze fularul în jurul gâtului omului de zăpadă. Dar el o urmă şi o forță să-l privească.

- Ține, tu ai mai multă nevoie decât el, spuse, punându-i căciulița pe cap şi luându-i obrajii în palme.

Annie încercă să ignore emoția care-i strângea inima.

- Oh, lasă-le timp fetelor să-l admire aşa.

- Draga mea, ele au uitat deja omul nostru de zăpadă! Şi mi se pare că şi tu ai uitat ceva. Ai nevoie să-ți reîmprospătez memoria?

Cum ea îşi apleca încet capul pentru a se abandona sărutului lui, tânăra femeie se gândi că acum sau niciodată era momentul să-i demonstreze că între ei nu era nimic altceva decât prietenie.

Daniel îşi puse buzele arzând de dorință peste cele ale lui Annie. Exista atâta sinceritate şi căldură în acest sărut, că ea uită

toate bunele ei hotărâri şi se strânse în el, trecându-şi braţele în jurul gâtului lui. Erau separaţi unul de altul prin hainele groase de iarnă şi doar buzele lor comunicau. Annie se lăsă complet în voia voluptăţii acestui contact fierbinte, răsturnându-şi treptat capul pe măsură ce buzele lui Daniel deveneau mai insistente.

Prietenia era un sentiment frumos, desigur, un scop nobil, dar pasiunea va continua să-şi revendice drepturile. Trebuia să-i facă faţă şi să se împace cu ea, aşa cum se acomodaseră cu tensiunile care întunecaseră până acum relaţiile lor. Annie trebuia să-l convingă pe Daniel că prietenia este singura soluţie... Dar, mai întâi, era fără îndoială altcineva de convins: ea însăşi.

- Daniel, trebuie să vorbim, murmură ea.

El îi zâmbi, cu un aer atât de fericit încât tânăra femeie se întrebă dacă el cunoscuse deja o asemenea fericire în viaţa lui.

- Scumpo, de ce crezi că lucrurile se vor aranja mai bine dacă vorbim? Adevărul este că toate cuvintele din lume nu vor fi de-ajuns pentru a descrie acest sărut şi ceea ce am simţit. Nu sunt sigur că vreau măcar să încerc.

Luând-o de mână, o conduse spre gemene.

- Nu crezi că aceste micuţe au nevoie de o bună siestă? Hai să le căutăm, şi să le ducem la culcare. După aceea, vom putea discuta, dacă vrei cu adevărat.

Capitolul 8

Annie se cuibări în pat, cu capul în mijlocul pernelor. Ea nu vorbise cu Mary Jane de la plecarea din Avon şi se hotărâse să-şi ofere o conversaţie la telefon cu prietena ei drept cadou de Crăciun.

- Aşadar, cum merge cu Roy? întrebă ea.

- Oh, sincer, Annie, mă calcă pe nervi! Refuză orice idee de schimbare a rutinei de Crăciun: tu ştii, revelionul la el, şi prânzul de pe douăzeci şi cinci la mine. Aş vrea să fiu acolo când nepoţii şi nepoatele mele vor deschide cadourile, dar el ţine neapărat să respecte tradiţia. Nu înţeleg de ce părinţii mei au hotarât brusc să ofere cadouri în seara de douăzeci şi patru, şi nu în dimineaţa următoare. Vrei să-mi explici cum pot să iubesc pe cineva care procedează astfel?

Annie înţelegea foarte bine ce voia prietena ei să spună.

- Sunt douăzeci de ani de când vă cunoaşteţi, nu? Dacă nu-l iubeai, ai fi ştiut!

- Timpul n-are nimic de-a face cu asta, Annie. Sunt sigură că acest gen de lucruri se cunosc din instinct. Şi instinctul îmi spune că sunt pe punctul de a face o mare greşeală.

- Vrei să vorbeşti de inel?

- Da, Roy nu încetează să facă aluzie la asta, iar domnul Thornton, bijutierul, i-a povestit mamei că a venit să-l vadă ca să-i ceară să cureţe inelul bunicii lui. Ce spui de asta?

- Am impresia că s-a hotărât.

- Sincer, Annie, îl iubesc, în ciuda diferendelor noastre, dar este oare suficient ca să te căsătoreşti cu cineva? Dar ce tot spun, nu suntem nici măcar logodiți!

- Mary Jane, vrei să spui că nu simți acel mic fior când te sărută?

- Nu. Absolut nimic.

- Săruturile lui nu te fac să ți se învârtă capul, şi să se cufunde lumea în jurul tău? o mai întrebă Annie, care se gândea la ce simțise ea, de fiecare dată când Daniel nu făcea decât s-o atingă uşor.

- Glumeşti!

Se pare că Roy şi Mary Jane aveau totul pentru a întemeia o frumoasă prietenie. In schimb, Annie era din ce în ce mai convinsă că ea şi cu Daniel nu vor putea niciodată să rămână simpli prieteni. Acea cunoaştere instinctivă la care făcuse aluzie Mary Jane, ea îi făcuse experiența. Şi dacă totul începuse de la prima lor întâlnire, cu ani în urmă? Era poate motivul pentru care el îi displăcuse atât la început... Ea nu făcuse atunci decât să se apere împotriva acestui sentiment care se înfiripa.

- Bun, am vorbit destul despre Roy şi despre mine, spuse deodată Mary Jane. Ce se întâmplă cu tine? Mama ta te-a sunat în fiecare zi?

- Da, cât pe ce. Tocmai i-am dat un telefon şi părea să se fi

potolit. Nu l-a copleşit cu injurii pe Daniel, şi mi-a mărturisit chiar că s-a distrat la familia Bennett. De necrezut!

- Şi Daniel? Aţi reuşit să coexistaţi cât de cât paşnic?

Dacă Mary Jane ar şti! Era vorba de cu totul altceva între ea şi Daniel, şi acum nu mai era cale de întoarcere. Dar nu era momentul să abordeze acest subiect delicat. Intr-o zi, totuşi, Annie îi va povesti prietenei ei cum dificultăţile ei cu Roy o ajutaseră să înţeleagă mai bine ce i se întâmpla lui Daniel.

- Totul merge de minune aici, răspunse ea. Şi fetele sunt încântate... Şi am şi eu un sejur plăcut, adăugă ea, după o scurtă pauză.

- Ei bine, spune-mi! Totul pare să se prezinte foarte bine. Aşadar, Daniel nu este atât de insuportabil?

"El este fantastic" se gândi Annie.

- Nu, nicidecum.

Am înţeles că sunt întotdeauna doi vinovaţi când se desparte un cuplu.

- Venind de la o VerHollan, iată cuvinte mai curând surprinzătoare! Trebuie să fie realmente convingător.

- Da. Şi nu există nici o îndoială că îşi iubeşte copiii. S-a comportat ca un tată model de la început.

Annie făcu apoi o expunere amănunţită a acestui început de vacanţă, fără să abordeze schimbările care interveniseră în relaţia ei cu Daniel. Nu va dezvălui nimic înainte de a fi sigură

de viitor.

- Bun, dacă mi-ai spune ce nu merge, Annie?

Daniel era aşezat pe canapea lângă tânăra femeie, care ţinea o ceaşcă de ceai în mână.

El îşi pipăi buzunarul în căutarea pipei, dar îşi dădu încă o dată seama că o uitase.

Cu un zâmbet decepţionat, Annie se întoarse spre el.

- Nu ştiu ce să fac. înţelegi.... începu ea cu o voce care nu mai era decât un murmur, sunt subjugată de bărbatul minunat care este lângă mine, şi totuşi... totuşi ştiu că asta nu poate să meargă.

Zâmbetul care-i luminase până atunci faţa dispăru imediat ce rosti aceste ultime cuvinte. Avea un aer atât de pierdut, încât Daniel trebui să se abţină să n-o ia în braţe. El ştia că un sărut ar fi alungat toate îndoielile din mintea lui Annie. Dar voia să afle mai mult. In loc s-o strângă lângă el, îi luă ceaşca din mâini şi o puse pe masa joasă.

- Ce te face să spui asta? întrebă el.

- Cum ar putea fi altfel? Ne-am detestat ani de zile. Cum am putea să ne iubim? Dar putem deveni prieteni, poate?

- Asta doreşti cu adevărat?

"Spune-mi adevărul, Annie"! o imploră el în tăcere.

- Cred că este mai bine pentru toată lumea... Dar, adăugă ea imediat, ca să fiu sinceră, doresc să mă strângi în braţe, doresc

să uit de restul.

Şi Annie sări în picioare, ca şi cum se temea ca Daniel să nu-i îndeplinească dorinţa.

- Şi de ce n-o faci, atunci? exclamă el ridicându-se la rândul lui ca să i se alăture.

- Există priorităţi. Tu ai responsabilităţi, şi eu la fel.

Daniel se opri la câţiva paşi de ea. Responsabilităţi. Cât detesta el acest cuvânt, un adevărat laitmotiv la familia VerHollan!

Cu braţele încrucişate, Annie îl observa, vizibil în defensivă. Erau la un pas de ceartă.

De ce îi era aşa teamă?

- Da. Ştiu că avem amândoi responsabilităţi, răspunse el. Dar nu este posibil să le punem de acord cu... atracţia noastră reciprocă?

- Ar fi mult prea complicat, murmură Annie scuturând din cap. Ce se va întâmpla când vei pleca din nou şi eu mă voi întoarce la Avon? Când tu vei avea un nou plan în lucru? Când tu...

- Când voi lua gemenele? termină Daniel. Cum vrei să ajungi la ceva cu asemenea întrebări, Annie?

Se apropie mai mult de tânăra femeie, sigur că poate s-o convingă că doar prezentul conta, că era inutil să se proiecteze într-un viitor ipotetic.

- Ţi-e atât de teamă de necunoscut? Eu nu recunosc femeia care vorbea despre a face o acţiune umanitară.

Schiţând un zâmbet slab, Annie sfârşi prin a-l privi în ochi.

- Par oare atât de laşă? întrebă ea.

- Nu, făcu Daniel scuturând din cap. Nu laşă, dar nu seamănă cu femeia pe care am învăţat s-o cunosc în ultimul timp. De ce nu priveşti totul ca pe o mare aventură? Nu ştim ce întorsătură poate lua povestea asta, dar aşa se întâmplă în toate marile aventuri.

In fine, făcu ultimul pas care-l separa de Annie, şi o luă în braţe. Buzele lui le atinseră la început uşor pe cele ale tinerei femei, apoi sărutul lui deveni din ce în ce mai senzual, mai insistent. Acest sărut era un mod de a pecetlui un pact, un jurământ, în vederea aventurii pe care se pregăteau s-o trăiască împreună. Dacă n-aveau mult timp în faţa lor, seara asta, viitorul le aparţinea.

Annie răspunse la acest sărut cu un elan plin de spontaneitate şi de tandreţe, îndemnată de un impuls mai puternic decât ea.

Daniel ar fi vrut să-i dea o idee despre plăcerea care o aştepta. Voia să simtă căldura corpului lui arzând de dorinţă lipit de al ei. Dar, pentru asta, trebuia să aleagă un moment potrivit, nu s-o bruscheze pe tânăra femeie să facă ceva ce ar putea regreta mai târziu.

încet, slăbi strânsoarea, continuând să-i mângâie fața. Apoi, Daniel sprijini capul lui Annie de umărul lui şi-i sărută părul. Ciocănituri repetate se auziră în uşă.

Annie îşi ridică rapid capul şi părăsi brațele lui Daniel.

- îl aşteptai pe Davis?

- Da. L-am sunat în această dimineață, îi explică el. N-aş fi fost deloc supărat dacă ar fi ajuns mai târziu... Dar am impresia că n-are intenția să plece, adăugă el râzând şi bătăile în uşă se repetară mai tare.

Resemnați, ridicară amândoi din umeri şi merseră să-l întâmpine pe Davis.

Un pom de Crăciun uriaş bloca uşa. Era un pom artificial, dar mirosind a răşină de pin.

- Priviți ce-am găsit în hol cu numele vostru deasupra! le aruncă fratele lui Daniel, ironic.

Petrecură următoarele douăzeci de minute încercând să găsească un loc convenabil pentru acest pom. Şi când în sfârşit se hotărâseră, gemenele se treziseră din siesta lor şi n-aveau decât o dorință: să înceapă decorarea bradului.

Davis o luă pe Jessica de umeri şi pe Kendall de mână.

- Mai întâi, mergem toți trei să cumpărăm ghirlande, globuri şi tot arsenalul indispensabil pentru a face acest pom cel mai frumos din oraş. Şi n-avem mult timp dacă vrem să facem asta înainte de a cina împreună.

Gemenele aveau încă obrajii roşii de somn, dar deja erau gata să iasă. Davis se întoarse pentru ultima dată înainte de a părăsi apartamentul, în timp ce Daniel se întreba ce putuse inventa fratele lui pentru a le ocupa pe micuțe.

- Singurul lucru pe care-l aveți de făcut amândoi, este să găsiți ceva să punem în vârful bradului. Nu vă neliniştiți. Le voi aduce înapoi pe Jessica şi pe Kendall înainte de ora de culcare.

- După părerea ta care este ora de culcare pentru Davis? întrebă Annie când uşa se închisese.

- Nici măcar nu îndrăznesc să mă gândesc, mărturisi Daniel. Dar ne va trebui poate tot acest timp pentru a găsi ceva de agățat în vârful bradului.

Annie se grăbi spre dulapul de haine.

- Ştiu exact ce vreau pentru vârful bradului! Şi ştiu în plus unde-l găsesc, adăugă ea, întinzându-i lui Daniel mantoul şi perechea de mănuşi.

Ieşiră în grabă din hotel şi opriră un taxi care-i conduse până la Metropolitaan Museum of Art, exact înainte de închidere.

- Am crezut că te-am convins că nu eram Rockefeller cu povestea aceea a cecului fără acoperire, făcu remarca Daniel, urcând treptele în spatele lui Annie. Şi apoi, nu cred că operele de artă expuse aici sunt de vânzare.

Tânăra femeie adună puțină zăpadă de pe treptele scării şi o

strânse în mâini înainte de a arunca bulgărele în direcția lui.

Holul de la intrare era arhiplin, şi entuziasmul tuturor acestor amatori de artă era contagios. Annie, Daniel şi gemenele vizitaseră muzeul câteva zile mai devreme, dar răbdarea fetițelor fusese de scurtă durată şi vizita destul de scurtă. Daniel sugeră ca la întoarcere să facă o mică vizită, dar Annie îl făcu să-şi schimbe părerea.

- Ştii bine că este imens şi muzeul se închide în douăzeci de minute.

- De acord, dar promite-mi că data viitoare când vom fi la New York, va fi prima noastră vizită.

Cu un zâmbet, Annie acceptă înțelegerea, şi-l îndreptă spre standul cu cadouri. Cuvintele lui Daniel îi răsunau încă în urechi, făcând-o să simtă o speranță amețitoare. El vorbea despre viitorul lor cu o asemenea siguranță, încât ajungea aproape să-l creadă.

Standul era invadat de clienți şi Daniel o trase pe tânăra femeie de braț înainte să intre.

- Este prea multă lume pentru mine aici, protestă el.

- Haide, vino, insistă Annie, antrenându-l în urma ei. Ştiu exact ce vreau, şi unde se găseşte.

Mână în mână, reuşiră să intre în magazin.

- Eşti sigură că această decorație este demnă să fie expusă în pomul de Crăciun al familiei Marshall? se informă Daniel.

- Aşteaptă să vezi.

Vânzătorul scoase o cutie cu articolul pe care i-l ceruse Annie şi Daniel putu astfel să-l admire pe îndelete.

- Este replica îngerilor pe care i-am văzut în pomii de Crăciun ai muzeului în altă zi, îi explică ea.

Era un mulaj stil Renaştere de vreo treizeci de centimetri înălțime reprezentând un înger drapat în roz şi auriu.

- Este splendid, spuse el restituind obiectul vânzătorului, cu o clătinare de cap admirativă. Mă face să mă gândesc la tine.

Annie roşi auzind acest compliment ridicol, în timp ce Daniel plătea şi lua pachetul ambalat cu atenție. In fiecare an, când va scoate cutia pentru Crăciun, îşi imagină mulțimea de suveniruri care apărea din ea. Vor fi oare amintiri fericite?

- Pomul acesta este magnific, Jessica, nu găseşti? întrebă Annie.

Ea agăță un mic inel ultimului glob, i-l întinse nepoatei sale şi amândouă se întoarseră spre brad. Jessica se apropie, căutând un loc liber.

- E bine aici, Annie? întrebă ea.

- Este perfect, scumpo.

Podeaua era acoperită de cutii goale, hârtii de ambalaj şi pungi de plastic. Annie începu să le strângă pe toate într-un sac mare. Vor avea nevoie de ele când va trebui să demonteze pomul.

Absorbită cum era de amintirile acestei zile, acţiona ca un adevărat automat.

Când termină, o observă pe Kendall, care dirija operaţiunile pe cele mai înalte ramuri ale pomului. Instrucţiunile ei nu sufereau contestare.

- Nu, tată, nu pe ramura aceea. Pe cealaltă, două ramuri deasupra, aproape de becul roşu.

Daniel urma cu scrupulozitate ordinele ei, şi când Kendall se întoarse ca s-o întrebe pe mătuşa ei dacă mai rămăseseră decoraţii, el o privi pe Annie cu sprâncenele ridicate a exasperare amuzată. Tânăra femeie îi zâmbi şi-l încurajă cu un semn.

Păstraseră decorarea vârfului pentru sfârşit. Daniel rămase pe scaunul pe care-l folosea drept scară, şi aşteptă ca Annie să-i întindă îngerul pe care-l cumpăraseră.

- Tată, vreau să pun eu îngerul.

- Nu, Kendall, interveni Annie. Ar fi mult prea periculos. Vei face asta anul viitor, când vom avea o scară adevărată.... Şi Jessica va putea să fie prima care să aprindă ghirlandele, adăugă ea imediat.

Gemenele păreau mulţumite de această repartizare a sarcinilor. Daniel se întoarse spre Annie şi o întrebă din privire. Ea ridică din umeri. Era prima dată când vorbea despre viitor. Până acum, se agăţase de trecut ca să nu facă anticipări despre

un viitor prea nesigur. Nu făcuse oare o greşeală?

In cele din urmă, putură să-şi admire toţi patru opera. Daniel îi întinse lui Annie o cupă de şampanie şi ciocni cu ea.

- Pentru prezent! îi aruncă el înainte de a se întoarce spre micuţe.

Şi Crăciun fericit la toată lumea!

Zâmbetul radios care-i ilumina faţa îi dovedea Anniei că era la fel de emoţionat ca ea de a împărtăşi acest ritual familial. Se apropie de el, şi Daniel îi trecu un braţ în jurul umerilor, înainte de a o săruta pe frunte.

La fiecare gest tandru din partea lui, tânăra femeie simţea cum renaşte speranţa pe care o nutrise noaptea trecută. Ce-i drept, nu se îndoia decât atunci când el era absent. Ori nu-l văzuse toată ziua. Dimineaţă devreme fusese chemat la o întâlnire. Era puţin stranie această întâlnire într-o dimineaţă de duminică, atât de aproape de Crăciun, dar Daniel promisese că-i va explica mai târziu.

Cât despre ea, mersese la slujbă împreună cu gemenele, şi apoi se plimbaseră prin cartier. Ziua fusese plăcută, dar Annie nu putea să scape de o nelinişte surdă. Daniel şi cu ea vor trebui curând să părăsească această lume fermecată în care trăiau zi de zi şi să vorbească despre viitor. Ea încerca să nu se gândească la asta, să rămână fidelă promisiunii de a trăi în prezent, dar era mai uşor de spus decât de făcut.

- Este păcat că n-avem nimic de pus la piciorul pomului, făcu mica voce a Jessicăi.

- Şi aceste cadouri pe care le-aţi adus de la magazinul de jucării cu unchiul Davis? le aminti Annie.

Fără să se lase rugate, gemenele se repeziră în camerele lor şi reveniră foarte repede chicotind de plăcere, cu braţele încărcate de pachete pe care le aranjară în jurul pomului.

Daniel sugeră atunci să comande o cină în apartament, apoi vorbi despre un program special de Crăciun la televizor. Incântate, cele două micuţe se instalară pentru o oră în faţa aparatului, fiecare cu un copios hamburger.

Camera cea mai mare a apartamentului se găsea în partea ocupată de Daniel. Aici li se servi masa. Masa fusese aranjată cu o faţă de masă brodată de bumbac, tacâmuri de argint, lumânări şi un buchet de trandafiri. Annie luă mâna lui Daniel.

- Oh, este extraordinar, mă întrebam de ce n-ai comandat nimic pentru noi.

El puse stăpânire pe mâinile ei şi le puse pe pieptul lui. Apoi o luă de umeri, o trase spre el şi, ridicându-i bărbia, o sărută lung pe buze.

Un fior de plăcere o străbătu pe tânăra femeie. Ea simţi inima lui Daniel bătând din ce în ce mai repede, în pieptul lui, degetele lui alunecară pe pielea ei, buzele lui strivindu-le mai dur pe ale ei. Abandonându-se simţurilor, ea nu mai era

conştientă decât de acest corp masculin lipit de al ei. Şi deodată, acest schimb de săruturi, aceste mângâieri tot mai insistente nu mai fură suficiente.

In acelaşi moment, totuşi, Annie realiză că locul unde se găseau nu le permitea să meargă mai departe. Se îndepărtă încet de Daniel şi, ţinându-l de mână, îl conduse spre masă.

In timpul cinei, un singur gând o preocupa: "Annie VerHollan îl iubeşte pe Daniel Marshall".

Capitolul 9

Te iubesc, Daniel. Annie repetă de câteva ori aceste cuvinte pentru ea însăşi. Ele sunau minunat, erau perfecte, dar se temea încă să le pronunțe cu voce tare.

Aruncă o privire lui Daniel şi încercă să-şi imagineze reacția lui. El o privea, fără să spună nimic. Era oare ce voia să audă? Dar cum ar putea fi interesat serios de ea, de vreme ce familia VerHollan nu-i adusese până acum decât necazuri? Daniel era poate pregătit pentru o legătură fără viitor, dar nu pentru o declarație de dragoste atât de solemnă.

El rupse tăcerea.

- Annie, aş vrea atât de mult să vii acolo.

- Unde?

- In Africa. Mi-ar plăcea să-ți arăt acea țară, să te fac s-o cunoşti.

Tinerei femei îi era greu să-l creadă. Vorbea oare serios? El o privea, cu un zâmbet încântător pe buze, ca şi cum exista o şansă ca ea să se poată îmbarca de azi pe mâine pentru continentul african. In alte circumstanțe, poate... dar nu în acest moment!

- Mi-ar plăcea, recunoscu ea, dar nu văd cum aş putea s-o fac, Daniel. Gemenele au nevoie de mine, şi nu le pot face să lipsească de la şcoală ca să le luăm cu noi. Poate vara viitoare.

- Dar mă voi întoarce până în momentul acela.

- Crezi într-adevăr?

- Despre asta am vorbit la telefon în această dimineață, îi explică el clătinând din cap. Ei sunt de acord să angajeze un nou şef de lucrări. Şi patronul meu ar vrea să dau o fugă la Washington pentru ca să începem să punem la punct problema succesiunii mele.

De ce oare Annie era atât de sceptică? Nu reuşea să creadă în această revenire. El trebuia mai întâi să se întoarcă în Africa pentru a găsi un înlocuitor, şi apoi era acea călătorie la Washington care-i va întârzia şi mai mult plecarea. Nu, Daniel nu era grăbit să se întoarcă.

El se ridică, strânse bolurile care conțineau sufleul, înainte de a servi felul următor. In timp ce o servea, o examină cu atenție pe Annie. îl credea oare? Tocmai simțise că atmosfera devenise mai încordată. Dar se aşteptase la asta: imediat ce aborda problema viitorului cu Annie, ea se încorda, şi relația lor încă fragilă era destabilizată.

- Dar să ştii, adăugă el, nu sunt atât de naiv. Sunt sigur că vor să mă angajeze din nou pentru un alt proiect. Dar sunt hotărât să le refuz oferta.

Decizia lui era fermă.... Dar era preferabil pentru Daniel să se ducă la această întâlnire ferm hotărât, pentru că ei vor încerca fără îndoială să-l încânte cu o propunere tentantă. Cu siguranță, s-ar fi lăsat tentat, cu câtva timp în urmă, dar nu acum. Simțea

cum creşte în el dorinţa de a reveni definitiv, şi de a se instala cu fiicele lui... şi cu Annie.

- Crezi că gemenele vor fi în formă pentru expediţia din seara asta? întrebă el pe neaşteptate.

Annie era fericită că schimbă subiectul, deoarece începea aproape să-şi piardă pofta de mâncare. Ea luă o înghiţitură de piept de pui din farfuria ei, în timp ce Daniel îi amintea de planurile lor pentru seara aceea.

Nu cu mult timp în urmă, Jessica şi Kendall fuseseră singurul lor punct de interes. Dar francheţea lui Daniel tulburase raporturile lor. Tânăra femeie văzuse la început în el o fiinţă închisă şi misterioasă, dar el ţinuse seama de critica ei. El se străduise ca să se deschidă în faţa ei, pentru a răspunde întrebărilor ei.

Atunci, dacă spunea că este pregătit să revină şi să se ocupe de gemene, de ce-i punea la îndoială cuvântul? De ce nu putea să-l accepte? Nu petrecuse ultimii doi ani încercând să-l convingă că tocmai asta trebuia să facă?

Poate că nu, la urma urmei. Cu toată onestitatea, nu se gândise niciodată cu adevărat că va dori să se ocupe singur de fiicele sale. Şi apoi, n-avea nici o grabă să se despartă de cele două mici protejate ale sale. Ea dorea numai ca ele să ştie că aveau un tată care le iubea, cineva care nu era doar un nume pe un stupid cec în alb.

Şi dacă revenea de-adevărat? Annie nu ştia cum ar reacționa dacă le-ar pierde pe gemene... dar ştia că părinții ei n-ar ierta-o niciodată că favorizase acest plan. Cum putuse oare să ajungă într-o situație atât de complicată? se gândi ea oftând. Şi mai ales, cum o va scoate la capăt?

- ... după aceea, m-am gândit că am putea să ne oprimsă luăm un desert pe drumul de întoarcere, continua Daniel.

- Da, este o idee bună, spuse Annie, deşi nu ascultase ce-i explicase.

După o privire la ceasul ei, adăugă:

- Și dacă fetele ar suna-o pe mama înainte de plecare? Te-ar deranja?

- Bineînțeles că nu, o asigură Daniel cu un mic semn din cap. Vrei să-i sunăm imediat, înainte ca Lillian să se neliniştească?

Annie, care avea încă în memorie dezastrul de ultima dată încuviință.

- Da, este preferabil.

Se duse să le caute pe gemene, si aşteptă câteva minute cu ele până când programul televizat se termină. Apoi se instalară toate trei pe patul lui Annie. O dată legătura stabilită, tânăra femeie o trecu pe Kendall bunicii ei, făcând-o să promită că-i va lăsa şi Jessicăi ceva de povestit.

Kendall vorbi timp de cinci minute bune şi făcu o relatare

completă a vacanței lor de la plecare la aeroport, fără să omită nici un detaliu. Annie trebui s-o întrerupă şi trecu receptorul surorii ei, care nu se arătă nici ea zgârcită cu amănuntele: făcu precizări bunicii despre mărimea apartamentului lui Davis, asupra culorii cerului când ningea şi asupra modului de decorare a unui brad de Crăciun.

Când îi spuse la revedere lui Lillian, întinse receptorul lui Annie.

- Dumnezeule, Annie! exclamă doamna VerHollan. Ce idee ai avut să-l faci pe acel bărbat să intre în viața lor? Imaginează-ți suferința acestor fetițe dacă nu le sună. Ştiam că se va ajunge la catastrofă. Sper doar că vei şti cum să le ajuți să facă față decepției lor.

Tânăra femeie n-avea decât o dorință: s-o trimită la plimbare pe mama ei, dar se stăpâni din cauza micuțelor.

- Vom vorbi în ziua de Crăciun, mamă, încheie ea. Cred că Mary Jane va trece să vă vadă acasă cu o mică surpriză, adăugă ea clipind din ochi spre Jessica şi Kendall.

Fetele îți trimit sărutări. La revedere.

Inchise telefonul şi deschise sertarul noptierei pentru a lua de acolo ceva care să-i uşureze migrena care o cuprinsese.

- Este exact ce am nevoie, exclamă Annie, în timp ce se îndreptau toți patru spre stația de autobuz.

Gemenele țopăiau în față şi numai Daniel o auzi. El se

întoarse s-o privească, aşteptând explicaţii.

- Mersul pe jos după cină, preciză ea. Este exact ce m-a sfătuit doctorul.

Era un motiv valabil, dar nu adevărat. Annie avea în realitate nevoie să fie abătută de la gândurile ei sumbre. Cu puţin noroc, această expediţie va avea efectul scontat. Şi era de asemenea o ocazie oferită celor patru de a regăsi puţin din ambianţa Crăciunului.

Cu Daniel, hotărâseră să facă un tur prin faţa vitrinelor marilor magazine: noaptea era un spectacol magnific şi va fi fără îndoială mai puţină lume.

Autobuzul înaintă pe strada a cincea, şi putură astfel să admire toate decoraţiunile în drum. Erau puţini oameni pe trotuare, dar Annie se miră să vadă mulţimea care se înghesuia în faţa vitrinelor celor mai frumoase magazine.

Şirurile de aşteptare erau separate de restul trotuarului printr-o frânghie şi se alăturară toţi patru restului mulţimii. Annie observă cele câteva cupluri de îndrăgostiţi prezente, întrebându-se dacă erau animaţi de aceeaşi pasiune pe care ea şi Daniel o cunoscuseră noaptea trecută...

El îşi trecu un braţ în jurul taliei ei în timp ce şirul înainta.

- Sunt mult mai mulţi oameni aici decât mi-am imaginat, mărturisi el, dar cel puţin toată lumea pare bine dispusă! In fine, aproape toată lumea, adăugă el cu o privire piezişă.

Deoarece Annie era într-o dispoziție posomorâtă în seara asta. Dar el se feri s-o întrebe de ce... Ea reuşi să-i zâmbească, se întoarseră amândoi spre gemene şi admirară vitrinele cu ele.

Când micuțele descoperiră o vitrină care reconstituia o scena din "Mica prințesă", scoaseră strigăte de bucurie.

- Oh, este exact cum mi-am imaginat! exclamă Jessica bătând din palme.

Era vizibil fascinată de scenă. Şi când Annie o conduse puțin mai departe, fetița îi explică de ce această poveste îi plăcuse atât de mult.

- Vezi, atunci când cineva te iubeşte, el te regăseşte întotdeauna, cum ne-a regăsit tata pe noi, pe Kendall şi pe mine.

Daniel auzise oare? Annie se întoarse pentru a se asigura şi a împărtăşi cu el ceea ce-i mărturisise Jessica, dar el era deja mai departe, ținând-o pe Kendall de mână.

Aşadar, fetițele voiau să trăiască împreună cu tatăl lor, acum era o certitudine. Dar erau oare conştiente de toate consecințele unei asemenea elegeri? Annie se îndoia...

Nici ea nici Daniel nu făcuseră planuri concrete. Tânăra femeie se întrebă dacă vorbise despre asta cu fetele lui. In orice caz, dinspre partea ei, nu făcuse nimic. La urma urmei, nu era nimic uimitor în asta, fiindă nu luase în considerare niciodată în mod serios întoarcerea lui Daniel. Acum când această revenire părea să se confirme, cum vor anunța vestea gemenelor? Şi mai

întâi, când conta să se întoarcă exact? Vor trebui fără îndoială luni de zile înainte să găsească un director de şantier pentru a-l înlocui. Şi va trebui după aceea să-l formeze...

Ar putea cu uşurinţă să treacă un an, înainte să fie într-adevăr în măsură să se ocupe de copiii săi. Jessica şi Kendall vor fi avut timp din plin să se pregătească pentru această schimbare, şi părinţii ei de asemenea, spera Annie.

Daniel şi Kendall le aşteptau puţin înainte. El râse de o remarcă pe care tocmai o făcuse fiica sa, apoi îi luă mâna şi o antrenă în faţa vitrinei următoare. Intorcându-se din nou, verifică dacă Annie şi Jessica îi urmau. Şi când le văzu, figura lui se lumină de un zâmbet radios care încălzi inima tinerei femei.

Aceasta nu înţelegea bine unde era locul ei în acest proiect. Aceste câteva zile de vacanţă nu erau suficiente pentru a construi o legătură stabilă. In douăsprezece luni, legătura lor va fi o poveste veche.

Cum Daniel şi Kendall se îndreptau spre magazin, fetiţa se întoarse şi-l făcu pe tatăl său să se oprească. Când Annie şi Jessica îi ajunseră, ea luă mâna mătuşii ei şi o puse în cea a tatălui ei.

- Aşa, vom merge toţi împreună, explică ea.

Daniel îi strânse mâna lui Annie, zâmbindu-i. Ei mergeau în lungul unei străzi liniştite, între bulevarde. Dar pentru ea, nu

mai existau vitrine fabuloase, nu mai exista decât Daniel, care mergea alături de ea, ţinând-o de mână. Indoielile ei, temerile şi neliniştile ei... toate dispărură datorită apropierii lui Daniel.

Ce comori o făcuse să descopere anul acesta. Ea n-avea nevoie de brad, de om de zăpadă, de cadouri, numai de mâna lui Daniel.

Aşa cum promisese, acesta duse mica lui lume la restaurantul hotelului pentru a lua un desert. Cicolatele lor calde se răciră în timp ce fiecare gusta ceea ce comandase celălalt.

- Aşadar, care a fost vitrina voastră preferată? întrebă Daniel.

- Mie mi-au plăcut toate, răspunse Kendall.

- Acesta nu este un răspuns, replică Annie.

- Ai rămas mult timp în faţa "Căsuţei din prerie", nu-ţi aminteşti? După părerea mea, aveai o mică slăbiciune pentru ea, nu?

Urmă o discuţie furtunoasă pentru a alege cea mai frumoasă vitrină. Daniel le privea pe toate trei argumentând, bându-şi cu mici înghiţituri ciocolata şi savurând fiecare clipă a acestei scene de familie. De ce n-ar continua toţi patru împreună, la urma urmei?

Totuşi, primul lui eşec ar fi trebuit să-l pună în gardă împotriva legăturilor bazate doar pe o atracţie reciprocă. O privi

pe Annie, care glumea cu cele două micuțe. Nu. Dragostea lui pentru Annie nu era datorată doar unei atracții fizice. Ea îi deschisese alte orizonturi prin simțul ei de solidaritate. Daniel nu se mai simțea un individ izolat, avea senzația că face parte integrantă din această lume, de acum înainte.

Annie îi redase familia, sacrificând mult din partea sa. Era pe cât de generoasă, pe atât de loială. Dar va putea oare să se hotărască să părăsească Avonul.... şi pe părinții ei?

Capitolul 10

Corul şi sutele de voci care-l acompaniau răsunau sub bolta impozantă a bisericii Saint Thomas. Marea biserică de pe Strada a cincea era plină ochi pentru slujba de Ajunul Crăciunului. Bucuria şi reculegerea credincioşilor erau contagioase. Annie cânta cu vocea ei de soprană, puternică şi cristalină, lăsându-se purtată de timbrul grav şi puternic al lui Daniel.

Curând, orga mare interpretă imnul de încheiere şi credincioşii începură să se adune în pronaos pentru a-şi ura un Crăciun fericit.

Annie rămase fără să se mişte pe scaunul ei, cu Jessica adormită pe genunchi. Era încă sub farmecul celor trăite şi voia să păstreze puţin din emoţia intensă pe care o simţea. Daniel era alături de ea, cu Kendall.

- A fost magnific, nu-i aşa? se entuziasma tânăra femeie.

- Este cea mai frumoasă slujbă la care am asistat de ani de zile, recunoscu Daniel.

El inspiră adânc, ca şi cum cuvintele îi fuseseră smulse din inimă.

- Dar nu cred că se datorează numai bisericii, adăugă el. Este faptul de a împărtăşi acest moment cu voi trei.

Annie rămase tăcută, incapabilă să articuleze un cuvânt. Atmosfera din biserică, muzica, o făcuseră vulnerabilă, şi cuvintele lui Daniel îi apărură ca o revelaţie. Ochii ei se

umplură de lacrimi. Lacrimi de bucurie, de dragoste, de fericire, amestecate de asemenea cu sentimentul extremei scurtimi care caracterizează momentele privilegiate. Căută o batistă în buzunare şi îşi şterse repede cele câteva lacrimi care-i curgeau pe obraji.

- Bun, ar fi timpul să mergem să le culcăm pe domnişoare, nu? spuse ea zâmbind.

Daniel aruncă o privire pe aleea principală. Biserica era acum aproape total golită.

- Da, dar mă necăjeşte să le trezesc, mărturisi el. Crezi că ne-ar lăsa să ne petrecem noaptea aici?

- Daniel, simțul meu de sacrificiu nu merge totuşi atât de departe! De altfel, vor adormi din nou imediat, dacă se trezesc. Ieşiră de pe rândul unde erau instalați şi merseră pe aleea centrală în sunetul muzicii.

Cum răsunau ultimele acorduri, Daniel se întoarse spre Annie.

- Crezi că au urmărit o clipă slujba?

- Mai mult decât dacă am fi venit mâine dimineață. O dată ce Crăciunul a sosit, ele nu se mai gândesc decât la cadouri. Cel puțin, după seara asta, vor avea o mică idee despre motivul pentru care sărbătorim Crăciunul.

- Dacă m-ați aştepta pe o bancă la ieşire, ca să încerc să găsesc un taxi?

Răcoarea subită care-i întâmpină afară le făcu bine după căldura înăbuşitoare din biserica arhiplină. Annie se aşeză pe un mic zid, păstrând-o pe Jessica pe genunchi, în timp ce Kendall rămânea sprijinită de ea.

Tinerei femei începea şi ei să-i fie somn. Işi rememoră această zi, ştiind că va rămâne ca una din amintirile ei cele mai prețioase. In cursul după-amiezii, Daniel avusese o nouă întâlnire, şi ea rămăsese singură cu gemenele, din ce în ce mai entuziasmate de apropierea Crăciunului.

Mama ei o sunase, aparent bine dispusă şi nerăbdătoare să le vadă pe Jessica şi pe Kendall. Ea nu-şi ascunsese uimirea aflând că Daniel lucra în Ajunul Crăciunului şi Annie îi explicase situația. Dacă Lillian ascultase cu răbdare, tânăra femeie ştia bine că mama ei nu era convinsă. Cât timp va trebui pentru ca Daniel şi părinții ei să se împace? se întrebase ea închizând telefonul.

Fetele petrecuseră ore întregi împachetând cadourile pe care le cumpăraseră pentru tatăl lor. Nu erau decât câteva pachete la baza pomului, deoarece restul vor sosi mai târziu de la polul Nord, le explicase Annie. Gemenele puseseră bomboane pentru Moş Crăciun şi merseseră să curețe morcovi pentru renii care trăgeau sania lui. Pe scurt, prevăzuseră totul!

Daniel găsi un taxi şi ajunseră rapid la hotelul lor. Bradul era luminat la sosirea lor şi se aflau încă aceleaşi pachete sub

pom. Dar Annie remarcă în plus o sticlă de şampanie într-o găleată cu gheaţă, şi un platou cu aperitive lângă şemineu. Ea îl întrebă pe Daniel din privire. Prefăcându-se surprins, el ridică o sprânceană, apoi un zâmbet larg îi lumină faţa şi, ca prin farmec, oboseala lui Annie dispăru imediat.

Cele două fetiţe culcate, reveniră în salon. Cum Daniel se îndrepta direct spre sticla de şampanie, Annie îl opri luându-i mâna.

- Aşteaptă, ne rămâne încă o misiune. Să facem pe Moş Crăciun!

Trebuiră să facă mai multe drumuri ca să transporte cadourile din camera lui Daniel unde erau ascunse, până la piciorul bradului. In plus de cele cumpărate de Annie, existau cadouri oferite de părinţii ei, de Davis şi unele pe care Daniel le cumpărase în ultimele zile.

Câteva pachete alunecaseră sub patul lui Daniel.

Annie se lăsase în patru labe ca să le scoată şi când se ridică, se găsi nas în nas cu Daniel. El îi luă repede cadourile din mâini pentru a le aşeza pe un scaun, apoi o înlănţui cu tandreţe.

- Aş prefera să te am în patul meu mai curând decât dedesubt, murmură el zâmbind.

Atunci, căzură amândoi pe pat. Annie, uitând de orice reţinere îşi trecu braţele în jurul gâtului lui Daniel, şi-l strânse cu putere. Ii plăcea să-i simtă corpul apăsându-l cu toată

greutatea pe al ei. Intorcându-se spre el, îi oferi gura şi el puse stăpânire pe ea într-un sărut care-i electriză, ducându-i într-un adevărat extaz. Tânăra femeie se lăsă în voia pasiunii şi-şi strecură mâinile sub puloverul lui Daniel, mângâind pielea lui fierbinte cu vârful degetelor. Ajungea uşor fiecare muşchi, simțindu-i inima cum bate în piept.

Daniel îi acoperea ceafa cu săruturi, descheindu-i totodată nasturii corsajului. Ii adună sânii în palmele mâinilor, fără să înceteze s-o sărute.

- Te iubesc, Annie, te vreau lângă mine.

- Oh, Daniel şi eu am nevoie de tine...

Murmurul îi muri pe buze înainte de un "dar" care nu se auzi. Un regret secret, o implorare mută. Dar Daniel n-avea nevoie de cuvinte pentru a înțelege.

Ii dădu drumul, îi încheie nasturii corsajului, o ridică din pat ca s-o ia în brațe. Annie ştia că nu era momentul: el va pleca în curând. Cine ştie cât timp vor fi despărțiți? Să facă dragoste, pentru ca apoi să-şi spună la revedere? Nu, asta ar fi un chin insuportabil.

- Ce mod de a sărbători Crăciunul, murmură Daniel între două săruturi.

Annie clătină din cap.

- Da, cred că şampania o să mi se pară fără gust, acum.

- Am putea s-o păstrăm pentru mâine.

- Nu, domnule! îl dojeni malițios tânăra femeie. Este ultima noastră speranță de a sărbători Crăciunul liniştit, doar noi doi, înainte să se dezlănțuie nebunia.

- Este întru totul şi părerea mea, recunoscu el oftând. Dar aş vrea să-ți spun ceva.

Ea rămase aşezată răbdător, în timp ce Daniel destupa sticla cu o precizie de inginer. Apoi veni să i se alăture pe canapea cu două cupe pline de şampanie, puse pe un platou.

- Pentru reunirea din această după-amiază! exclamă Daniel ridicând paharul.

Nu era tocmai ce sperase Annie, dar aştepta urmarea.

- Şeful meu este de acord ca adjunctul meu să preia conducerea proiectului, o anunță el.

- Ce înseamnă asta, de fapt?

- Că nu mă mai întorc în Africa!

Annie nu era sigură că înțelesese bine.

- Nu vei mai pleca deloc acolo?

Cu o expresie fericită, Daniel încuviință, clătinând din cap. Şi imaginându-şi sutele de zile şi de nopți de fericire, Annie nu putu decât să arboreze un zâmbet larg.

- Ai idee ce vei face? îl întrebă ea cu veselie.

Ii făcea plăcere să vadă bucuria lui Daniel şi nu ținea să-i întunece entuziasmul. De altfel, nu-i împărtăşea decât în parte veselia. Dacă n-ar fi fost decât ei doi, totul ar fi fost perfect. Dar

erau gemenele, părinții ei...

Daniel îşi puse paharul şi o privi drept în ochi.

- Vrei să ştii dacă am făcut deja planuri?

Speriată înainte de a auzi răspunsul, Annie clătină din cap.

- Nimic sigur, Annie. Ințelegi, am făcut deja acea greşeală înainte. De data asta, vreau ca oamenii pe care-i iubesc să aibă un cuvânt de spus, preciză el fără s-o slăbească din ochi. Pentru a fi întru totul cinstit, am fost deja contactat de câteva persoane. Şeful meu are un prieten care m-a sunat de două ori pentru un proiect în Arizona, şi sunt mai mult decât interesat de construcția unui pod în Hawaii. Ştii că eu şi climele calde...

"Dar este cald în Georgia!" se gândi Annie, care se forța să păstreze o expresie neutră, să nu acorde atenție panicii care câştiga rapid teren, distrugându-i fericirea. Işi puse cu atenție paharul pe masă.

- Şi gemenele? murmură ea cu o voce care-i trăda neliniştea.

- Oh, Annie!

Era oare un strigăt de decepție? Sau Daniel era jenat fiindcă pusese întrebarea cea mai dificilă în primul rând?

- Le iau cu mine, răspunse el imediat. Era fără apel. Nu trebuie să te surprindă. Am vorbit de sute de ori despre asta în timpul vacanței. Credeam că ai înțeles.

El se opri o clipă, văzând că tânăra femeie scutură din cap.

- Nu-mi vine să cred că n-ai înțeles, Annie.

- Crezi că ar fi înțelept să le dezrădăcinezi aşa, de pe o zi pe alta, fără să fie pregătite?

- Ce propui?

- Să te întorci la Avon cu noi, să petreci câtva timp acolo, ca să le dai fetelor timp pentru a se obişnui cu schimbarea.

- Haide, făcu Daniel, gemenele se vor descurca foarte bine. Să mă întorc la Avon fără o situație, mi-ar face impresia că retrăiesc o dramă. Fără să mai vorbesc despre tensiunea dintre mine şi părinții tăi. Nu, n-ar fi bine pentru nimeni.

Annie simțea apropierea disputei, şi nu ştia cum să facă s-o oprească.

- Tocmai, reluă ea, ce faci cu bunicii lor? N-ai fost aici astăzi când au sunat. Fetițele le lipsesc. Nu îndrăznesc să-mi imaginez ce vor face dacă le iei fără să-i previi. De ce nu încerci să te împaci cu ei? Există un mijloc să vă puneți de acord toți trei, nu? Ascultă, dă-mi puțin timp, să le explic ce om minunat eşti, un bărbat care merită respectul lor.

Fața lui Daniel, crispată până atunci, se îmblânzi puțin auzind aceste cuvinte.

- Am încercat deja, îi explică el, şi cred că nu va merge niciodată. Şi nu este rea-voință din partea mea, dar Lillian şi Wallace m-au considerat întotdeauna drept "răul". Nu cred că-i pot face să-şi schimbe părerea acum.

- Atunci, nici măcar nu vrei să încerci? Iți vei lua fiicele şi pe

noi ne laşi fără nimic.

Daniel nu înțelegea, nu înțelegea nimic. O privi pe Annie şi se apropie de ea.

- Nu mi-aş fi imaginat niciodată că lucrurile vor merge atât de repede, mărturisi tânăra femeie. Credeam că aveam luni de zile înaintea noastră, timpul necesar să găsim un compromis

Dumnezeule, ce voi deveni?

Avea un aer abătut, disperat. Daniel ştia ce voia ea să facă, ce era în măsură s-o facă fericită.

- Cred că va trebui să faci o alegere, Annie, declară el cu blândețe. Oriunde trăieşti, vei rămâne întotdeauna în inima Jessicăi şi a lui Kendall, dar ce aş vrea mai presus de orice... este să vii să trăieşti cu noi.

Ca acționată de un arc, Annie se ridică, descumpănită. Conştientă de conflictul care-i frământa mintea în acest moment, Daniel încercă o ultimă dată s-o convingă.

- Ai părăsit Avon cel puțin o dată, îi aminti el. Când ai trăit în Spania.

Ai făcut tot posibilul să le faci pe fete fericite, le-ai găsit o salvare... De ce nu profiți ca să pleci şi tu?

- Vezi tu, Daniel, asta este diferența între tine şi mine: eu ştiu ce vreau, dar nu sunt destul de egoistă pentru a uita sentimentele oamenilor interesați de alegerea mea.

- In schimb, eşti gata să sacrifici sentimentele mele!

Ea scutură din cap.

- Nu crezi că datorez ceva părinților mei? Ei şi-au pierdut deja o fiică. Sunt pe punctul de a-şi pierde nepoatele. Poți să-mi spui cum aş putea să-i anunț că plec şi eu la rândul meu?

- Annie! Pot veni să ne vadă, dacă vor. Nu-ți cer să mă urmezi pe lună! Ei pot telefona şi Dumnezeu ştie că mama ta s-a făcut auzită în ultimul timp!

- Oh, Daniel, mă înnebuneşti! exclamă tânăra femeie. Fac tot ce pot pentru a încerca să găsesc un compromis, ți-am spus-o deja de o sută de ori, şi tu zădărniceşti totul. Sunt între două focuri şi acum nu mai ştiu ce să fac. Sunt nefericită, Daniel. Jessica şi Kendall vor trebui să facă alegeri pe care n-ar trebui să le facă. Şi nu-mi vine să cred că asta te-ar putea face fericit.

Annie se repezi spre camera ei, trecând prin fața pomului de Crăciun care i se păru deplasat atunci. Daniel nici măcar nu observă culorile lui vii, becurile clipind... o privi pe tânăra femeie îndepărtându-se, poate pentru a ieşi din viața lui. Cu o mână pe clanța uşii, ea se întoarse pentru o ultimă dată.

- Cred că în anul acesta Crăciunul este puțin compromis, nu?

Capitolul 11

Daniel rămase singur în încăpere, cuvintele lui Annie răsunând încă în mintea lui. Până acum, petrecuse cea mai frumoasă vacanță de Crăciun din viața lui.... şi acum, totul era distrus.

Se simțea trădat. Da, trădat, nu exista alt termen pentru a descrie decepția lui amară. Era prima dată când se deschidea cuiva cu atâta sinceritate, şi se văzuse respins. Ştia oare Annie cât de greu îi fusese? Işi dezvăluise sufletul, dar nu fusese de-ajuns...

Un nou acces de mânie puse stăpânire pe el. De data asta, îşi reproşa că se comportase atât de naiv.

Cum de nu înțelesese mai devreme că ce se întâmplase în timpul acestei vacanțe era mai aproape de un basm decât de realitate?

Adevărul era că numai un imbecil nu învață din greşelile lui. Și faptul că rămânea acolo, încercând să găsească un mijloc de a repara pagubele, nu făcea decât să agraveze cazul lui.

- Nu, scumpo, nu doresc să deschid restul cadourilor imediat, explică Annie cu o aparență de zâmbet. Cel pe care mi l-ai oferit este atât de frumos, încât vreau să profit încă o clipă... De fapt, cred că am face mai bine să mergem să ne îmbrăcăm, ce spui?

- De acord, dar vom începe prin a strânge totul pentru a

avea din nou un brad frumos!

Jessica, de data asta, luase conducerea operațiunilor.

Uşurată că fetițele nu remarcaseră proasta ei dispoziție, Annie putu să rămână aşezată. Aruncă pe furiş o privire spre locul unde Daniel se instalase, şi-şi întoarse ochii la fel de rapid. El o fixa de un timp, ca pentru a încerca să-i citească gândurile.

Recunoscuse pe fața lui urmele unei mâhniri pe care o simțea ea însăşi. Dar era în plus la el o hotărâre inflexibilă. Annie simți lacrimile urcându-i în ochi. Dacă Daniel i s-ar fi părut mai înclinat spre compromis, le-ar fi lăsat pe gemene cu treaba lor, şi ar fi profitat ca să încerce să lămurească lucrurile cu el.

Dar ştia că nu mai era cazul... De aceea, preferă să urmeze ordinele Jessicăi şi să adune hârtiile şi panglicile care zăceau la piciorul pomului.

Grămada ei de cadouri n-avea deloc nevoie să fie pusă în ordine. Annie nu deschisese decât unul singur din pachetele care-i erau destinate. Ii lipsea curajul să le deschidă pe celelalte şi să se prefacă bine dispusă. O durea capul, de cât plânsese în timpul nopții.

Plânsese pentru soarta ei, pentru cea a lui Daniel, pentru toate aceste încurcături. Nici o secundă nu închisese ochii, pândind sosirea lui Daniel în spatele uşii. Fiecare minut care se scurgea făcea să dispară ultimele ei speranțe. Şi la primele

licăriri ale zorilor, nu mai rămăsese decât un imens gol în jurul şi în inima ei.

Cele două gemene aproape terminaseră de făcut ordine, când Jessica se întoarse spre tatăl ei.

- Tată, când îţi deschizi cadourile?

- Cred că voi aştepta sfârşitul micului dejun, îi explică el ridicându-se. Am o idee: mergeţi să vă îmbrăcaţi, şi eu voi comanda masa!

- Noi vrem pâine prăjită cu unt, declară Kendall pe un ton hotărât. Jessica aprobă, în timp ce Annie se mulţumi să ridice din umeri. Mâncarea era ultima din grijile ei!

Dispăru în camera sa, gândindu-se la cadourile pe care nu le deschisese încă. Ce va crede despre portretul în miniatură al gemenelor? Dar, la urma urmei, nu va mai avea nevoie de acum înainte, dacă intenţiona într-adevăr să se instaleze în vest cu fiicele lui.

După un duş rapid care o ajutase să se destindă puţin, Annie se îmbrăcă maşinal. Ce încurcătură! Fusese atât de sigură că stăpâneşte situaţia, ea care declanşase totul. Dar ce nu funcţionase? Când îi scăpaseră lucrurile din mână? De ce nu văzuse nimic din ce urmase?

Răspunsul era totuşi simplu: pentru că se îndrăgostise de Daniel. Toată judecata ei fusese eronată din momentul acela. Crezuse că două persoane îndrăgostite una de cealaltă vedeau

inevitabil lucrurile în acelaşi fel. Dar se înşelase. Şi unul şi celălalt doreau poate fericirea gemenelor, dar fiecare avea propriul mod de a privi lucrurile.

Şi apoi, mai era ceva... Annie era pe cale să descopere că nu încetezi să iubeşti la comandă. La ideea de a sacrifica o viaţă de fericire cu Daniel, lacrimile îi înceţoşară din nou privirea. I se părea că această rană nu se va închide niciodată.

Tânăra femeie termina de periat părul când auzi bătându-se la uşă. Daniel apăru în prag după răspunsul ei.

- Fetele sunt la masă, o informă el. După aceea, vom deschide cadourile mele. Dar aş vrea să-ţi vorbesc o clipă înainte, dacă este posibil.

- Bineînţeles, răspunse Annie ridicând din umeri.

Aruncă peria pe măsuţa de toaletă, apoi veni să se aşeze pe marginea patului.

Daniel luă loc pe singurul scaun din cameră. El se aplecă înainte şi vorbi cu calm.

- Ştiu că poate nu este cel mai potrivit moment pentru a aborda acest subiect, dar n-avem mult timp. Iată, vreau să le anunţ astăzi vestea fetelor. Să le dau puţin timp pentru a se obişnui cu ideea că vor trăi cu mine. Şi aş vrea să fii acolo, dacă nu-ţi cer prea mult.

Daniel era sigur de un lucru: putea să conteze pe susţinea lui Annie. O cunoştea destul pentru a şti că n-ar face nimic ce ar

putea să jeneze relațiile sale cu gemenele.

- Voi fi acolo, Daniel, îl asigură ea. Cred că este important pentru fete să știe că sunt de acord.

El păru ușurat și Annie se întrebă dacă, într-un moment sau altul, el se îndoise de bunăvoința sa... Și de ce oare? Nu era sortită să se sacrifice pentru alții?

- Pe de altă parte, reluă el, n-aș vrea ca povestea să aibă asupra părinților tăi efectul unei bombe. Aș vrea să-mi spui cum să procedez. Annie oftă. Dacă ar fi avut o soluție i-ar fi dat-o bucuroasă. Dar nu vedea cum să ușureze mâhnirea părinților săi. Un lucru era sigur: o vor primi mai bine dacă i-o anunța ea.

- Trebuie să plec la Washington pentru acea întrevedere cu șeful meu, îi mai explică Daniel.

Mă gândeam să trec prin Avon pentru a lua lucrurile micuțelor.

Cu lacrimi în ochi, tânăra femeie îi răspunse fără să-l privească, încercând să se stăpânească.

- Cred că am face mai bine să-i sunăm pe părinții mei astăzi, și după aceea să le anunțăm vestea gemenelor.

Știa că nu-și va mai putea păstra sângele-rece un minut în plus. Ridicându-se cu efort, ajunse la fereastră și fixa perdeaua de voal, cu privirea goală. Trebuia să iasă. Imediat...

- Altceva, Annie, făcu vocea lui Daniel care era acum exact în spatele ei.

- Ce? El îşi puse mâinile pe umerii ei şi o făcu să se întoarcă spre el.

- Imi pare rău. Dacă ştiam cum să fac să suferi mai puţin, aş fi făcut-o. Dar nu pot decât să-ţi repet cât de rău îmi pare că te fac să suferi. Imi pare rău că nu vezi cum să-ţi faci viaţa cu noi.

Incapabilă de a vorbi, cu lacrimi în ochi, Annie scutură din cap. Voia ca el să se oprească.

- Credeam că ne înţelegeam, dar m-am înşelat, încheie el cu tristeţe.

- N-am terminat să mă îmbrac. Vin într-un minut, ca să deschidem cadourile.

Găsind în ea ultimele rezerve de energie, reuşise să vorbească, pentru a înceta mai repede această tortură.

Daniel închise uşa în spatele lui, cu moartea în suflet.

După-amiaza i se părea interminabilă lui Annie. Era sfârşitul relaţiilor ei privilegiate cu Kendall şi cu Jessica. Dar, mai ales, era sfârşitul unei poveşti de dragoste care abia se înfiripase.

Verbul a iubi răsuna în urechile ei încărcat cu mii de nuanţe diferite. Annie le iubea pe gemene, îşi iubea părinţii, pe Mary Jane, şi chiar pe Roy, pe fiecare în felul lui. Şi toate astea se numeau a iubi. Era greu să creadă că ce simţea pentru Daniel era făcut din aceeaşi stofă. Era atât de puternic, atât de răscolitor. Nici fetiţele, nici părinţii ei, nici Mary Jane n-aveau ca

acest bărbat puterea s-o facă să-i bată inima, s-o facă să ardă de dorință, s-o facă să treacă de la fericire la disperare...

- Annie! Annie!

Vocea lui Kendall o smulse din gândurile ei sumbre şi o urmă pe fetiță pentru a admira cazarma pompierilor pe care e o construiseră cu ajutorul tatălui lor.

- Ați făcut treabă bună toți trei, îi felicită ea.

Gemenele erau încântate să audă aceste laude. Daniel îi adresă tinerei femei unul din zâmbetele lui de neuitat. Era zâmbetul pe care-l adresează un bărbat celei pe care o iubeşte. Iată douăsprezece ore de când Annie îl aştepta. Douăsprezece ore care i se păruseră o eternitate.

El se ridică şi se întoarse spre fete.

- Voi n-ați vrea să prânziți acum? Şi după prânz, vă propun un tur în parc.

Ce spuneți?

Fără să se lase rugate şi cu chicoteli vesele, gemenele plecară să-şi caute mantourile, apoi se ciorovăiră pentru o pereche de mănuşi, în timp ce Annie decupla ghirlanda electrică a bradului, iar Daniel strângea cutia cu Lego pe care o primise drept cadou de Crăciun.

Erau deja pe culoar când sună telefonul. Annie îi făcu semn lui Daniel să continue cu fetele.

- Sunt sigură că este Mary Jane, îl informă ea. Duceți-vă, vă

voi ajunge. Nu prea mi-e foame oricum, adăugă ea alergând să răspundă.

- Crăciun fericit! făcu vocea lui Davis Marshall la celălalt capăt al firului. Tânăra femeie rămase fără voce o clipă, timp cât să-şi adune gândurile.

- Annie? Mă auzi?

- Sunt aici, Davis. Crăciun fericit şi ţie.

- Ce mai faci? Fetele sunt mulţumite de ce au primit? Ce părere ai de cadoul meu?

- Incă nu l-am deschis... mărturisi ea.

Annie nu ştia să mintă şi răspunsese înainte să se gândească la consecinţe.

Fu rândul lui Davis să rămână tacut. Când vorbi din nou, tonul lui se schimbase.

- Annie? Ceva nu merge?

Oftatul care-i scăpă spunea destul de mult.

- Te-ai certat cu Daniel?

- Poţi s-o spui, Davis.

- Povesteşte-mi puţin. Nu pot să te ajut, dacă nu-mi spui mai mult.

- Este Crăciunul, Davis, şi nu vreau să-ţi stric seara cu necazurile mele.

- Va fi mai rău dacă nu-mi spui nimic.

- Bine. Annie făcu o pauză, şi de data asta Davis aşteptă cu

răbdare.

- Daniel nu se mai întoarce în Africa, îl anunţă ea pentru început.

- Dar este fantastic!

- Aşa credeam şi eu, la început. Dar a hotărât să ia gemenele în următoarele zile şi să se instaleze la mii de kilometri de Avon.

- Numai el şi fetele?

In faţa perplexităţii lui Davis, tânăra femeie înţelese că trebuia să meargă până la capăt cu explicaţiile.

- Ei bine, într-adevăr, mi-a propus vag să vin cu el.

- Şi tu ai răspuns... începu el lăsând fraza în suspensie.

- Davis! oftă Annie. Cum aş putea să mă gândesc la asta? Părinţii mei au nevoie de mine.

- Annie, eşti pe cale să-mi spui că Daniel te-a cerut în căsătorie... şi că tu ai refuzat?

- Nu, nu este tocmai aşa... In fine, nu mi-a cerut cu adevărat să mă căsătoresc cu el. El va pleca în vest şi le va duce pe fete cu el...

- Da, am înţeles. Dar nu pentru că le ia pe gemene eşti atât de nefericită.... Este ceea ce voiai, nu-i aşa? Fii cinstită cu tine însăţi, Annie. Doar n-o să-ţi sacrifici fericirea cu Daniel numai pentru că îţi faci griji pentru părinţii tăi?

Davis era un liber-cugetător, raţionă ea. Cum putea el să

înțeleagă forța legăturilor de sânge?

- Nu-i atât de simplu...

- Il iubeşti?

O imagine printre atâtea altele se impuse în mintea lui Annie. Zâmbetul lui Daniel... Şi nu putu nega evidența.

- Da, mărturisi ea într-o suflare.

- Lasă-ți inima să vorbească, Annie. Lui i-ai spus că-l iubeşti?

- Nu. Cred că... că mi-e puțin teamă să admit.

- Ai motiv să te temi. Vei avea o alegere de făcut... Vezi tu, Daniel vrea ceea ce n-a avut niciodată mai înainte. Vrea un angajament din partea ta. Certitudinea contează pentru el mai presus de orice.

- Bineînțeles, Davis, numai că gemenele sunt importante pentru părinții mei. Cum pot oare participa la ce-i va despărți pentru totdeauna?

- Crezi ceea ce spui?

- Dacă Daniel acționează nesăbuit, pierde orice şansă. Nu vreau ca lucrurile să se întâmple astfel. Este un bărbat minunat şi țin ca părinții mei să-l înțeleagă.

- Draga mea, părinților tăi le revine să facă alegerea! Prețul de plată este poate să-şi dea seama că o împăcare nu va fi niciodată posibilă. Dar tu nu poți să faci nimic în această privință, chiar dacă-i iubeşti din toată inima.

Annie îşi simţi ochii plini de lacrimi. Davis avea completă dreptate.

- Gândeşte-te bine, Annie. Deoarece lucrurile sunt foarte simple, în realitate: n-ai decât să fii cinstită cu tine însăţi. Gândeşte-te la asta... Davis promise că va suna din nou mai târziu, apoi închise. Simplu? Găsea asta simplu?

Annie rămase aşezată, privind în gol, lăsând gândurile să se desfăşoare liber. Şi întotdeauna reveneau la Daniel, la zâmbetul lui, la săruturile şi la mângâierile lui.

Dacă îl iubea pe Daniel, ce alegere i se oferea? Nici una.

Davis avea dreptate, la urma urmei. N-avea decât să fie cinstită cu ea însăşi... şi să asculte ce-i dicta inima. Era asta... sau să ducă o viaţă nefericită tot restul zilelor ei.

Il iubesc pe Daniel.

De data asta, aceste cuvinte avură un efect magic. Annie era de acum înainte convinsă că nimic n-ar putea s-o abată de la această dragoste. Zâmbitoare, cu inima uşoară, respinse cu un gest deliberat cutia cu şerveţele de hârtie.

Apoi, acţionând sub impulsul momentului, se repezi afară din camera sa, alergând până la ascensor, ca să meargă să le găsească în restaurantul hotelului pe cele trei persoane care contau cel mai mult pentru ea.

De acum înainte, ştia unde era locul ei.

Epilog

Daniel zări o Annie radioasă traversând sala. Gemenele erau ocupate cu tăiatul fripturii de curcan şi n-o văzură venind.

- Crăciun fericit! murmură ea aplecându-se spre el.

In realitate, Crăciunul lui Daniel începu exact în această clipă. Aceste cuvinte şi acest zâmbet îi spuneau că Annie era cel mai frumos cadou la care poate să viseze.

El arboră un zâmbet radios, şi tot restaurantul i se păru că străluceşte într-o nouă lumină.

In acelaşi moment, cele două gemene observară prezența lui Annie. Ele o conduseră la bufet şi o ajutară să-şi umple farfuria din abundență.

Daniel le privea de departe. Cum putuse o secundă să-şi imagineze să-şi petreacă viața fără ea?

La sfârşitul mesei, toată lumea era atât de exaltată, încât deserturile părură de prisos! Micul grup hotărî să facă această plimbare fără să mai aştepte în Parcul Central.

Cu acadele în gură, Kendall şi Jessica îi antrenară pe Annie şi pe Daniel în urma lor.

- Cum pot să mănânce dulciuri după un prânz atât de copios?

O dată sau de două ori, gemenele se întoarseră pentru a le cere să se grăbească.

- Probabil că n-ai o foarte bună memorie, glumi Annie. Nu-

mi spune că, atunci când erai copil, n-aveai întotdeauna loc pentru desert?

- Dar ar fi putut să ia prăjitura cu rom şi stafide la hotel.

- Nu doreau aşa ceva, ce vrei? Cunoşti mulţi copii de opt ani care ar prefera o prăjitură în locul unei acadele?

Daniel clătină din cap, râzând. Apoi se opri ignorând apelurile insistente ale celor două fetiţe.

- Annie, trebuie să-ţi spun: nu pot trăi fără tine.

- Vrem să patinăm pe gheaţă, tată!

Jessica şi Kendall veniră să li se alăture, împiedicând-o pe Annie să răspundă. Daniel nu îndrăzni să le decepţioneze, dar nu era sigure că patinoarul va fi deschis. Se aventurară în parc şi descoperiră că funcţiona într-adevăr.

Inchiriară cu toţii patine. Daniel ştia că trebuia să nu piardă şansa care i se oferea. Punând stăpânire pe patinele lui Annie, o făcu să se aşeze pe una din băncile care mărgineau pista de gheaţă.

- Voaiai să-mi vorbeşti? îi aminti ea.

Cum Daniel clătină din cap, ea adăugă:

- Eu, mai întâi... Am reflectat mult la ce mi-ai spus în această după-amiază, dar m-am gândit şi mai mult la ce n-am spus eu. Şi trebuie să recunosc că toată această reflecţie nu ne-a dus foarte departe.

Ea făcu o pauză.

- Şi apoi a sunat Davis, reluă ea ridicându-se de pe bancă. Are realmente darul de a merge drept la ţintă, nu-i aşa?

Daniel o asculta pe tânăra femeie, în culmea fericirii. La fiecare gest, la fiecare cuvânt al lui Annie, îşi simţea inima devenind mai uşoară.

- Prima mea greşeală, continuă ea, a fost să cred că nimic nu era simplu în această poveste. Aveam impresia că stârnisem un monstru care ne va înghiţi pe toţi. Dar Davis mi-a arătat că problema mea era de fapt foarte simplu de rezolvat.

Se apropie de Daniel, dar încă nu destul pentru ca acesta s-o poată lua în braţe.

- Deoarece este ceva care o ia înaintea celorlalte, încheie Annie. Te iubesc, Daniel, te iubesc mai mult decât orice pe lume.

Ca prin farmec, ultima povară care apăsa inima tinerei femei dispăru. Dragostea pentru Daniel era libertatea, fericirea de a o împărtăşi cu el fără piedici. Să-l iubească, îi lărgise brusc orizonturile, şi va fi cea mai frumoasă dintre aventuri.

Dorea să-i spună asta, dar cuvintele nu veneau. Şi, cum el o lua în braţe, cu blândeţe ea îl sărută, pentru a-l face să împărtăşească emoţiile ei fără ajutorul cuvintelor.

Era în această îmbrăţişare o promisiune imensă de pasiune, dar şi de împărtăşirea unui angajament reciproc. De acum înainte, Annie nu-şi imagina să trăiască fără toate astea.

- Mă simt absolut invincibilă, mărturisi ea, fixându-l cu intensitate.

In spatele zâmbetului pe care i-l adresă atunci Daniel, simţi o rezervă care o făcu imediat să tremure de teamă. Dar el se grăbi să pună din nou stăpânire pe buzele ei, pentru a şterge numaidecât orice incertitudine.

- Te iubesc. Ai dreptate, este foarte simplu... recunoscu el îndepărtându-se uşor de ea. Am atâtea lucruri să-ţi spun.... Aşadar, aveai dreptate să-mi reproşezi că nu voiam să găsesc un compromis cu părinţii tăi. Cred că anii de atitudine negativă sunt ca anii de fumat pipă. Este un prost obicei de care nu scapi atât de uşor. Trebuie voinţă, ca să te schimbi. Şi vreau să încerc să mă înţeleg cu părinţii tăi, Annie. Meriţi acest preţ. Şi în doi ani, avem o şansă să reuşim. Nu va fi poate perfect dar, îţi jur, nu va fi vina mea.

Annie se apropie de el.

- Apreciez că vrei să încerci să te împaci cu ei. Şi dacă refuză să te accepte... atunci vor trebui să mă piardă.

Nu fusese uşor să dea glas acestui gând şi tânăra femeie se întreba chiar dacă va fi capabilă să-şi ţină o asemenea promisiune. Dar, imediat, avu din nou siguranţa că singurul lucru de care nu se va putea niciodată lipsi era dragostea lui Daniel. Cum o strângea în braţe, simţi bătăile neregulate ale inimii lui.

- Nu vreau ca lucrurile să ajungă acolo, murmură el. Dacă aş putea să-ți fac un cadou, ar fi această împăcare cu părinții tăi.

- Tu eşti cel mai frumos cadou pe care aş putea să-l am, Daniel, îl asigură Annie, reclamând un nou sărut.

Sfârşit